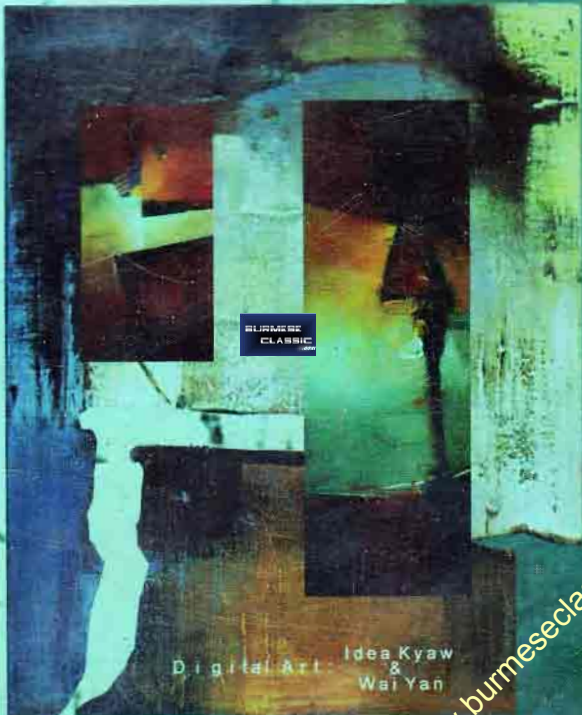

PUBLISHED BY VIEW

မိန်းကလေး

လှိုင်းတွေကတဲဲ့ နှစ်ပါးခွင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အခြေခံအုတ်အုတ် - ၅၀၀၀၀၂၀၂၀၉

အုတ်အုတ်အုတ်အုတ် - ၅၀၀၂၆၂၀၂၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)

(ရဲအောင်စာအုပ်တိုက်)

အမှတ် (၂)၊ ညွှန်းလမ်း (၁)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

အတွင်းဖျက်နာရုံးပုံနှိပ်

ဦးကျော်ရင် (မြ-၀၅၄၁၇) (ရွှေမြသေပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်)

ပန်ဆာတန်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာရုံးပန်းချီ

Idea Kyaw & Wai Yan

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဝထာပအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့စာပေ

စီမံခန့်ခွဲရေး

ရန် - ၀၁ - ၂၉၀၉၉၅

အခန်း (၁)

“ဆောင်း”

ဒေါ်ဖြူရဲ့ ဂရုတစိုက်ခေါ်သံကြောင့် ကိုယ်လုံးလေးခတ်ကာ အသိဝင်လာသည်။

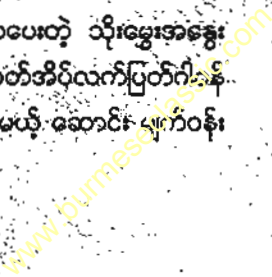
“အပြင်မှာ အေးတယ်လေ ဆောင်းရဲ့”

ညွှန်နက်နက်လေးနုဝေ့တိုက်တော့ အေးခနဲဖြစ်ကာ ပိုက်ထားတဲ့ ဆောင်းလက်မှ မွှေးညှင်းကလေးတွေထောင်ထလာသည်။

“အပြင်ခံလေး ဝတ်ထားမှပေါ့ ရော့”

ဒေါ်ဖြူတုတ် အလိုက်တသိ ယူလာပေးတဲ့ သိုးမွှေးအနွေးထည် အဖြူရောင်လေးကို ယူမိသည်။ ညဝတ်အိပ်လက်ပြတ်ဂီနီ အဖြူလေးအပေါ် အနွေးထည်ထပ်ဝတ်နေပေမယ့် ဆောင်း မျက်ဝန်း ညိုညိုက ပူပန်မှုလေးနဲ့ခြံဝဆီရောက်နေဆဲ။

စိန်းကလေး ၀၉၅ • ၈၃
လှိုင်းတွေကတဲနွမ်းပါးခွင် / စိန်းကလေး။ - ရန်ကုန်။
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၀၅။
၂၉၅ - စာ၊ ၁၈ x ၁၂ စင်တီမီ။
(၁) လှိုင်းတွေကတဲနွမ်းပါးခွင်

“ညဉ့်တစ်ချက်တီးပြီ ဆောင်းရဲ့”

“ဆောင်းသိပါတယ် ဒေါ်ဖြူရယ်”

အားမပါလှတဲ့ဆောင်း အသံတိုးတိုးနောက်မှာ ဒေါ်ဖြူ သက်မချရသည့်သာ။ လသာဆောင်ထောင့်က ကြွေပြားကပ်အုတ်တိုင် မှာ ကိုယ်ကိုဆောင်းအသာမိုလိုက်ပြီး

“မောင်ပြန်လာတဲ့အထိ ဆောင်း စောင့်လိုက်မယ်၊ ဒေါ်ဖြူ ငိုက်နေရင် သွားအိပ်တော့လေ”

“အိပ်မငိုက်သေးပါဘူးကွယ်”

ခင်ပွန်းသည်အကြောင်း ပူပန်လောင်မြိုက်နေတဲ့ ဆောင်း ကို ကိုယ်ချင်းစာမိတဲ့ ဒေါ်ဖြူရင်မှာ ဆောင်းနည်းတူ ပူပန်သလို ဆောင်းကိုလည်း သနားပိုနေမိတာ အမှန်။

ဆောင်းက ခင်ပွန်းသည်မလာမချင်း စောင့်နေတတ်ပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်က မိုးလင်းသော်လည်း ပြန်မလာသည်က များတယ်လေ။

ခုဆိုရင် ပြန်မလာတာ တစ်ပတ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။

ဆောင်းကတော့ ဒီညတော့ ပြန်လာမှာပါဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် လေးနဲ့စောင့်နေခဲ့တာ။ ဒေါ်ဖြူကတော့ ဆောင်း ခင်ပွန်းပြန်လာမယ် လို့ မဆင်။

အမှန်းနဲ့တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတော့လည်း အို ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်ဖြူမတွေးချင်တော့။ တွေးမိတိုင်း ဆောင်း နှလုံးသားကို သနားရသည်ချည်း။

တစ်ရွေးသားမှ ကြင်နာတရားမရှိတဲ့အပြင် ရင့်ရင့်သီးသီး

ဆက်ဆံကာ အငြိုးကြီးကြီး နှိပ်စက်နေတဲ့ ခင်ပွန်းအပေါ် အောက်ကျ နောက်ကျချစ်နေတဲ့ ဆောင်းနှလုံးသားကို ဒေါ်ဖြူ ဘာသာမပြောရက် တော့။

ခင်ပွန်းကို အဲသလောက်ချစ်ရှာတဲ့ သနားစရာမိန်းကလေး ခင်ပွန်းသည်ဆီက အချစ်တွေရနိုးနိုးနဲ့ အနှိပ်စက်ခံပြီး ငိုလင့်နေရှာတာ။

“ဟော အသံကြားတယ်”

ဆောင်းရဲ့ အားရဝမ်းသာသံကြောင့် အတွေးဖြတ်ကာ ဒေါ်ဖြူ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ခြံဝင်းထဲ မာစီးဒီးကာဖြူလေး လှိုမိုဝင်လာ သည်။

“မောင် ပြန်လာပြီထင်တယ်”

ကြည့်နူးသံလေးနဲ့ပြောရင်း လသာဆောင်က မပြေးရုံတစ် ခယ် လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ဆောင်း။

ကားမှန်အနက်ကြောင့် ကားပေါ်မှာ ခင်ပွန်းသည်ပါမပါ ခြေငြိမ်ရ။ ဆောင်းကတော့ ခင်ပွန်းပြန်လာတဲ့အသိလေးနဲ့ ပြုံးကြွကြွလေး လှေကားရဲ့စတီးလက်တန်းကိုမကိုင်ဘဲ အောက်ထပ်ပြေးဆင်းသွားတဲ့ ဆောင်း နောက်ကို ဒေါ်ဖြူ သက်မချကာ လိုက်ဆင်းခဲ့သည်။

ညဉ့်ခန်းကိုဖြတ်၍ ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်လိုက်တဲ့ ကားခရီး ဆောင်း ခြေလှမ်းတော့ကားမောင်းသူ နေရာမှ ဆင်းလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ချိုတူးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံသည်။

“မောင် ပါလာတယ် မဟုတ်လား”

ဆောင်း မျှော်လင့်ကြီးစွာမေး၏။ ချိုတူး တားသောဘွဲ့ကို

ဆောင်းကိုတမ်းလေးတာ မျက်နှာထား ခွန်ခိုင်းခိုင်းနဲ့ ခေါင်းရမ်းသည်။

ရွှေလင်းတကြီးဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်းမျက်နှာလေး အိုကျသွားကာ ချို့တူးဆီက ကားသော့ကိုလှမ်းယူပြီး

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင် မောင် အလုပ်တွေ အရမ်းများနေတာလား”

ချို့တူး အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့ မျက်လွှာချကာ ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်သည်။ ဘာကြောင့် မလာလဲဆိုတာ ပြောသင့် မပြောသင့်ထက် မပြောချင်။ မပြောချင်တာက မမ ဆောင်း ခံစားမှုကို ငဲ့ညှာနေလို့ပဲ။

“ဟဲ့ ချို့တူး ပြောလိုက်လေ နင့်အစ်ကိုလေး ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ ဆိုတာ”

ဒေါ်ဖြူ ဆောင်းနောက်မှလှမ်း၍ ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောမှ ချို့တူး မျက်တောင်တစ်ချက်ပုတ်ခတ်သည်။ ညှိုးချိပ်လေးခွင်း နေရာတဲ့ မမဆောင်း မျက်နှာလှလှလေးကို မော့ကြည့်ပြီး

“ဟဲ့ ယုယခိုးနဲ့အစ်ကိုလေး”

ဆောင်း မျက်လွှာချပစ်ကာ ချို့တူး စကားအဆုံးအထိ ဆစ်နားမထောင်ရက်တော့။ ညာလက်မှ ကိုင်ထားသော ကားသော့ကို တင်းတင်းလေးဆုပ်ကိုင်ရင်း လှုပ်ရှားဆွဲပွက်နေတဲ့ နှလုံးသားဖြင့် ခြေမြက်ခင်းစိမ်းဆီ ခြေလှမ်းတွေရွေ့ခဲ့မိသည်။ ဆောင်း ခင်ပွန်းက ရည်းစားဦးနဲ့ညအချိန်မတော် အတူရှိနေတဲ့အဖြစ် ဆောင်းဘယ်လဲ ခံစားရမလဲ မောင်ရယ်။

“ဟဲ့ ချို့တူး နင်ဟာလေ ဘယ်တော့မှအလိုက်ကန်းလို့”

မလည်ဘူး ဒါပြောစရာလား”

ဒေါ်ဖြူက ချို့တူးပန်းကို ဖျတ်ဆိုပုတ်ရင်း ပြစ်တင်သလို ပြောမိ၏။ ချို့တူးကလည်း မပြောချင်ပါဘူး။

မမ ဆောင်းက မေးတော့သည်။ မလိမ်ညာရဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောမိတော့သည်။ မမ ဆောင်းရဲ့မျက်ဝန်းများမှာ မျက်ရည်စတွေ ဝမ်းနည်းစွာခိုတွဲလို့။

ချို့တူး သတ်ပြင်းလေးချရင်း ဒေါ်ဖြူကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဂိုထောင်ဘက် ဦးလှည့်သွားသည်။ ဒေါ်ဖြူက ထိခိုက်ကြေကွဲနေရာတဲ့ ဆောင်းဆီ မချင်မရဲရွေ့သည်။

“ဆောင်း”

အားပေးနှစ်သိမ့်လိုတဲ့ ဒေါ်ဖြူ ခေါ်သံကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားတာ မြက်ခင်းပေါ် ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေမိတဲ့ ဆောင်း ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွား၏။

“ဒေါ်ဖြူ”

ဆောင်း ခေါ်မိတဲ့အသံက အားကိုးတကြီးနဲ့ ဝမ်းနည်းအစ်စို့ လျက်။

“ပြောလေ ဆောင်း”

“ဆောင်း ဘာလုပ်သင့်လဲ ဟင်”

ဒေါ်ဖြူက ကိုယ်လုံးဝဝကြီးကို အားမနာနိုင်တော့ လက်နှစ်ဖက်ဘေးချကာ တောင့်တောင့်လေးရပ်နေရာတဲ့ ဆောင်းနဲ့မျက်နှာရင်း ဆိုင်ဖြစ်အောင် မြက်ခင်းစပ်က အုတ်ခုံတန်းမှာ အိမ်နဲ့ငိုင်းချသည်။

လရောင်အောက်မှာ ဘောတနှင့်ညှိမှောင်နေတဲ့ ဆောင်း
မျက်နှာပိုင်းလေးတို့ ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း

“သူတို့နှစ်ယောက် ၈ ဒီဇင်ဘာရက် အတူတူရှိနေတာဆိုတော့
အဖြေကောင်းနေတာပဲ တလေးရယ်”

“ဒါဆို ဆောင်းက ဒီအတိုင်း မျှော်နေရမှာလား ဒေါ်ဖြူရယ်”

ပြောရင်း ငိုသံကထဲလာသည်။ ဒေါ်ဖြူက ဆောင်း လက်တစ်
ဖက်ကို တယုတ်ယုတ်ညွှန် နှစ်လိမ့်လေးဆာသဘောဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆောင်း
ကို အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်စေသည်။ ဆောင်း ထိုင်ချစဉ် မျက်ရည်တစ်စက
ခြက်ခင်းစိမ်းပေါ် ပျောက်ခန့်ခန့်ဆင်းသွားသည်။

‘အစကတည်းက ဒေါ်ဖြူပြောသားပဲ ကလေးရယ် ဒီအတိုင်း
မျှော်မနေနဲ့လိုက်ခေါ်ပါလို့’

“ဆောင်းက မောင့်ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်လို့ မောင် ပြန်လာ
တာကို မျှော်နေမိတာလေ”

“ခုတော့ ဆောင်း စိတ်ဆင်းရဲရေပြီ မဟုတ်လား”

ခေါင်းလေးအင့်မှာ ကျောပေါ်ဖြာဝဲနေတဲ့ ဆံပင်ပျော့တချို့က
ဆောင်းရင်အုံမို့မို့ နှစ်ဖက်ပေါ် လျော့ခနဲကျလာသည်။ ဒေါ်ဖြူက
ဆောင်း ညာဘက်မျက်နှာပေါ်အုပ်ကျနေတဲ့ ဆံခွယ်တချို့ကို ကြင်နာစွာ
သပ်ကိုင်၍ နားရွက်တစ်ဖက်ကြား တယုတ်ယုတ် ညှပ်ပေးရင်း

“ယောက်ျားတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ ကလေးရယ်၊ မိန်းမကိုအခွဲ
တိုက်ချင်ရင် တခြားမိန်းမနဲ့ဖြူးဖြူး ဝန်မလေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဆောင်းကို
မုန်းနေတော့ စိန့်တာပေါ့ကွယ်”

ဆောင်း ခေါင်းကို ဒေါ်ဖြူပခုံးစွန်းပေါ်မီချကာ ရှိုက်ငင်ခိုကြွေး
ခိုခို လပြည့်ဝန်းလင်းရောင်အောက် ဖွေးဖွေးစွန်းစွန်းလွင့်ကျလာတဲ့
နှင်းဖတ်လေးများက ပွင့်ဖတ်လေးများကြောသလို ညင်ညင်သာသာရှိလှ
အမယ် မောင့် တုန်ပြန်မှုက ဆောင်းအပေါ် ညင်ညင်သာသာရှိခဲ့။

“ဆောင်းလေ မောင့်ကို အရမ်းချစ်တာ”

“ဒေါ်ဖြူ သိပါတယ် ကလေးရယ် ဆောင်းကို ဒေါ်ဖြူ အံ့ဩ
အံ့ဩကွယ်၊ စက်ဝန်းကိုလည်း ဒေါ်ဖြူပိုအံ့ဩတယ်၊ ဆောင်း ချစ်ခြင်း
အမုန်းတွေနဲ့နှိပ်စက်ရုံမက အရွဲတိုက်မှုတွေနဲ့ ဘာကြောင့် တုံ့ပြန်
အရတာလဲလို့”

“ဆောင်း မောင့်ကို လိုက်ခေါ်ချင်တယ်”

“ဟင်”

ပခုံးစွန်းမှ ခေါင်းမတ်ရင်း ဆောင်းပြောတော့ ဒေါ်ဖြူမျက်လုံး
ညှိုးညှိုးသည်။

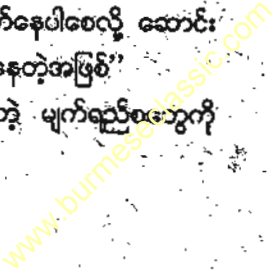
“ပြစ်ပါ့မလား ဆောင်းရယ်”

“ပြစ်ပါတယ်”

“စက်ဝန်းက လိုက်လာမတဲ့လား”

“မောင် မလာရင်လည်း မောင့် တိုက်ခန်းမှာပဲ ဆောင်း
ထိုင်မယ်လေ၊ မောင်က မြို့ထဲကတိုက်ခန်းမှာ လွတ်လွတ်
ထိုင်နေတတ်တယ်လေ၊ မောင့် စိတ်ကြိုက်နေပါစေလို့ ဆောင်း
အပူပေးထားတာ ခုတော့ ယုယမိုးနဲ့အတူရှိနေတဲ့အဖြစ်”

ဝမ်းနည်းအတွေးကြောင့် ပြိုကျလာတဲ့ မျက်ရည်စကော့ကို

လက်နဲ့တစ်ဖက်တစ်ချက်ပွတ်သုတ်ရင်း ဆောင်း ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ဖြူက ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်

“တစ်ခု ဖြစ်ရင် ဘယ်နှလှည့်လုပ်မလဲ ကလေးရယ်”

“ဆောင်း ဘယ်သူ့တို့မှ ပြဿနာမရှာပါဘူး”

ဆောင်း အေးစက်စက်ပြောရင်း မတ်တပ်ရပ်တော့ ဒေါ်ဖြူ စိတ်မချနိုင်။

“အဲဒါဆိုလည်း မီးလင်းမှပဲ သွားပေါ့ ဆောင်းရယ်၊ ဒီအချိန် လိုက်သွားလို့ စက်ဝန်း ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဆောင်းကို ရိုက်လား၊ ပုတ်လား လုပ်ရင်”

“မောင် သတ်ရင်လည်း သေပစ်လိုက်ချင်တော့တယ် ဒေါ်ဖြူရယ်”

ဒေါ်ဖြူရင်ထဲ အလုံးကြီးစို့သလိုဖြစ်ကာ လေးလေးမင်မင် ခေါင်းရမ်းမိသည်။ ဆောင်းက စကားမဆုံးခင် မြက်ခင်းစိမ်းကို ဖြစ်ကျော်ပြီး ပေါ်တီကိုအောက်ရပ်ထားတဲ့ ကားတံခါးကိုပျတ်ခနဲခွဲဖွင့်ကာ ကားမောင်းသူနေရာ တက်ထိုင်သည်။

ဒေါ်ဖြူ ကိုယ်လုံးဝဝကို မနိုင်တနိုင်ပင့်၍ ခပ်သွက်သွက်ထေး စိတ်ပူပန်စွာ ပြေးလာရင်း

“ဆောင်း တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့လေ၊ ဒေါ်ဖြူပါလိုက်မယ်”

ဆောင်း ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်စတွေကို အပြောင်အဆင် သုတ်ရင်း

“မလိုက်ပါနဲ့ ဒေါ်ဖြူရယ်”

“အို ဒေါ်ဖြူ စိတ်မချဘူး ကလေးရယ်”

ဒေါ်ဖြူ ပြောရင်း ကားဧကန်ခန်းတံခါးခွဲဖွင့်ဖို့ လက်တစ်ဖက် ခန့်ထွက်ရုံရှိသေး ဆောင်းက ကားကိုလျှော့ခနဲမောင်းထွက်သွား၏။

“ဟဲ့ ဆောင်း အို ကလေး”

ဒေါ်ဖြူ စိုးရိမ်စိတ်နှင့်ဂနာမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်သွား၏။ ဆျာခနဲ ထွက်သွားတဲ့ ကားလေးက မြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့်အချိန်ပြင်း

အဲဒါ ဆောင်းရဲ့ ခံပြင်းစိတ်လား။

ဆောင်း မဆန်းစစ်ချင်။

ရင်ခုန်အေးပြသော လရောင်အောက်မှာ ချစ်သူကိုစိတ်ခေါ်နေ ညှဉ်းညှဉ်းရဲ့တေးရင့်ကျူးသံက လွမ်းမောစွာတောင့်တနေတဲ့

ဆောင်း နှလုံးသားကို တန်ပြန်ပူလောင်ကာ။

မောင်ရယ်

ဆောင်းကို အမုန်းတွေနဲ့ နှိပ်စက်ချင်သလောက် နှိပ်စက်ပါ။

ခုလိုတော့ အရွဲ့မတိုက်ပါနဲ့ကွယ်။

ခါးအောက်ကျကျဝတ်ထားတဲ့ အနက်ရောင် စကတ်ကား လေးကြောင့် အင်္ကျီနဲ့စကတ်ကြားဟာနေတဲ့ ယုယမိုး ခါးသားဖွေးဖွေး လေးပေါ်မှာ မောင့်လက်တစ်ဖက်သိုင်းကာ ရွှေလေးဖက်ထားသလို။

ကျန်လက်တစ်ဖက်က အင်္ကျီရင်ညွန့်ရွှေအလှတပ်ထားတဲ့ စီးကွင့် အနီရောင်ထိုးထားတဲ့ ပန်းပွင့်ပုံလေးကို ရင်ခုန်စွာတို့ထိဆော့ တစားလျက်

ယုယမိုး လက်ချောင်းသွယ်လျလျတွေက မော့စိုလည်တိုင်ကို စက်တွယ်ထားရုံမက မောင့်ပန်းစွန်းမှာ မျက်နှာလေးမှိုက်ထားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်ဝန်းရွှန်းစိုစိုက ရှေ့မှာဖွင့်ထားတဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်လက်မ ရောင်စုံတီဗွီဖန်သားပေါ် လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ကနေတဲ့ အနောက်တိုင်းမော်ဒယ်မလေးများရဲ့ ကကွက်ဆန်းတွေပေါ်မှာမရှိ။

နှစ်ယောက်တိုင်ဆိုဖာ အနီရဲ့ပေါ် လဲလျောင်းမတတ် လျှော့ ထိုင်နေတဲ့ မောင့်ကိုယ်မှာ ယုယမိုးက ရင်ခွင်ချင်းထပ်မတတ် မျက်လုံး ချင်းငြိမတတ် စိုက်ကြည့်ရင်း ယစ်မူးစွာ ပန်းသီးစိတ်တစ်ပိုင်းစိတ်ကို ခြိုင်တူအိမ်ခံဝါးနေသည့်အဖြစ်ကို ဆောင်း မကြည့်ရဲအောင် ရှက်ရွံ့ထူပူ ခုခမ်း

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းသားလေးကိုက်ရင်း အသက် အဆင့် ငြိမ်သက်နေမိသည့် ဆောင်းက မိနစ်ပေါင်းများစွာ။

မောင်က ဆောင်းနဲ့ဆို ထိုပုံစံမျိုးတွေ ထိုအမူအယာမျိုးတွေခွဲ ဘယ်မက်စွာ ပျော်ဝင်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့။

ယုယမိုးက မောင်လိုချင်တဲ့ချစ်သူဆိုတော့။ ကြော့ကွဲစွာတွေ့

အခန်း (၂)

ပန်းသီးစိတ်ကို နှစ်ယောက်အတူကိုက်လျက် မျက်လုံးချင်း စကားပြောကာ ချစ်ရည်ရွှန်းနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်စုံက ထိလှတိုက်လှ မတတ်။ ခံတွင်းထဲတစ်ဝက်စီရောက်နေတဲ့ ပန်းသီးစိတ်အလယ်ကို ကိုက်ထားတဲ့ ရှေ့သွားနဲ့ပြိုင်တူကိုက်ချပြီး သဘောတကျရယ်နေတဲ့ မောင်တို့ရယ်သံက နှလုံးသားထဲက လှံကျလာသလို လှိုက်လှိုက်မူးမူး

မောင်နဲ့ယုယမိုးရဲ့ ရယ်မြူးသံက နှလုံးသားမှ ဝမ်းနည်းမှုကို ပျို့တက်ကာ မျက်ရည်စတွေ ဝိုင်းခနဲဖြစ်ပြီး ဆောင်း မျက်လွှာဖူး ကျသွားခဲ့သည်။

ဒူးလော့က်ရိုတဲ့ ရှေ့ပင်နံ အနက်ရောင်လေးမှလွဲ၍ ဘာမှဝတ် မထားတဲ့ မောင့်ရင်ခွင်ဖြူစွတ်စွတ်မှာ ဖားမှိန်းမှိတ်ပွယ်နေတဲ့ ယုယမိုး သည်လည်း ထဘီရင်လျားပုံ အင်္ကျီတိုနဲ့အနက်ကလေးခွဲ။

ရင်းက ဖိတ်ထားတဲ့ နောက်တောင်တွေကြားမှ ဆောင်းရဲ့မျက်ရည်ပူတွေ ထိုးဆင်းကျလာသည်။

မောင်တို့ချစ်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ လှည့်ပြန်သွားရင် ကောင်းမလား။

ဟင့်အင်း ။ ဆောင်းက မောင်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးချင်လို့လာတာမှမဟုတ်တာ။

မောင်စိတ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝချမ်းသာတယ်ဆိုရင် ဆောင်း ကျေနပ်ရမှာပေါ့။

ဆောင်း မောင့်ဆီလိုက်လာတာ မောင့်ကို အိမ်ခေါ်သွားဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် မောင် အိမ်မပြန်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဒီတိုက်ခန်းမှာ မောင်နဲ့အတူတူ ဆောင်းနေရစ်ဖို့။

ခုတော့ ရှေ့တိုးရအခက် နောက်ဆုတ်ရအခက်။

ဆောင်းလက်ထဲရှိနှင့်သည့် သော့အပိုတစ်စုံနဲ့ တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လာတဲ့ ဆောင်းကို သတိမမူမိလောက်အောင် ရင်ခုန်စွာ မိန်းမုနဲ့နေတဲ့ မောင်နဲ့ယုယမိုး ။

ဆောင်း စိတ်ဆန္ဒအတိုင်းဆို ယုယမိုးကို မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ မောင့် အမုန်းတွေ လက်ရှိအခြေအနေထက်ပိုရင် သွားစေဖို့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုတွေကို ကြိုတင်မှီတ်မျှသိပ်နေရင်းကြားက ဆောင်း အသားဆိုင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ထိုအခါ အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဆောင်း လက်ချောင်း

ကြားထဲက ကားသော့တဲ့ လွတ်ကျသွား၏။

“ပြန်နိုး”

ပေါ်လစ်ရောင်လက်နေတဲ့ ကြမ်းခင်းပေါ်ကို ကျသံအကျယ်ချည်းပျံ့ထွက်သွား၏။

ထိုအသံကြောင့် ဆောင်း လန့်ဖြန်ကာ ပိတ်ထားတဲ့ မျက်ဝန်း

ဈာတ်ခနဲပွင့်သွား၏။

“တောက်”

မောင် ဒေါသသံက ကျယ်လိုက်တာ။

မောင်တို့စုံတွဲရဲ့မျက်ဝန်းအစုံက ဆောင်းကို အမြင်ကျဉ်းမြောင်းစွာ စူးစူးချဲ့ချဲ့ကြည့်လျက်။

“ဆောင်းသဝင်က်”

မောင် ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိနေသေးတဲ့ ယုယမိုးရဲ့ မအံ့ဩမတုန်အောင် အသံတိုးတိုး ထွက်လာသည်။

“ရှင် ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ အဟင့် ယုယ ကပြန်ချင်

အာကြာလှပြီ ရှင် မောင်တော် အစောင်းဆွဲထားလို့လေ” ပြောရင်း မောင်ရင်ခွင်ထဲက အသာထကာ အင်္ကျီစတိုနဲ့နဲ့လေး

တို့ ခါးသားဖူးအောင် ဆွဲချပြောလိုက်ပုံက ဆောင်းကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ခဲ့တာနဲ့။

တကယ်ဆို ဆောင်းကိုမြင်တာနဲ့ ယုယ လန့်လန့်ဖြန်ဖြန်လေး

ကြစ်ပြီး ပြေးထွက်သွားရမှာ။

မောင် ဇနီးဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်းက ယုယအတွက် ငါးပီဖုတ်

လောက်တောင် အရောင်ဟန်မတူသလို။

“စက် ယုယ ဖြန့်မယ်”

အေးဆေးစွာပြောရင်း ထရပ်လိုက်တဲ့ ယုယကို တူခြေမပျက် ဆောင်းဆီ ဒေါသနဲ့စူးစူးရဲရဲဖြစ်နေတဲ့ မောင်မျက်ဝန်းက ယုယစိပြန် ရောက်တော့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ရွှန်းစိုကာ ခေါင်းလေးဆတ်ခွင့်ပြုလိုက် သည်က မောင်ဖန်းရှေ့မှာရှိနေတာကို မေ့သွားသယောင်။

ယုယက ဆိုးဆေးအနီရောင်ပျက်လှလှဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်း သားလေးကိုစေ့၍ လှလှပပပြုံးကာ ထရပ်သည်။ ဆိုဖာ ကျောမှိပေါ်တင် ထားတဲ့ အနီရောင် အပေါ်အကျီဝစ်စကုတ်လေးကို ထပ်ဝတ်ကာ

ဘာကြောင့်များ မောင်ရင်ခွင်ထဲရှိနေချိန်က ယုယက ဝစ်စကုတ်ဝတ်မထားရတာလဲကွယ်။

“စက် လိုက်စို့ပေးမယ်”

ပြောရင်း မောင်ပါဆိုဖာပေါ်က ခြေချကာ ထရပ်သည်။

“စက် လိုက်မပို့နဲ့တော့ ယုယ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရုံရ တယ် ဟင့် ဟင့်”

ဆောင်းကို ခနဲ့သလိုပြောရင်း ဆံပင်လိမ်လေးတွေကို ရင်ဘတ်ရှေ့သို့ချကာ မောင် မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍ စိတ်မချဟန်နှင့်

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟွန်း စက်ကလည်း ပြန်နေကျပါနော်”

“အဲဒါဆိုလဲ ကားယုသွား”

ဂရုတစိုက်ပြောရင်း တီဗွီပေါ်က ကားသော့ကိုမောင်ကိုယ်တိုင်

ယုပေးသည်။ ယုယ ကားသော့ယူပြီးမှ စားပွဲပေါ်က အနီရင့်ရောင် လက်ဆွဲအိတ် ပျော့ပျော့လေးကို ဆွဲယူသည်။

“ငွေ လိုတယ်ဆို”

မောင် သတိတရပြောတော့

“အင်း”

ယုယ မျက်ဝန်းတွေ လိုအင်ပြည့်သလို အရောင်လက်လက် နှင့်ခေါင်းညိတ်၏။

နံရံကပ် ဗီဒီအိုဆွဲထဲက ထောင်တန် ငါးအုပ်ကိုမောင်ကိုယ်တိုင် နှိုက်ယူ၍ ယုယလက်ထဲ မနှုမော့တမ်းထည့်ပေးလိုက်သည်။

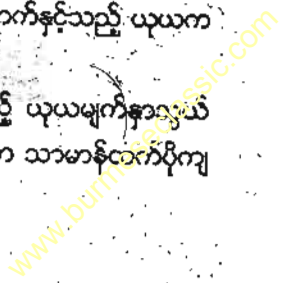
ငွေတွေကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲ ယုယထည့်ကာ ပန်းမှလွယ်၍ ကားသော့ကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ လှည့်ကစားကာ မောင်ကို ရင်ဖိုမျက်ဝန်း လေးနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြည့်ပြီး

“သွားမယ် ဆောင်းသဖေစ်”

ဟု ဆောင်းကို အရွဲတိုက် နှုတ်ဆက်ကာ ကြော့ကြော့လေး ထွက်သွား၏။ ဆောင်းက ချစ်သူပြန်သွားတာကို နှုမော့သလိုလို ချစ်ခို ကြတာကို ကြည်နူးသလိုလိုဟန်လေးနဲ့ ဝရန်တာဘက်ထွက်ရပ်၏။

ဝရန်တာ ဘောင်မှာ လက်ထောင်၍ထောက်ကာ ကိုယ်ကို တိုင်း၍ အောက်မှကြည့်သည်။ တိုက်အောက်ရောက်နှင့်သည့် ယုယက မော့အကြည့်။

ဒုတိယထပ်မှဆိုတော့ မော့ကြည့်သည့် ယုယမျက်နှာသွယ် သွယ်လေးကို လရောင်အောက်မှာ မြင်ရသည်က သာမာန်လက်ပိုကျ

သလ္လိ

“ဘိုင်”

ယုယ လက်ဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ကားပေါ်တက်တော့ မောင်က လည်း နှုတ်ဆက်ပြီးလေးနဲ့လက်ပြကာ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်နေ သည်က လွတ်လပ်တဲ့ ချစ်သူစုံတွဲနှင့်မခြား။

ဆောင်း ရှေ့မှာတောင် ဆောင်းကို မေ့လောက်အောင်ထားပြီး ညွတ်ညွတ်နူးနူး ဆက်ဆံနေကြတာက ဆောင်း နှလုံးသားကို တမင် နှိပ်စက်ချင်စိတ်နဲ့ အရွဲတိုက်တာလားကွယ်။

မောင်တို့အဖြစ်တွေကို လက်တွေ့ကျကျ မြင်နေရတာက ဆောင်း ချစ်ခြင်းကိုပို၍ နာကျင်ကြေကွဲရစေတာ အမှန်ပဲ။

မောင် မပြန်လာလို့ မျှော်ရတဲ့ သောက ကတစ်မျိုး။ မောင် ဆီလိုက်လာလို့ ဝမ်းနည်းရတာက ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

မရှိုက်ဘဲ မငိုဘဲ ခပ်တင်းတင်းလေးကိုက်ထားမိတဲ့ နှုတ်ခမ်း တုန်တုန်ယင်ယင်လေးနဲ့အတူ အရှိန်မပြတ် စီးဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည် တွေကြောင့် ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း တောင့်တောင့်လေး ရပ်တည်နိုင် စွမ်း မရှိတော့။

စိမ်းပျူအရောင်ပျော့ဆေးသုတ်ထားတဲ့ နံရံကို အားပြုကာ ဆောင်းကိုယ်ကို လျော့လျော့လေးမှီရပ်လျက် မျက်ရည်စတွေထူ လက်ညှိုးလေးနဲ့သပ်ဖယ်မိသည်က အဆက်မပြတ်။

မောင် အသစ်ဝယ်လိုက်တဲ့ ကားက ယုယအတွက်လား မောင်လုပ်ငန်းအဆင်ပြေပြေလည်နိုင်အောင် ဆောင်းဖန်တီးပေးခဲ့

အရင်းအနှီးငွေတွေက ယုယကို ချစ်ခွင့်ရဖို့အတွက် ရက်ရက်ရောရော ထမ်းခင်းပြီး သုံးပစ်တာလား မောင်ရယ်။

ယုယ ကားလေး လမ်းချိုးထဲကျွေ့ထွက်ကာ ပျောက်ကွယ် သွားမှ ဝရန်တာမှအပြင်းဆန်ရပ်ကာ ဧည့်ခန်းထဲပြန်လှည့်လာသည် ဆောင်။

မျက်ရည်အပြည့်ရွန်းနေတဲ့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ဆောင်း မော့ ကြည့်တော့ အစိမ်းရောင် တောက်မှောင်နေသည့် မောင့်မျက်ဝန်းနဲ့ ဆုံဝမ်း။

“မောင်”

ဆောင်း ခေါ်သံမကြားချင်သလို မျက်နှာလေး တွန့်ကာ အကြည့်လွှဲသည်။ ဆောင်းရှေ့မှ ခပ်မတ်မတ်ဖြတ်လျှောက်ရင်း ခပ်ယောက်တိုင်ဆိုဖာပေါ် ဖြစ်သလိုပစ်တင်ထားသည့် ဂျာကင်လက် ရွည်အနက်ကို ကောက်ယူသည်။ ဖစ်မတပ်ဘဲ ရင်ဘတ်ဟုဖြတ်လျက် ဆူထားတဲ့ ကျွန်းတံခါးတစ်ချပ်လုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“မောင် အိမ်ပြန်ဖို့လား ဟင်”

မျှော်လင့်ကြီးစွာ မေးမိ၏။ ဂျာကင်အိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက် ထည့်ရင်း ဆောင်းရှေ့ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ရပ်ကာ မျက်ဝန်းစိမ်းနဲ့ စူးစိုက် ကြည့်သည်။ လက်တစ်ဖက်ဆန်ထွက်ကာ ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်ဘက် ထက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောချသည်က

“နင် ပြန်တော့” တဲ့။

ဆောင်း နှလုံးသားက ထိခိုက်လွန်းတဲ့ ကြေကွဲမိုးက နှုန်းခနဲ

ပြောလာသည်။

“ပြော ရက်လိုက်တာ မောင်ရယ်”

“နင် စကားရည်မနေနဲ့ ငါပြောနေတာ နင်ပြန်တော့”

ပြတ်ပြတ်တင်းတင်းချည်း ဒုတိယအကြိမ်နှင်ပြန်တော့ ဝိရှိက်နေတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာလေး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အိုကျသွားသည်။ ကြိတ်ရွံ့ရွံ့လိုက်တဲ့သံ ထွက်မလာအောင် ပါးစပ်ပေါက်ဝကို လက်ဖဝါးနုနု ဆောင်း ကမန်းကတန်းပိတ်ငိုမိ၏။

“ငါတစ်ယောက်တည်းနေချင်လို့ ဒီမှာ နေတာက နားလည်လား”

ပြောရင်း လက်တစ်ဖက်ကို ဂျာကင်အိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဆောင်းကိုကျောခိုင်းကာ အတွင်းခန်းဘက် ခြေလှမ်းသွား၏။

“မောင်”

ရုန်းထွက်လာတဲ့ အက်ကွဲကွဲခေါ်သံက မောင့် ခြေလှမ်းတန်သွားပေမယ့် ဆောင်းကိုလှည့်မကြည့်။ ဆောင်းကိုယ်ကိုယ်အားတင်းကာ မောင့်နောက် ခြေနှစ်လှမ်းတိုးရပ်လိုက်ပြီး

“မောင် နေချင်သလိုနေပါ နော်၊ ဆောင်း ကျေနပ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ကျစ်”

မောင် စိတ်နှောက်သလို စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

“ဆောင်း မောင့်အရိပ်အောက်မှာ ခေါင်းငုံ့နေပါရစေ နော်”

“နင် လင်တရူးနေလား ဆောင်းသေဝက်”

ဆောင်း ဘက်တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ရင်း မေးချလိုက်တဲ့ မောင့်တောင်းလုံးက ရင့်သီးလိုက်တာ။ ဆောင်း နှလုံးသားမှာ ရှက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ကာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ထပ်ဆင့်ပြိုကျလာ၏။

“ဆောင်းလေ”

“မပြောနဲ့”

ရှက်ရွံ့ကြေကွဲမှုကြောင့် မူးမိုက်ပြာဝေသွားတဲ့ ဆောင်း နှုတ်ဝန်းနှင့်အတူ ဆောင်း ကိုယ်လုံးတွေ ပျော့ညွတ်သွားစဉ် မောင့်ခါးကို ဆောင်း အားကိုးတကြီး တွယ်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် မောင့်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းချိုင့်ကြွေးလိုက်မိသည်။

မောင်က ဒေါသအုံကြွတဲ့ မျက်ဝန်းစိမ်းနွဲကပူးရှူးထိုးကြည့်၏။

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ဆောင်းသေဝက်”

“ဆောင်း မောင့်ကိုချစ်တယ်”

“တောက် ဖယ်စမ်းကွာ”

ခံပြင်းမှုနှင့်တက်ခေါက်ရင်း ဖက်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ဖယ်တွန်းထုတ်လျက်

“တကယ်ပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဆောင်းအရမ်းချစ်တယ်၊

မောင့်ဆန္ဒအတိုင်း ယုယနဲ့စိတ်ကြိုက်နေပါ ဆောင်း မငြိုငြင်ပါဘူး မောင်ရယ် ယုယကို ဆောင်း ပြန်ခေါ်ပေးရမလား ဟင်”

“တောက် ဆောင်းသေဝက် ဖယ်စမ်း သွား သွားစမ်း ပြုတို မျက်ရည်ကျပြုပြီး လာတွယ်မနေနဲ့ သွားကွာ သွား”

“အား”

လက်ထွက်ဆုံးရှုံးမှုခံချင်လို့ ဖက်တွယ်ထားမိသည်။ ဆောင်းကိုယ်ကို အတင်းဆွဲကိုင်ကာ မငဲ့ညှာဘဲ မောင်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေးက ဆိုဖာခြေရင်းမှာ စွေခနဲလဲကျသွား၏။

နာကျင်သွားတဲ့ ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း ထောင်မတ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ ဆိုဖာနံရံပေါ်ရွေကျတဲ့အတိုင်း မှေးမှိုကာ မောင့်ကို အသနားခံမျက်နှာနှင့်မော့ကြည့်ပြီး

“မောင်”

“ထွက်သွား”

“မသွားပါရစေနဲ့ မောင်ရယ် ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆောင်း တကယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆောင်းလေ”

“နင့် ပါးစပ်ပိတ်”

မောင့် အသံနက်ကြီးက ဟိန်းခနဲ။

အငြိုးတွေနဲ့ရစ်သိုင်းထားတဲ့ မောင့်မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ မောင့်ခြေလှမ်းတွေ ဆောင်းရှေ့ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ ဆောင်းပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲမလိုက်စဉ် ဆောင်းကိုယ်က မောင့် လက်ထဲ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ကိုယ်ဆန့်ကာ ရပ်လျက်သားဖြစ်သွား၏။

“မောင်”

“နင့်ကိုငါ အပိန့်ပေးနေတာ ဆောင်းသတိ၊ နင့်လင် အပိန့်ပေးနေတာကွ၊ နင့်ကိုမပေါင်းချင်လို့ ငါ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဒီမှာလာနေတာ ရှင်ပြီလား သွားတော့”

ပြောပြီး တံခါးဆီဆွဲသွားတဲ့ မောင့်လက်မောင်းကို ဆောင်းအတင်းကုပ်တွယ်ထားမိသည်။

“ဆောင်း ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်ပါ မောင်ရယ်၊ ဆောင်းကို အောက်ထိ မရက်စက်ပါနဲ့နော်”

“ဟွန်း ဘယ်သူက ရက်စက်တာလဲ ဆောင်းသတိ၊ ငါ့ဘဝ ငါ့နည်းသား ဒဏ်ရာအားလုံးက ဘယ်သူက ရက်စက်ခဲ့တာလဲ သြဇာစမ်း”

ရှမ်းဖယ်နေရင်းကြားက ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဒေါသအငြိုးနဲ့ ထုစစ်လှုပ်ခါရင်း မေး၏။

မောင့် မျက်ဝန်းထဲက အငြိုးစိမ်းတွေကို ဆောင်း ရင်မဆိုင်သလို မျက်နှာလွှဲကာ မောင့်လက်တွင်းမှ ဆောင်းကိုယ်လျော့ခနဲ ငြိဆင်းသလို မောင့်ခြေထောက်အနံ့ရှေ့ ကိုယ်ကို ကျွံ့ထိုင်ချကာ

“ဆောင်း အနှူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မျက်ရည်တွေကြားက သည်းသည်းကွဲကွဲ မြင်ရတဲ့ မောင့်ကြွသန်သွယ်သွယ်လေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး

“မောင် ကြိုက်သလို ဆောင်းကို စီရင်နိုင်ပါတယ်၊ ဆောင်း မောင်တုံ့ပြန်တဲ့ ဘယ်လို အငြိုးအတေးမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လို အရွံ့အတိတ်တွေဖြစ်ဖြစ် ဆောင်း ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူ ပါမယ် ဆောင်ရယ် နော် မောင်”

မော့ကြည့်နေတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာငယ်လေးကို ငုံကြည့်ရင်း ဆောင် ခြောက်ကပ်ကပ် တစ်ချက်ရယ်ပြီး

“ဟွန်း ဆောင်းသဝဏ် နင်က ငါ ထင်တာထက်ပိုပြီး ငါ နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ဖို့တာဆူနေတာကိုး”

“မောင် ထင်ချင်သလိုထင်ပါတော့ကွယ်”

“ဟေ့ ငါက အထင်တွေနဲ့တာမှ စွတ်မပြောဘူး။ ရက်စက် သိမ်းပျင်းလွန်းတဲ့ နင်တို့မိသားစုရဲ့ အမည်းရောင်အတ္တကို ငါ အသက်ရှင် နေသရွေ့ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ နားလည်လား”

ဆောင်းစိတ်မချမ်းမြေ့စွာ အသံထိတ်ရှိုက်ရင်း မျက်လွှာချ လိုက်သည်။ မောင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အတိတ်က အငြိုးတွေက စိမ်းလိုက် မှောင်လိုက်ခဲ့တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်လို့မို့တက်လာကာ ဆောင်း ချစ်မြတ် နိုးရတဲ့ မောင့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတင်းနေရာမှ ရုတ်ခြည်းအရောင်မှိုင်းသွား ဖြစ်၏။

“နင့် အစ်မကြောင့် ငါ့အစ်ကို ဘဝပျက်ရတာ နင့်အစ်ကို ကြောင့် ငါ့အစ်မ အသေဆိုးခဲ့သောခွဲရတာ နင့်ဒယ်ဒီရဲ့ ယုတ်မာရက်စက် မှုကြောင့် ငါ့အဖေ စီးပွားပျက်ခဲ့ရတာ။ နင့်ကြောင့် ငါလိုချင်တဲ့ချစ်သူ နဲ့ငါတွေ့ခဲ့တာ အဖြစ်အပျက်အားလုံး အတွက် နင့်ကိုရာသက်ပန်ပေါင်း ပြီး သင်ပုန်းချေပစ်ဖို့ ငါ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမယဉ်ဘူး ဆောင်း သဝဏ်”

ဆောင်း ဝမ်းမနည်းမီအောင် ထိန်းရင်း မျက်ရည်တွေကို ခြေချမိသည်။

“ပြောပါ မောင်ရယ်၊ မောင့်ရင်ထဲရှိသမျှ နာကျင်ကြေကွဲ နေတဲ့ အမုန်းတရားအားလုံးကို အငြိုးတကြီးပေးလှည့်ပါ။ ဆောင်း

တစ်သက်လုံး ခံယူပါမယ်၊ ဆောင်း တကယ်ပြောတာပါ။ မောင်တို့ ဒီသားစုအပေါ် ဆောင်း တို့မိသားစု ရက်စက်ခဲ့သမျှ ဆောင်း တစ်သက် လုံး ပေးဆပ်ပါရစေ ဖန်”

“တစ်သက်လုံးတဲ့လား ဟင်း”

ခနဲတုံတဲ့ ရယ်သံနဲ့ဆံပင်တွေကို / တစ်ချက်သပ်လိုက်တဲ့ ဆောင်က မျက်နှာလေးမော့ကာ ရင့်ရင့်သီးသီးရယ်ချ၏။ ဆောင်း ဆိုင်းအညိတ်မှာ မောင် ကခြေလှမ်းကြုံနှင့်ရှိုးကောအနားလျှောက်သွား သည်။

ရှိုးကောအံ့ဆွဲထဲက စာရွက်နှစ်ရွက် ကိုအပြန်လိုက် ဆွဲထုတ်ကာ ဆောင်းဘက်လှည့်ပြီး

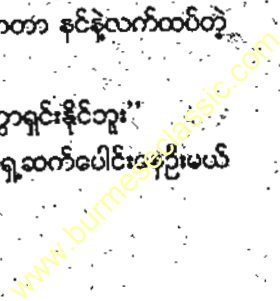
“ဒီမှာ ဆောင်းသဝဏ် နင့်ကိုငါ လက်ထပ်ရတာ ငါတကယ် ချီချင်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နင်ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက် ထဲ အဆွဲချခံလိုက်ရတာ၊ တစ်သက်လုံး နင်ဆွဲချတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲ ဒီနေဘူး ရော ဒီမှာ စာချုပ်နှစ်စောင်”

ပစ်ချလိုက်တဲ့ စာချုပ်နှစ်စောင်က ဆောင်းရှေ့လွင့်ကျလာ သည်။ စာချုပ်ပေါ်က စာလုံးလေးတွေက နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ် ခဲ့ခြင်းတုံး။ ဆောင်း ဆက်မဖတ်ခဲ့တော့။

“အဲဒီ စာချုပ်ကို ငါလက်မှတ်ထိုးတာတာ နင်နဲ့လက်ထပ်တဲ့ နေ့ကတည်းက နင် လက်မှတ်ထိုးလိုက်”

“ဟင့်အင်း ဆောင်း မောင့်ကို မကွာရှင်းနိုင်ဘူး”

“နင်ခေါင်းတိုးဝင်လာတိုင်း ငါက ရှေ့ဆက်ပေါင်းနေဦးမယ်

လို့ နင် မျှော်လင့်ခဲ့ လုံးဝတဲ့”

“မောင်”

“ဒီလောက်ဆို ငါ့စိတ်ကို နင်သိလောက်ပြီ နင်ပြန်တော့”

“ဟင့်အင်း”

ဆောင်း ခေါင်းရမ်းရမ်း မောင့်ခြေထောက်ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်မိ၏။

“မောင်”

“ငါတို့တစ်မိသားစုလုံး အသည်းကွဲရင်ကွဲခံစားရတာ နင်သိ လျက် ငါ့ဘဝကို ဇွတ်ပိုင်ဆိုင်ပြီး ငါ့အသည်းကိုကွဲအောင်ခွဲခဲ့တာ ငါ့ဘယ် တော့မှ နင့်ကိုခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး နင် ထွက်သွား သွား”

အတိတ်က နာကျင်ကြေကွဲရိပ်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရက်ရက် စက်စက်နှင့်ထုတ်နေတဲ့ မောင့်မျက်နှာကို ဆောင်း မော့ကြည့်သနားခံ တော့

“နင် မသွားဘူးလား”

ဆောင်း ခေါင်းရမ်းလိုက်မိသည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ မောင့် စီရင်သမျှ ဆောင်း ခံယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ မောင်ရယ်။

“နင် မသွားဘဲနေရုံနဲ့ ငါပေါင်းရမတဲ့လား ဝေးသေး”

ပြောရင်း စာချုပ်နှစ်စောင်ကို ဆတ်ခနဲလက်တစ်ဖက်က ကောက်သလို ဆောင်း လက်မောင်းကိုလည်း ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထုတ်ရင်း အသင့်ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်မှ ဆောင်းကို ဆောင့် တွန်း ဆွဲထုတ်ပစ်၏။

အားကများသည်မှို ဆောင်းကိုယ်က တစ်ဖက်တိုက်ခန်း ကျွန်း တံခါးနဲ့ပစ်ဆောင့်သလို ဖြစ်၏။ ဝုန်းခနဲအသံပြည့်လျက် တံခါးခြေရင်းမှာ ခေါက်ပုံလျက်ကျသွားသည်။ နာကျင်ပေမယ့် ဆောင်းအသံမထွက်မိ။

တစ်ခါတည်းသာ အသက်ပါသွားရင် ကောင်းမှာပဲ။ ပြီးတော့ ဆောင်းကိုယ်ပေါ်လွင့်ကျလာတဲ့ စာချုပ်နှစ်စောင်။

အငြိုးမပြယ်စွာ ဆောင့်ပိတ်လိုက်တဲ့ ကျွန်းတံခါးအသံကျယ်။ ဆောင်း မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အသက်အောင့်လိုက်စဉ် ဆောင်း

အာရုံတစ်ခုလုံး မိုက်ခနဲ ပြာမှောင်သွားပေမယ့် ခုချိန်ထိ ချစ်နေသေးတဲ့ ဆောင်းစိတ်က အတိတ်က မောင့် အရိပ်ဆီ။

ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ကောင်လေးမေးသည်။ ဆောင်း
ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ဟုတ်တယ်”

ပြောလိုက်တော့ ကောင်လေးပိုအံ့သြသွား၏။

အင်းလေ

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိဘူး မမြင်ဘူးဘဲနဲ့ ခေါ်တာ

ဆိုတော့ သူ အံ့သြမှာပေါ့။

ဆောင်းကလည်း နော် ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်မိပါလိမ့်။ ခေါ်စဉ်က
ဆော့ ဘာရယ်မဟုတ် ခေါ်မိပြီးမှ ဆောင်း စိတ်မှာမလုံသလိုလို ဘာလို
သိဖြစ်သွား၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

မေးသံနှင့်အတူ ဂေါက်တံကိုင်ရင်း ခါးမတ်ကာ လျှောက်လာ

အန်က အတော်ချည်းစမတ်ကျကာ ကြည့်ကောင်း၏။

အဖြူခံပေါ်မှာ ကန့်လန့်စင်းအနီစင်းကြောင်းလေးပါတဲ့ တီရှပ်

နဲ့ ဂွေပင်နီအနီရောင် တွဲဝတ်ထားသောကြောင့် ဖြူဝင်းတဲ့ ကောင်လေး
အသားအရည်က ထင်းနေသည်။

ဂုတ်ထောက်ဆံပင်ပုံနဲ့ တချို့ဆံပင်တွေက နဖူးနဲ့နားရွက်အုပ်

ပျိုးပါး ခပ်ဖျာဖျာကျကာ

ဆောင်းထက်ခေါင်းတစ်လုံးမကပိုမြင့်တဲ့အရပ်နှင့်။ ထူထဲစိမ်း

ညိုတာ မှောင်နေတဲ့ မျက်ခုံးအောက်က ဗန်ဒါစေ့ပုံ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ

အရည်ကြည်တောက်တောက်လေးရွန်းကာ ခြံစည်းရိုးသံတိုင်ကို လက်

အခန်း (၃)

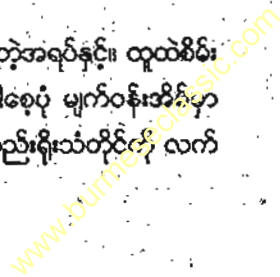
“ဟိတ်”

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ် ဂေါက်တံလေးကိုင်ကာ ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်
ညွတ်၍ ဂေါက်သီးဘောလုံးဖြူဖြူကို တွင်းထဲဝင်အောင် အာရုံစိုက်နေတဲ့
ကောင်လေးကို ဆောင်းအရဲစွန့်ခေါ်မိ၏။

ဆောင်း ခေါ်သံကြောင့် အာရုံပျက်သွားဟန်တူသည်။ စိတ်
ညစ်ညူးဟန်နှင့် ကိုယ်ကိုဆန့်ကာ ခေါ်သံကြားရာ ခြံထောင့်ဘက်လှည့်
ကြည့်သည်။

ခြံစည်းရိုးသံတိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ ဆောင်း
ကိုမြင်တော့ ကောင်လေး မျက်ခုံးနက်နက်နှစ်ဖက် တအံ့တသြဖြင့်တစ်
ကာ တွန့်သွား၏။ နောက်ပြီး မယုံသလိုနဲ့

“ငါ့ကိုလား”

တစ်ဖက်ဆိုင်ရာကိုင်၍ ဆောင်းကို စူးစူးစမ်းစမ်း ငြိကြည့်ဟန်က ဆောင်း
မျက်နှာကို ဝန်းရောင်ရောင်သစ်သွားစေ၏။

ဆောင်း မျက်လွှာချလိုက်ပြီး

“ဟို ဟိုလေ”

“ဘာပြောမလို့လဲ”

သူ့ မျက်ဝန်းရဲ့နို့စိုက်အကြည့်ကို ဆောင်း မခံရဲသလို တိုင်
ဘက် ဆောင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး

“ဟို ဆောင်းက ဒီတိုက်ကို ပြောင်းလာတာ”

“ဪ”

နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးစုကာ အာမေဇိုတ်သံပြုတော့လည်း
ဆောင်းမျက်ဝန်းက သူ့နှုတ်ခမ်းစုစုလေးကို မရဲတာရဲခိုးကြည့်မိပြန်သည်။
သွယ်လျတဲ့မျက်နှာနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့သူ့အရပ်က မြင့်သည်လေး
အနီးကပ်မြင်လိုက်ရမှ အတော်လှတဲ့ကောင်လေးမှန်း သိသာသည်။
သူက ဟီးထနေတဲ့ ဆောင်းတို့ရဲ့ခေတ်မီတိုက်ကြီးကို တစ်ချက်
ကြည့်၏။

“ဆောင်းတို့က မနေ့ညနေကမှရောက်လာတာ ဒီမှာ
ဆောင်းနဲ့အသိလည်းမရှိဘူးလေ”

တိုက်ဆီမှအကြည့်ကို ပြန်ရပ်သိမ်း၍ ဆောင်းကို ကောင်လေး
မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်ပြီး

“အဲဒီတော့”

“သူနဲ့ခင်ချင်လို့ပါ”

“ငါနဲ့”

မျက်ဝန်းနက်လေးပင့်ကာ သူ့ပြောတော့ ဆောင်း ရှိစမ်းစွာ
ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ခင်လို့ရလားဟင်”

သူ ဟက်ခနဲရယ်သည်က အပြစ်ကင်းစွာ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့
သူ့မျက်နှာကို ဆောင်း ခင်မင်ချင်စိတ်နဲ့မော့ကြည့်တော့

“ခင်ချင်ခင်ပေါ့” တဲ့။

ဆောင်းရင်မှာ လှိုက်ခနဲပျော်သွား၏။ သူ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်
ဆွဲဆန်းပြီး

“ဒါပေမဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ငါက ဆိုးတယ်”

သူ့ကိုယ်သူ ငါနဲ့ပြောသည်က ဆောင်းစိတ်ထဲမှာမို့ပြီး ခင်မင်
ချင်စိတ်ဖြစ်သွား၏။ သူနဲ့ဆောင်းက ရွယ်တူပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဆိုး

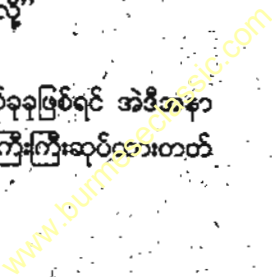
ကြောင်းကြော်ငြာတာ ဘယ်လောက်အဖြူထည်ဆန်တဲ့ ကောင်လေးလဲ။
သူ့စိတ်ရင်းကို ဆောင်း သဘောကျသွား၏။ ဆောင်း ပြုံးမိပြီး

“သူဆိုးတာ ဆောင်းနဲ့မှမဆိုင်တာ ဆိုးပစေပေါ့”

“နင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့”

“ရပါတယ်”

“နောက်ပြီး ငါ့စိတ်က အနာတရတစ်ခုခုဖြစ်ရင် အဲဒီဘာမှာ
ထရကို ရင်ထဲက ထုတ်မပစ်နိုင်ဘူး။ အစွဲလန်းကြီးကြီးဆုပ်ထားတတ်

တယ်၊ ဒေါသလည်း ကြီးတယ်”

“ရယ်တယ်”

“ငါ့အကြောင်း နင်သိပြီးပြီပဲ နင် ခင်ချင်ခင်လေ”

“သူကော ဆောင်းကို ခင်ချင်လား”

သူ့ဆန္ဒကို ဆောင်းသိချင်၏။ သူက ကောင်းဆိုးလေးဆိုတာ ဆောင်းသိနှင့်ပြီလေ။ သူက ဆောင်း မျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေးကို မိနစ် ဝက်လောက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အပြုံးရောင်နုနု ယှက်သမ်းကာ

“နင့်မျက်နှာလေးက ခင်ချင်စရာကောင်းသားပဲ၊ ခင်တာပေါ့”

“တကယ်”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကောင်ဆိုးလေးအပေါ် ဆောင်းစိတ်က တိမ်းညွတ်၏။ နွဲ့ဆိုးလေးနဲ့ခင်ချင်၏။ ဆောင်းမျက်ခုံးလေးပင့်ကာ မေးတော့

“တကယ်ပေါ့ဟ မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်”

“ယုံရင် ငါတို့ခြံဘက်ကူးလာလေ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟင်”

“ခင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် နင့်ကိုငါ တစ်ခုခုကျွေးမယ်လေး ပြီးတော့ ငါ့မိဘမောင်နှမနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဟယ်လိုလဲ လာ မလား”

ဆောင်း အားရဝမ်းသာ ခေါင်းညှိတ်မိ၏။ သူက သူ့ကိုယ်သူ

အိုးထွက်တဲ့ နှစ်ပါးခွင် ဆိုတာထက်ပို၍ ခုတော့ ဘာဆိုလို့လဲ။ လိုလိုလားလား စကားပြောရင်း နှစ်ခေါ်တဲ့သူဟန်က ချစ်စရာအကောင်းသား။

“လာမယ်လေ”

“မြန်မြန်လာ ငါ့ခြံတံခါးဖွင့်ပြီးစောင့်နေမယ်”

ပြောကာ ဂေါက်တံကို ပခုံးပေါ်ထမ်းကိုင်၍ ခြံတံခါးဖွင့်ဖို့ထွက် သွားတဲ့ သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း ဆောင်းရင်မှာအတိုင်းအဆမဲ့ ရင်းနှီးသလိုခံစားရ၏။

သူ ခြံတံခါးဖွင့်စဉ် ဆောင်းကလည်း ဆောင်းရဲ့ခြံတံခါးကြီး နဲ့ အပြေးလေးတွန်းဖွင့်ကာ သူ့ခြံပေါက်ဆီ သွက်သွက်လေးလျှောက် ခဲ့သည်။

ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး အပြုံးနုနုလေးနဲ့ အသင့်ကြိုဆိုနေတဲ့ ကောင် သူ့လေးကို ဆောင်း တကယ် ခင်မင်စိတ်ပျော်ဝင်သွား၏။

“လာ”

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ အသားဖွေးဖွေးစွတ်ဖြူတဲ့ သူ့လက် ချစ်စက်ဆန်မြှောက်လာသည်။

ဆောင်း လက်ကောက်ဝတ်လေးကို သူ ဦးဦးဖျားဖျား ဆုပ် ခိုင်၍ ရင်းနှီးစွာ ခြံထဲဆွဲခေါ်သွားစဉ်

ဆောင်းရင်မှာ နွေးဖြာသွား၏။

စက်ဝန်းရယ်

ဆောင်း ရင်ခုန်ပြီထင်ရဲ့။

လေးနဲ့

“သား စက် သူလေးက”

“ဆောင်းသဝဏ်တဲ့ မေမေ”

“ဟင် ဆောင်းသဝဏ်”

နံနက်စာစားပိုင်းမှာ ထမင်းစားခန်းအဝဘက် ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဦးစိုးတင့် သားကြီးနေဝန်းနဲ့ သမီးငယ် လဝန်းအိမ်အိမ်စားရဲ့အံ့သြသံကြောင့် စိတ်ဝင်တစား လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ဆောင်းသဝဏ် ဘယ်ကလည်း”

သူ့မေမေ အံ့သြသံနှင့်ဆောင်းအပါးရောက်လာသည်။ ပြီးမှ သူ့မိသားစုဝင်တွေပါ ပိုင်းကြည့်ကြတော့ ဆောင်း မျက်လွှာချထွက်သည်။

သူက ဆောင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတာ မဖြုတ်သေး။ သူ့မိသားစုဝင်တွေနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် စားပိုင်းမှာ သူနှင့်ဘေးတစ်ဖက်ထိုင်စေသည်။ ပြီးတော့ သူ မေမေကိုလည်း သူ့ဘေးဆွဲထိုင်စေသည်။ ပြီးမှ စိတ်ဝင်တစားရှိလှတဲ့ သူ့မိသားစုဝင်တွေကို ပြုံးပြုံးလေးလေး ကြည့်ကာ

“မေမေတို့အားလုံးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်လာတာလေ”

“စက်ရယ် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ဘယ်ကလဲ”

သူ့အစ်မချောက စိတ်မရှည်သလိုပြော၏။ သူ့အစ်ကိုက

“ဟုတ်တယ်” စက် မင်း လုပ်လိုက်ရင် အမြဲတမ်းတော့တတ်ပြန်

အခန်း (၄)

“မေမေ”

သားငယ် စက် ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်စိုးစိုးမာ စားပွဲပေါ်လက်ဖက်ရည်ကုတ်တင်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ မျက်ဝန်း တအံ့တသြနဲ့ပိုင်းစက်ပြု။ ကျယ်သွားခမ်းထမင်းစားခန်းထဲလှမ်းဝင်လာတဲ့ သားက တစ်ဖြောင့်တည်း ချမ်းသာစွာ အပြာရောင်ပျော့ပျော့ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးလက်ကိုဆွဲကာ

မျက်နှာပိုင်းလေးနဲ့ လိုက်ဖက်ကာ ကျောပေါ် နီရွေးရွေးရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့လေးစင်းကျနေတဲ့ ကောင်မလေးက ရှစ်စပွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရှက်ဟန်လေးနဲ့၊ နံနက်စောစော ဘယ်ကကောင်မလေးကို သားက လက်ဆွဲခေါ်လာရတာလဲ။ ဒေါ်စိုးစိုးမာ စူးစမ်းဟန်

ချည်းပဲ”

“တို့တို့ကလည်း စက်-ခိတ်ဆက်ပေးမယ်ပြောပြီးပြီပဲ”
သူက ဆတ်ဆတ်ထိမခံပြန်ပြောသော်လည်း သူ့မိသားစုဝင်
အားလုံး သူ့ကိုဘဝင်မကျ မဖြစ်ကြ။

သူ့ဖေဖေက သိချင်စိတ်ကလေးနဲ့ တစ်ခွန်းပြောတော့ သူ
မေမေခေါင်းညိတ်သည်။ သူ့မိသားစုဝင်အားလုံးက သူ့ခိတ်ဆက်ဖေ
မယ့် ဆောင်း အပေါ်ခိတ်ဝင်တစားရှိနေတာ သိသာသည်။

ဆောင်းအပေါ်ခိတ်ဝင်စားနေတဲ့ မိသားစုဝင်တွေကို သူ
ကျေနပ်အားရကြည့်ကာ ဟန်ပါပါ ပခုံးလေးပင့်ပြီး

“ဘေးခြံက ဟိုတိုက်ကြီးဆီ ပြောင်းလာတဲ့ မိသားစုအသစ်
ရဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးတဲ့”

“ဟယ် ဟုတ်လား”

သူ့ မိသားစုမျက်နှာပေါ် အားရဝမ်းသာ နှစ်လိုဟန်နှင့် သူ
မေမေက ဝမ်းသာအလဲ သူ့ကိုယ်နဲ့ဘေးတိုက်နေတဲ့ဆောင်းကို ကိုယ်တွေ
ကိုင်း၍ပြန်ကြည့်သည်။

“ကြည့်စမ်း ချစ်စရာလေးနော် စက်”

ဆောင်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သူ့မမက စားပွဲပေါ်တင်ထား
တဲ့ ဆောင်းလက်ဖဝါးနုလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းပြောတော့ သူက ခေါင်း
ညိတ်ကာ ဆောင်းကိုစိုက်ကြည့်သည်။

သူ့အကြည့်ကြောင့် ဆောင်း ဘယ်လိုရှက်သွားမှန်း မသိ
ပါ။ ပြင်လေးရဲတက်လာတော့ မမက ဆောင်းလက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွလေး

လွှတ်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဆောင်းလေးက တကယ်ချစ်စရာကောင်းတာ
ဟုတ်တယ်နော် မေမေ”

“ဟုတ်ပါ သမီးရယ် ဟင့် ဟင့်”

သူ့မေမေ သဘောတကျရယ်တော့ သူ့ကိုကိုက ဆောင်းကို
အားနာဟန်နဲ့ကြည့်ပြီး

“မေမေတို့ကလည်း ဆောင်း နေရခက်နေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်သားပဲ မေမေကြီး သမီးလေး အနေခက်အောင်
ပြောပါနဲ့ကွာ”

အသက်ကြီးပေမယ့် ဒယ်ဒီလို ဝဝံ့ဖိုဖိုမဟုတ်ဘဲ အနေ
ထော်ကိုယ်လုံးနဲ့သူ့ဖေဖေ တစ်ခွန်းပြောတော့ သူ့မေမေ ကိုယ်ရှိန်သတ်
ထိုက်သည်။ သူက

“မေမေတို့အကြောင်း ဆောင်းကို စက်ပြောထားပြီးပြီ”

“စက်က ဘာတွေပြောထားလဲ သမီး”

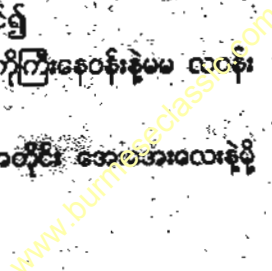
သူ့မေမေ ဆောင်းကို ဦးတည်မေးတော့ ငုံ့ထားတဲ့ ဆောင်း
မျက်နှာလေးပြန်မော့ပြီး သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်မိသည်။

“ပြောလိုက်လေ ငါဘာတွေပြောထားလဲဆိုတာ”

ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေး မတ်ထိုင်၍

“အင်း သူ့မှာ မေမေ ဖေဖေ၊ ကိုကြီးနေဝန်းနဲ့မမ လဝန်း
နို့ကယ်တဲ့”

ဆောင်းပြောသံလေးက ပုံမှန်အတိုင်း အေးဖဲအေးလေးနဲ့မို့

သူ့မိသားစုဝင်တွေ ဆောင်းကို ပိုပြီးချစ်ခင်သလို ကြည့်ကြသည်။

“နောက် ဘာတွေပြောသေးလဲ ဆောင်း”

သူ့ ကိုကိုနုနုနုနု ထပ်မေးတော့ ဆောင်းပြုံးလိုက်ပြီး

“သူက သူ့ဖေဖေ မေမေ ကိုကြီးနဲ့မမကို တအား ချစ်တာပဲ

တဲ့”

သူ ပြောပြထားတဲ့အတိုင်း ဆောင်းပြောပြလိုက်တော့ သူ့ မိသားစုဝင်တွေ မျက်နှာပေါ် အပြုံးတွေ လိုက်တက်လာသလို သူ့ကို လည်း ဝမ်းသာမျက်စောင်းနဲ့ဝိုင်းဝန်းထိုးကြည့်သည်။

“စက်ကလေး တကယ်”

“မဟုတ်လို့လား စက် က မမတို့ အားလုံးကို တအားချစ်တာ ဗျ”

သူပြောပုံက ကလေးဆိုးလို ချစ်စရာကောင်းပြန်သည်။

ဆိုးနွဲ့နွဲ့သူပြောဟန်က သူ့မိသားစုရင်ကို ကြည့်နူးချမ်းမြေ့ စေတာ အမှန်။

“ဟုတ်ပါဗျာ စက် ကိုကိုတို့ကိုပိုချစ်တဲ့အကြောင်း ဆောင်း ကိုပြောပြတာ ကိုကို တို့ကလည်း စက်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“စက်က ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိုကို စက်က ကိုကိုတို့ ဖေဖေ မေမေတို့ကို တကယ်ချစ်လို့ တကယ် ချစ်တယ် လို့ ပြောပြထားတာဗျ”

“မမတို့ကလည်း စက် ကိုအချစ်ဆုံးပါကွယ်၊ ဟုတ်တယ်နော် ဖေဖေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ သမီး သားစက် ကျေနပ်ပြီလား”

သူ့ဖေဖေက သူ့ဆိပ်ကို လှမ်းဖွရင်း ချစ်စနိုးပြောမှ သူ မျက်နှာမဆူတော့။ သူ မျက်နှာလေးကြည့်သွားမှ သူ့မိသားစုဝင်တွေ ကြည့်နူးစွာပြုံးလာသည်။

သူ့မိသားစုဝင်တွေရဲ့ဆက်ဆံရေးက သိပ်ကိုနွေးထွေးလှ သည်။ ဆောင်းတို့မိသားစုဆက်ဆံရေးလို အေးစက်စက်ဖြစ်မနေ။

“သမီးလေး ဆောင်းနဲ့ရောက်လာတဲ့ ဒီမနက်က သိပ်ကို ကြည့်နူးရပါတယ် ကွယ်”

“ကဲ ပါ ဖဲမမေကြီးရယ်၊ သမီးလေး ရောက်လာတဲ့ အထိမ်း မှတ်နဲ့နံနက်စားဝိုင်းဖွဲ့စားကြတာပေါ့ကွ၊ သမီးအတွက် ကော်ဖီ စားစနဲ့ထုတ်လိုက်ဦး”

သူ့ဖေဖေ ကြည့်နူးစွာ ပြော၏။ ခုမှပဲ မနက်စာစားဖို့ ပြင်ဆင် ခဲ့နဲ့ မနက်စာမစားရသေးမှန်း ဒေါ်စိုးစိုးမာ အသိဝင်လာသည်။

“ဟုတ်သားပဲကွယ် နုနုဦး သမီးအတွက် ကော်ဖီမနားကန် ထုတ်လိုက်မယ်”

သူ့မေမေက ပြောရင်းထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထိုအခါ သူက

“မေမေ ထိုင် စက်ပဲထုတ်လိုက်မယ်”

ပြောလည်းပြော ထလည်းထ မီးဖိုခန်းအတွင်းဝင်ကာ နံရံကပ် ခြောက် ပန်းခက်ပါတဲ့ ကြော့ခွက်ရည်ရည်လေးနဲ့အောက်ခံပန်းကန်ပြား

ဆွဲယူလာပြီး ဆောင်း ရှေ့ချပေးသည်။

သူ့မေမေက လက်ဖက်ရည်ထည့်ထားတဲ့ ကြော့ကရားခဲပြု။

ရောင်းလေးကိုပင့်ကိုင်ပြီး

“သမီး လက်ဖက်ရည်ကြိုက်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ဘာသောက်မလဲ”

“ကော်ဖီပလိန်း”

ဆောင်းရှေ့က ကြေခွက်ထဲကို သူ့မေမေ လက်ဖက်ရည်
ငှဲ့မထည့်တော့။ ဆောင်းကလည်း ပြောမိပြီးမှအားနာသွားသည်။

“ဓဏနော် သမီး”

“ရပါတယ်”

သူ့မေမေလက်ထဲက ကော်ဖီခရားကိုပြန်ချပြီး ထဟန်ပြု
တော့ သူဝင်မထိုင်တော့ဘဲ

“စက်ပဲ ဖျော်ပေးလိုက်မယ် နေမေး ဖေဖေတို့ကို လက်ဖက်
ရည်ငှဲ့ပေးလိုက်လေ”

“အင်း ပါ စက်ရယ်”

သူ့မေမေက သူပြောတဲ့အတိုင်း လှုပ်ရှားလေရဲ့။ သူ့မေမေ
သူ့ကိုနှိမ့်မမတို့ခွက်တွေထဲ ထည့်ပေးပြီး နောက်ဆုံးမှသူ့မေမေ
သောက်မယ့်ခွက်ထဲ လောင်းထည့်သည်။

သူ့ခွက်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ လက်ဖက်ရည်ငှဲ့မထည့်တာထဲ

“စက်ကလည်း ဆောင်းလိုပဲ လက်ဖက်ရည်မကြိုက်ဘူးထင်

ဆောင်း မျက်ဝန်းထဲက မေးခွန်းကို သူ့မမ ဖတ်တတ်တာ

နှင့် ပြောသလို သူ့ကိုကိုကလည်း

“စက်နဲ့ဆောင်းက ကော်ဖီပလိန်းကြိုက်တာချင်းတူတာကိုး
တောင်းတယ်၊ ဆောင်းနဲ့အဖော်ရတာပေါ့”

အကြိုက်ချင်းတူတာသိတော့ ဆောင်းရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးမှုက
ခိုင်ခန့်သံနှင့်ရောကာ ချိုမြိန်သွား၏။ သူက ရေခဲခွက်ထဲဝက်ထည့်ထား
တဲ့ စတီးမတ်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဆောင်းဘေးက သူ့ခုံမှာထိုင်
ခဲ့သည်။

စူပါကော်ဖီမစ်နှစ်ထုပ်ကို ဖောက်ထည့်ပြီး စွန်းရှည်ရှည်နဲ့ ဖွေပြီး
ဆောင်း ရှေ့ကခွက်ထဲ ပြည့်လှနီးပါးထည့်သည်။ ပြီးမှ သူ့ခွက်ထဲ
ထည့်သည်။

ခုချိန်ထိ သူ့မိသားစုဝင်တွေ နံနက်စာစ မစားဖြစ်သေး။
ဆွည့်သည်ဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်းကို အရေးတယူရှိဟန်နှင့် သူ့လှုပ်ရှားမှုကို
စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ

“မှန်ကော ဘာကြိုက်လဲ ဆောင်း”

မမ မေးတော့ သူကလည်း ဆောင်းကို အလေးထားဟန်
နိတ်ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း ဘာမှန်စားတတ်လဲ ငါတို့ကတော့
ဆောင်းကြော် ပဲပြုတ် နံပြားနံကိတ်မှန်ပဲ စားလေ့ရှိလို့ မေမေက ဒီသုံး
ချို့နဲ့ စီစဉ်တာလေ”

စားပွဲပေါ်က မှန်ပန်းကန်တွေဝှေ့ကြည့်ရင်း သူ့မေးသည်။ သူ
အဖေကလည်း

“သမီးစားချင်တာ စားတတ်တာကိုပြော အားမပေးနဲ့နော်”

ဆောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဆောင်း
စိတ်ထဲမှာ ဆောင်း မိသားစုအပေါ် ရင်းနှီးတဲ့စိတ်ထက်ပို၍ သူ
မိသားစုဝင်တွေအပေါ် ရင်းနှီးသလို ခံစားမိတာကြောင့် အားမနာမီး
ထမင်းကြော် ပဲပြုတ် နံပြား နဲ့ ကိတ်မုန့်ကို ဆောင်း မကြိုက်
ပါ။ ဆောင်းကို အရေးတယူမေးလာတော့လည်း

“ပေါင်မုန့်မီးကင်”

လို့ပြောမိသည်။

“ပေါင်မုန့်မီးကင်လား မမကင်ပေးမယ်လေ”

သူ့မမက ချက်ချင်းထသည်။ သူ့မမထက် သူ့ဦးစွာပြန်ထပြီး

“ကဲ မမ အေးဆေး စားတော့ စက် ဧည့်သည်အတွက်

စက်ပဲ ကင်ပေးလိုက်မယ် နော် ဆောင်း”

“အင်း”

ဆောင်း ခေါင်းညိတ်တော့ သူ့မမ ပြန်ထိုင်သည်။ စက်ကို
လည်း သူ့မိသားစုဝင်တွေ အံ့ဩရသည်။

စက်က အငယ်ဆုံး၊ ဂျစ်အတိုက်ဆုံး၊ ဘယ်တော့မှ ဘာမှနှိုင်း
လို့မရအောင် ခေါင်းကြောမှာတဲ့ ကလေး။ ခုတော့ ကော့ဇီမလေး
အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးရုံမက ပေါင်မုန့်မကင်စဘူး ကင်လေရဲ့။

မကင်စဘူးကင်နေတဲ့ စက်ကို သူ့မိသားစုဝင်တွေ အလွဲအ
မှားဖြစ်မှာစိုးရိမ်ပေမယ့် မပြောကြ။ မနက်စာစားနေရင်း စက် ကို
သတိထား လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ပေါင်မုန့်က မီးကျွမ်းနဲ့ထွက်လာမှ

“ဟဲ့ စက် ဘယ်လောက်တောင် ကင်နေတာလဲ၊ ကျွမ်းနဲ့
ညှက်နေပြီ”

မမ အော်မြောပေမယ့် မီးကင်ပြီး ပန်းကန်ပြားထဲထည့်လာ
ပေါင်မုန့်နစ်ချပ်က မီးကျွမ်းကာ နီရောင်ရွေးနေ၏။

“အို မီးကျွမ်းနေပြီလေ ဘာလို့ ယူလာတာလဲ ထားလိုက်
တာ မမ အသစ်ပြန်ကင်လာပေးမယ် ဆောင်း ခဏစောင့်”

ဆောင်း ရှေ့လာချပေးတဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်ကိုကြည့်ရင်း မမ
ပြောသည်။ သူက မျက်မှောင်ကျုံ့ကြည့်နေသည်။

“တကယ် ကျွမ်းသွားလို့လား ဆောင်း”

မမ ပြောတာကို မယုံသလိုနဲ့သူမေးတော့ ဆောင်း ပြုံးမိသည်။

“ဆောင်း ပေါင်မုန့်မီးကင်ပန်းကန်လေးကိုဆွဲယူသည်။

“ဆောင်းက ပေါင်မုန့်မီးကင်ဆို မီးကျွမ်းရောင်ဖြစ်သွားမှ
ကြိုက်တာ မမရဲ့”

“အလိုလေး”

မမ ရင်ဘတ်ဖိလိုက်တော့ သူ သဘောကျစွာပြုံးပြီး ဘယ်နှယ်
နီဆိုတဲ့ မျက်စလေးနဲ့ မမ ကိုကြည့်သည်။

“တကယ်ပြောတာ မမ၊ ဆောင်းက အဲလိုပဲ ကြိုက်တာ”

“သေချာရဲ့လား သမီးရယ်၊ စက် ကိုအားနာလို့လား”

“အားနာလို့မဟုတ်ဘူး။ ဆောင်း တကယ်ပဲ ကြိုက်တာ
နော်”

ဆောင်း ပြောရင်း သူ့မိသားစုတွေ ယုံအောင် ပေါင်မုန့်တစ်

ချုပ်ကို ကိုင်၍ ထောင်စွန်းမှအကိုက်ကြီးတစ်ကိုက်ကိုက်ပြီး ဟန်မဆောင်
တမ်း ဝါးလိုက်အံ။ သူ့မိသားစုဝင်တွေ ယုံကြည်သွားဟန်တူသည်။
ကြည်စင်တဲ့အပြုံးလေးနဲ့ ဆောင်းကိုကြည့်သည်။

“တွေ့လား ဆောင်းကြိုက်တယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့ စက် က မီးကျွမ်းတာလုပ်ကျွေး ဆောင်း
ကလည်း မီးကျွမ်းတဲ့ပေါင်မုန့်မှကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ဟင်း ဗာင်း”

သူ့အမေရဲ့ သဘောတကျပြောသံကြောင့် တစ်မိသားစုလုံး
သူ့ကိုပြုံးကြည့်သည်။ သူက အမှားကောင်းဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်ကို
ကြည့်နူး လျက်သားနဲ့။

သူ ဖျော်တဲ့ကော်ဖီပလိန်းနဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကျွမ်းကို ဆောင်း
တကယ် နှစ်သက်စွာ စားမိသည်။ သူ အံ့သြကြည့်နူးစွာ ရွှန်းရွှန်းဝင့်ဝင့်
စိုက်ကြည့်တော့

စက်ဝန်း ရယ်။

ဆောင်း တကယ် ရင်ခုန်သွားပြီဆိုတာ သိရဲ့လားဟင်း။

အခန်း (၅)

“ဆောင်း”

“ရှင် မမနေ့သဝဏ်”

မမ ဒေါသကြားသည်နှင့် အရပ်တွေကောက်ကိုင်နေရင်း
ထူးလိုက်သည်။

“အခန်းထဲမှာလား”

“အင်း”

နေ့သဝဏ် အောက်ထပ်ဆင်းမလိုလုပ်ပြီးမှ မဆင်းတော့။

ထောင့်လက်ကိုင်အိတ်အပြာလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း ဇီဇာင်း အခန်း
ထဲမှာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ဘာလုပ်နေလဲ ဆောင်း”

“ဒီမှာလေ အရပ်တွေကိုပြန်ပြီး နေရာချနေတာ မမ သေးသိ”

ဆောင်း ပြောရင်း မှန်စီရိုအကန့်တွေထဲ အရှုပ်တွေ တစ်ခု ပြီးတစ်ခု စိတ်ထဲထဲ။ ဆောင်းရဲ့အဖော်တွေက အရှုပ်တွေပဲလေ အရှုပ်တွေက အရောင်စုံအမျိုးအစားစုံသလို အရွယ်လည်းမျိုးစုံ ရှိသည် မမ နှုတ်ခမ်းမဲ့တွန့်၍

“ဆောင်းကတော့ အဲဒီအရှုပ်တွေနဲ့ပဲအလုပ်ရှုပ်နေရော”

ဆောင်း ပြုံးပြီး မွှေးပွတ်ဝတ်ရုံအနက်ရောင်ကို မှန်စီရိုအဖော် ဆုံးထပ်ကာ မွှေးပွယုန်ရှုပ်ဘေးနေရာချပြီးမှ သုံးပေခန့်ရှိတဲ့ ဘိုမရှုပ်ထဲ ပွေ့ကိုင်ကာ မမ သဝဏ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဆောင်းက အရှုပ်တွေကို ချစ်တာကိုး”

“ချစ် ချစ်”

မမက ဒီလိုပဲ ညီအစ်မချင်း ဘယ်တော့မှ ညင်ညင်သာသာ မဆက်ဆံ။ ငေါ့သလို ဆတ်သလို ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်တာ မမရဲ့ မှုပိုင်စရိုက်ပဲ။ ဇာတ်ကိုင်အိတ်ကို မှန်တင်ခုံပေါ် မမ ပစ်တင်သည်ကို ကြည့်ရင်း

“ဆောင်း ကိုပြောစရာရှိလို့လား”

“ဟင်း ဘာမေးမလို့လဲ”

မမက ခြေပြာဆွဲထားတဲ့ မျက်ခုံးသေးသေးပြာပြာလေးထဲ လှလှယယပင့်ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့က ဆိုဖာထိုင်ခုံ အိမ်နဲ့ထိုင်ချာသည်။ မမရဲ့ ကာလာချယ် မျက်နှာက ဒီနေ့မှ ပိုမြူးကာ တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစမ်း စိတ်နဲ့ စိတ်ဝင်စားနေသလို ထူးခြားနေသည်။

“ဘေးခြံက နေဝန်းက ရုပ်ဖြောင့်တယ်နော် ဆောင်းနဲ့

အတော် ရင်းနှီးလား”

မှန်ထဲက မမ မျက်ဝန်းက ကိုနေဝန်းကို တိမ်းညွတ်ဟန်နှင့် နီတောက်လျက် ဆောင်းအရှုပ်ပိုက်ကာ မထိုင်ဖြစ်သေးဘဲ မမကို မျက်မှောင်ကျကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မမ သဝဏ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ဟွန်း မမနော်”

“ဘာလဲ သဝန်တိုတာလား အဟင့် ဟင့်”

“အိုး ဆောင်းက အစ်ကိုလိုချစ်တာပါနော်”

“အစ်ကိုလိုချစ်တော့ အိုကေပေါ့ ဆောင်းရဲ့”

မမက မှန်ထဲပေါ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို စတိုင်ကျစောင်းတဲ့ ကြည့်လိုက် နှုတ်ခမ်းလေးဆူလိုက်နဲ့ ဟန်မူယာအမျိုးမျိုးပြောင်းလျက် မမ အလှကိုမမကိုယ်တိုင်ကျေနပ်စွာကြည့်ရင်း ပြောတဲ့အဓိပ္ပါယ်က ဆောင်း ရင်ထဲမှာဘဝင်မကျ။

“မမ သဝဏ် ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“အဟွန်း”

မမ သဝဏ် ပခုံးနှစ်ဖက်ပြိုင်တူတွန့်ကာ ဆောင်း ဘက်ကို ထစ်ခြမ်းလှည့်ကြည့်ပြီး သွားလေးပေါ်အောင်ရယ်လျက်

“မမ စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့”

“ဘုရားရေ”

အံ့သြမှုကြောင့် ဆောင်း ပိုက်ထားတဲ့ ဘိုမရှုပ်လေးပွတ်ကျ

သွားသည်အထိ၊ အရုပ်ကို ပြန်မကောက်မိဘဲ မမ သဝဏ်ကို ပြေးကြည့်ရင်း

“မမ က”

“ဟုတ်တယ် နေဝန်းက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်လေ ရုပ်လည်းဖြောင့်တယ်၊ အရမ်းလည်း တည်ကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ မမ ကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောတယ်လေ၊ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူချောလဲ ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း ခရမ်းရောင်ဆေးသိုးထားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကို တစ်ချက် သပ်ရင်းက ဆောင်းကို စိုက်ကြည့်သည်။

ဆောင်း အကြည့်လွှဲ၍ အရုပ်ကိုပြန်ကောက်ပြီး သက်မလေး လေးချက်က ခုတင်အလယ်မှာထိုင်ချတော့ မွေ့ရာကအိမ်နဲ့နိမ့်ဆင်းသွားသည်။

ရဲရဲသွက်သွက်ရှိလှတဲ့ မမ သဝဏ်နဲ့အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနေ တတ်တဲ့ ကိုနေဝန်းတို့ ဘယ်လိုဆိုပြီး သိသွားပါလိမ့်။

“နေပါဦး မမနဲ့ကိုနေဝန်း ဘယ်လိုသိကြတာလဲ ဆောင်း လည်း ဘာမှမသိရပါလား”

ဆောင်း သိချင်တာကို မအောင်နိုင်အောင် ချက်ချင်းမေး သည်။ မမ ကိုယ်ဟန်ကျော့ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့မှထသည်။ ကိုယ်ကျင့် ချွေးအောင်ဘိနဲ့လည်ဟိုက်လက်စက ကိုယ်ကျင့်အင်္ကျီကို မက်ရှင်ကျော့ တတ်စားတဲ့ မမက မှန်ရှေ့ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လို လမ်းလျှောက်ပြီး

“သိချင်တယ်ပေါ့”

“သိချင်တာပေါ့ မမ သဝဏ်”

“ဟင့် ရယ်ရတယ် သိလား၊ မမခြံထဲမှာ ထိုင်နေတာ လှမ်း ခေါ်တယ်လေ မမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့”

မမ စကားဖြတ်ပြီး ဆောင်းကို အကဲခတ်သလိုကြည့်သည်။ ဆောင်း မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးနဲ့ မမကို စိုက်ကြည့်ကာ

“ကိုနေဝန်းက ဘာတဲ့လဲ ဟင်”

“မမနဲ့အကြည့်ချင်းဆိုတော့ နေဝန်း အတော်ရှက်သွားတာ”

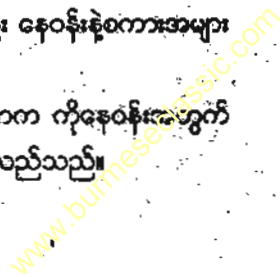
“ဘာဖြစ်လို့”

“နောက်ကနေဆိုတော့ မမကို ဆောင်းထင်ပြီး ခေါ်မိသတဲ့”

ဆောင်း မျက်လွှာချလိုက်သည်။ အရုပ်လေးကို တင်းအောင် ခတ်ရင်း သက်မချမိသည်။ ကိုနေဝန်းက လူမှားခေါ်မိလောက်အောင် ဆောင်းနဲ့မမက ကိုယ်လုံးချင်းက တူတယ်လေ။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ထူတာကို သတိထားမိဟန်မတူတဲ့ ကိုနေဝန်း ခေါ်မိတာနဲ့ မမက အခွင့်ကောင်း ရသွားဟန်တူသည်။ ပြောပုံကိုက ကိုနေဝန်းအပေါ် ဩဇာထွတ်ယိုင်ယိုင်။

“မမ မှန်းသိသွားတော့ ခပ်ရှက်ရှက်လေးနဲ့ ဆောင်း ဘာညာ ဆိုပြီး တောင်းပန်တာလေ၊ တကယ့်အဖြူထည်အတိုင်းပဲ၊ မမ ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားသွားမှန်းမသိဘူး။ အဲဒါနဲ့ မမလည်း နေဝန်းနဲ့စကားအများ ပြီး ပြောလိုက်တာပေါ့”

မမက ကိုနေဝန်းကို စိတ်ဝင်စားတာက ကိုနေဝန်းအတွက် အေးလေးစရာ ကောင်းကြောင်း ဆောင်း နားလည်သည်။

မမ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး တွဲတတ်သလို ရည်းစားတော်ပစ်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတတ်။ ရည်းစားတော်ပစ်ဟောတစ်ယောက် ဟောတစ်ယောက်ထားသလို မလိုချင်တဲ့အခါ ခါပစ်တတ်သည်။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ရိုးအေးစွာ ခင်မင်တတ်တဲ့ ကိုနေဝန်းနဲ့ ဖြူစင်မှုကို အရောင်ဆိုးပစ်ချင်တဲ့ မမ စရိုက်အတွက် ဆောင်း ရင်မှာ ပူလောင်စဖြစ်လာသည်။

“မမကလည်း ကိုနေဝန်းက ရိုးရိုးသားသား ခင်တတ်တာပဲ နော်”

“ဆန်းဆန်းပြားပြား ခင်လာအောင် မမ လုပ်တတ်ပါတယ် နော်”

“ဘယ်လို”

“မယုံရင်ကြည့် နေဝန်း မမကို စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်သွားစေရမယ်”

မျက်လုံးဝင့်ကာ စိန်ခေါ်သလိုလို ပိုင်နိုင်သလိုလို ပြောချင်တဲ့ မမစိတ်ကို ဆောင်း မယုံချင်တော့။ မမကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး

“မမနော် သိက္ခာကျစရာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်ရလဲ မမတို့က နေဝန်းတို့ထက် ရွှေဂုဏ် ရွှေဂုဏ် ရှိတယ်လေ။ မမတို့နဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရဖို့က သူတို့အတွက် မဟာအခွင့်အရေးပဲ အခုတောင် မမ shopping ထွက်မလို့ နေဝန်းကို ကားမောင်းပို့ခိုင်းတာ”

“ဟင်”

“နေဝန်းက ပို့ပေးမယ်တဲ့”

ဆောင်း ရင်မှာ နင့်သလိုဖြစ်သွား၏။ နေဝန်းက ရိုးရိုးသား

မမက မရိုးမရွှေ။

“မမ shopping ထွက်မယ် ဆောင်း ဘာလိုချင်လဲ လာမေး

ဆောင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်က လက်ကိုင်ဖုန်းကို မမ ပြန်ဆွဲယူပြီး

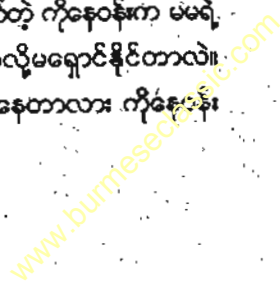
“ဘာမှမလိုချင်လဲ ဝယ်မလာရုံပေါ့ မာမီလာလို့မေးရင်သာ ပြန်လိုက် နော် ဆောင်း။ ဆောင်းလည်း နေဝန်းကို အစ်ကိုလိုပဲ ခေါ်မယ်။ ဟိုလိုခင်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ စိတ်ကူးမိမှာစိုးလို့ မမ ကြိုတင်ထားတာ ကြားတယ်နော်”

“ဖြစ်ရလေ မမရယ်”

“ဖြစ်ရလေ လုပ်မနေနဲ့ ညီအစ်မချင်း ရည်းစားလုပ်ဖက်ဖြစ်နေသတိပေးတာ ဒါပဲ သွားမယ်”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ကြောမော့စွာထွက်သွားတဲ့ မမ နောက်ပိုင်း ကြည့်ရင်း ဆောင်းရင်မှာ ကျပ်ခဲသွားသည်။

ရိုးသားစွာ အားနာပါးနာ ဆက်ဆံတတ်တဲ့ ကိုနေဝန်းက မမရဲ့ ချစ်ခင်တဲ့ ရောနှောဆက်ဆံတတ်မှုကို ဘာလို့မရှောင်နိုင်တာလဲ။ မမကို ခင်မင်တဲ့စိတ်နဲ့ လိုက်လျောခင်မင်နေတာလား ကိုနေဝန်း

နေဝန်း၊ ရဲ့လိုက်လျောမှုကို မမ အသုံးပြုနေတာကို ကိုနေဝန်း
ခွဲခြားခြားမသိတာ သနားဖို့ကောင်းလေစွ။

မမကလည်း နော် ကိုနေဝန်းကို ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝင်စားရ
တာလဲ။

မမကြောင့် တွေးရင်း စိတ်က မီးအုံထဲတဲ့ပွဲပုံအတိုင်း ဆောင်း
စိတ်များ တငွေငွေလောင်ရသလို

ကိုလေး ကောင်းကင်သဝဏ် ကြောင့်လည်း ဆောင်း စိတ်
က မပူလောင်ဘဲ မနေသာ။

လဝန်း

လဝန်းက မိုးကောင်းကင်မှာပွင့်တဲ့ တစ်ပွင့်တည်းသော
ပန်းလေးပါကွယ်။

အေးမြတဲ့လ ပန်းပွင့်လေးက မောင့်နှလုံးသားမှာ နေနေ
ညည သာနေတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပေးပါ လဝန်းရယ်။

လဝန်းရဲ့ နှလုံးသား အလင်းရောင်ကို ငေးမျှော်နေတဲ့
မောင့်ရင်ခုန်သံကို နားသောတဆင်ပါလို့

လဝန်း ကို ချစ်တယ်။

လဝန်း နှလုံးသားကို ထွေးပွေ့ချင်တဲ့ ...

မောင်

ချစ်သူနှစ်ဦး ထွေးပွေ့ထားတဲ့ ပုံရိပ်ကြွကြွလေးပေါ်နေသည့်
ပန်းနုရောင်စာရွက်ပေါ် စာလုံးလှလှရွေးကာ ညီညီညာညာ ရေးထားတဲ့

အိမ်ထောင်စုံလေးကို အမှတ်မထင်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့

မမ လဝန်းကို ပေးဖို့ ရေးထားတဲ့ ကိုလေးရဲ့ရည်းစားစာများ
အိမ်ထောင်စုံ ထိုအခါ ဆောင်း ရင်မှာ ခြောက်သွေ့လျက်။

ကိုလေးက သူတို့ခြံတက်နံနက်တိုင်း ဆောင်း ကူးသွားတာကို
အိမ်ထောင်စုံက လုံးဝမနှစ်သက်။

“ဆောင်း နော် ဟိုဘက်ခြံက ကောင်လေးဆီ နေတိုင်းသွား
အိမ်ထောင်စုံ ကြိုက်ဘူး။ သူတို့က ကိုကိုတို့လောက် မချမ်းသာတဲ့ ခပ်နို့နို့နို့
အိမ်ထောင်စုံ တာတွေ သိပ်မရောနဲ့”

လို့ မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ဟန်တားတတ်သည်။ အထက်
အိမ်ထောင်စုံပေးမယ့် ကိုလေးက စိတ်ဆတ်ကာ လက်ကမြန်သည်။ မထင်
အိမ်ထောင်စုံ သလို နားရင်းအုပ်တတ်တာကြောင့် မမ သဝဏ်ထက် ပို
အိမ်ထောင်စုံရတော့ ကိုလေးကို ဆောင်း စောဒက မတက်ဝံ့။

ကိုလေး မသိမမြင်အောင် သူတို့ဘက် မိုးသွားရတာလေ။
သူတို့တိုက်က ဆောင်းတိုက်လောက် ခေတ်မီမိနဲ့အကြီးကြီးမဟုတ်
အိမ်ထောင်စုံ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပ ရှိသည့် နှစ်ထပ်တိုက်။

ဒယ်ဒီ မာမီလောက် သူမိဘ ငွေမရှာနိုင်ပေမယ့် သူတို့မိသား
အိမ်ထောင်စုံ ပြည့်စုံပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဂုဏ်ပေါ်မင်းမူနေထိုင်လာတဲ့
အိမ်ထောင်စုံမှာ သာမန်ပြည့်စုံမှုသာရှိတဲ့ သူတို့မိသားစုကို စိတ်မဝင်စား
အိမ်ထောင်စုံ လှ။

ဟော ခုတော့ ဆန်းနေပြီ။

မလလန်းကို မေးစဉ် ရည်းစားစာအသင့်ရေးပြီးနေတဲ့ ကိုလေးက

“ဆောင်း ဟင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ကိုလေးက စာခေါက်လေး ဖြန့်လျက် သားကိုင်ကာ အတွေးပွားနေတဲ့ ဆောင်းကိုမြင်ရတော့ ကိုလေး မျက်နှာ မှောင်ကာ လှမ်းလာသည်။

“ပေးစမ်း”

ဆိုပြီး လက်ထဲက စာရွက်ကို ဆွဲယူလျက် ဆောင်းကို မလုံမလဲ ကြည့်ကာ

“ကိုယ့်အခန်း ဘာဝင်လုပ်တာလဲ မိဆောင်း”

“ဟို ဟိုလေ”

“ဘာဟိုလဲ ဆောင်း နော်”

ပြောရင်း ကိုလေး လက်ရွယ်တာမို့ ဆောင်း ကြောက်ရွံ့ဟန် လေးနဲ့ကိုယ်ကိုကွဲကာ စာရေးစားပွဲကပ်ထားတဲ့ နံရံဘက်ကိုယ်ကိုနှိ၍ ရှောင်ရင်း

“မ မဟုတ်ပါဘူး ကိုလေးရယ် ဆောင်းက ကိုလေးနဲ့ မမ လဝန်းကို သဘောတူတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“နေပါဦး ဘာလို့ လိုက်စပ်စုတာလဲ”

စာရေးစားပွဲနောက်က ကျွန်းထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ကိုလေး စေ့စေ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။ ဆောင်း မျက်လွှာချ၍

“ကိုလေးက သူတို့မိသားစုနဲ့ မရောနှဲပြောပြီးတော့”

“နင်က ကလေးသာသာပဲရှိသေးတယ်၊ မနူးမနပ်နဲ့သွားရော နတ်ဝန်းတို့ ညီအစ်ကို လက်တည့်စမ်းရင် ညည်းရှောင်တတ်မှာ လာတုံး အဲဒါကြောင့် မရောနှဲပြောတာ နားလည်လား မိဆောင်း”

ပြောလိုက်သံက သူတို့ညီအစ်ကိုကို ဘာလိုလို ဖြစ်ဟန် ပြင်း သူက ဆောင်းကို ရိုးသားစွာခင်သလို ဆောင်းကသာ သူ့ အပေါ် ရင်ခုန်နေတာ ကိုနေဝန်းဆို ပိုလိုတောင် ရိုးသေးဆိုတာ ဆောင်း မသိ။

ကိုလေးက ကိုလေးစိတ်ကို ကိုလေး အမြင့်မြတ်ဆုံးထင်ပြီး သူ့ပေါ်ကို ပုတ်ခတ်တတ်တာ ဆောင်း အသိဆုံးပဲ။ သူတို့ညီအစ်ကို ပြောတော့ ဆောင်း မခံချင်။

ကိုလေးကို ငယ်ကြောက်မို့ သည်းခံရပေမယ့် ဘဝင်မကျ။ အပေါ်ညီတ်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပြန်ပက်ချင်၏။

“ဒါပဲနော် မိဆောင်း ညည်းနုတ်ဖွာမနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

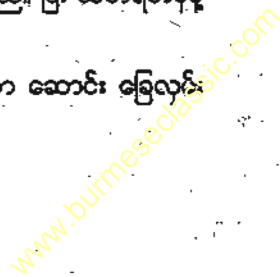
“သွားတော့”

“ဟုတ်”

ဆောင်း ခေါင်းငုံ့ထွက်လာတော့ ကိုလေးက စာရွက်ကို ခြောက်၍ ပန်းနုရောင်စာအိတ်ထဲထည့်ပိတ်သည်။ ပြီး သတိရတန်နဲ့

“မိဆောင်း နေဦး”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ဟန်တော့ အခန်းဝမှာ ဆောင်း ခြေလှမ်း နှိတ်ကိုလေးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး

“ပြော ကိုလေး”

“ညနေ လဝန်း စာအုပ်ဆိုင်သွားလို့ အဖော်ခေါ်ရင် ခေါ်တိုင်း ဆောင်း လိုက်မသွားနဲ့”

“ဟင်”

“ဟင် မနေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလေး”

“ဆောင်း ပါနေရင် လဝန်းကို ဘယ်လိုစကားပြောလို့ရမလဲ ကိုလေး စာပေးဖို့လည်း ခက်နေမယ်လေ နားမလည်ဘူးလား”

စာအိတ်လေးကို ရင်ဘတ်မှာကပ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ် လုံးလှည့်ကာ ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုလေး”

ကိုလေး ကျေနပ်အောင်ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဆောင်း ရင်ထဲမှာ ချဉ်နေသည်။ အနိုင်အထက် ပြောဆိုတတ်တဲ့ ကိုလေးကို

သည်းခံတတ်ပြီး စိတ်ရင်းဖြူတဲ့ မမ လဝန်းနဲ့သဘောတော့ မတူချင်း သဘောမတူပေမယ့် မပြောရဲဘူး။ ကိုလေးကို ကြောက်ရတာ

မို့ ဆောင်း သက်ပြင်းချရသည်သာ။

“နောက်ပြီး မိဆောင်း”

“ပြောပါ ကိုလေး”

“ညည်း ရည်းစားမထားရဘူးနော်”

ဆောင်း ရင်မှာ ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်ကာ လက်ချောင်းလေး တွေ အချင်းချင်း ပွတ်တိုက်မိသည်။ ကိုလေးကတော့ မမ လဝန်းနဲ့

အိမ်ထောင်ရေး နှစ်ပါးခွင် တာရုနေလျက် ဆောင်းကိုတော့ ပိတ်ပင်၏။

“ကြားလား”

“ဟုတ်”

“သွားတော့”

ဆောင်း ဝမ်းနည်းစွာ ကိုလေးအခန်းထဲက ပြေးထွက်ခဲ့မိ၏။

ဆောင်း ရင်ထဲမှာ မမ လဝန်းကိုလေးကို မချစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်း

အကြိမ်ကြိမ်။

ညနေမှာ မမလဝန်း စာအုပ်ဆိုင် သွားဖို့ လာခေါ်တော့

“ဆောင်း နေမကောင်းလို့ပါ မမ”

လို့ အနွေးထည်ဝတ်ကာ လူမမာရှုပ်ဖမ်းပြီး ညာပြောလိုက်

သည်။ မမ လဝန်းက မရိပ်မိရှာ။

“အဲဒါဆိုလည်း ဆောင်း မလိုက်နဲ့တော့ မမ တစ်ယောက်

သည်။ သွားလိုက်မယ်”

ပြောပြီး မဂ္ဂဇင်း နှစ်အုပ်ပိုက်ကာ ထွက်သွားသည်။ မြို့ရှေ့

အဆင်သင့်စောင့်နေတဲ့ ကိုလေးက မမလဝန်း နောက်ပြေးလိုက်

ဟင်အင်း ဆောင်း မကြည့်ချင်တော့။

စိတ်နှုတ်သဘောချင်း မတူတဲ့ မမနဲ့ကိုလေး ကြောင့် ဆောင်း

အိမ်မှာ ပူလောင်နေရတာက ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနဲ့။

ပြီးတော့ သူ့ကြောင့်လည်း မပူပန်ဘဲ မနေနိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေ။

သူ စိတ်ဝင်စားစေမယ့် စကားလုံးမျိုးရွေးပြောပေမယ့် ပြန်မပြော ဆောင်း သူ့အပါးချး နှစ်ဖက်ထောက်ထိုင်ချတော့ ဆောင်းကို အကြည့်ဘဲ

- “နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”
- “ဆောင်း နေတိုင်း လာနေကျဥစ္စာ”
- “မလာဘဲ နေလို့မရဘူးလား”
- ဟင့်အင်းလို့ ပြောချင်ပေမယ့်လည်း
- “သူက မလာစေချင်တာလား ဟင်”
- “ငါ ညစ်နေတယ် မလာနဲ့”
- “ဆောင်း ကြောင့်လား”
- “ကျစ်”

ဆောင်း ကိုထုံရန်ကော ဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းစူးစူးနဲ့စိုက်ကြည့်သည်။ အကြည့်တိုင်းကို ဆောင်းက ရင်ခုန်ရတော့ ဦးစွာ မျက်လွှာစင်းသွားသည်။

- “နင် ဘာမှမသိဘူးလား”
- “ဘာကိုလဲ”
- “နင် မသိချင်ဟန်မဆောင်နဲ့”
- “ဆောင်း တကယ်မသိလို့ပါ”
- “ထောက်”

တစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း ဂေါက်တံကို ခြံဆွဲခင်းပေါ်ထောက်ကာ သူ ထလိုက်သည်။ အဖြူရောင် ရှူးဖိနပ်

အခန်း (၆)

“သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

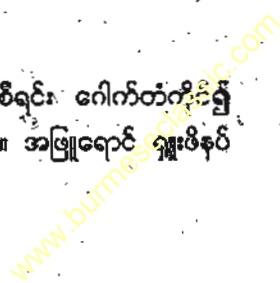
မေးတော့လည်း မပြော။ မြက်ခင်းစပ်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၍ ခြေတစ်ချောင်းစင်းကာ လက်နှစ်ဖက် နောက်ဘက်ထောက်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာက သူဝတ်ထားတဲ့လည်ပိုက်တီရှပ်ကော်ဖီမစ်ရောင်လို ညိုညစ်ညစ်။

“ပြောလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထပ်မေးတော့ သူ့မျက်နှာလွှဲသည်။ သူ့ဘေးနားက မြက်ခင်းစိမ်းပေါ် ဂေါက်သီးဘောလုံးဖြူဖြူနဲ့ဂေါက်တံ ဒီအတိုင်းချထားထားသည်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“ဒီနေ့ မကစားဘူးလား၊ ဂေါက်သီးကစားရင် စိတ်ရွှင်တယ်

ဆို”

ဦးချွန်နှင့်ဂေါက်သီးဘောလုံးအဖြူကို ထိုးယူကာ ဆောင်းနဲ့ခပ်ဝေးဆေး
ဟိုဘက်မြက်ခင်းစပ်ကို ထွက်သွားသည်။

“သူပြောမှ ဆောင်း သိမှာပေါ့ ပြောလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ဆောင်း ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ မထပြန်။ သူ့ကို မော့ကြည့်
ရင်း အသံအုပ်အုပ်လေးနဲ့မေးလိုက်သည်။

မြက်ခင်းစပ်မှာ ဂေါက်သီးကို ငြိမ်အောင်ချရွှ် မြက်ခင်းစပ်
အလယ်မှာ အတွင်းဝိုင်းလေးကို မငြိမ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်သည်။ ဆောင်း မေးတာကို မဖြေချင်ဟန်နှင့် ကိုယ်ကို ညွတ်ကို
ကာ အတွင်း(ကျင်း)စိန်ဖို့ အသံငုံ့ဖြစ်နေ၏။

ဆောင်း သက်မချကာ ဘာမှပြန်မမေးမိတော့။ သူ ကျင်း
စိန်ပေမယ့် အတွင်းဝိုင်းထဲ ဂေါက်သီးဘောလုံးက လျော့လျော့ရွာ
မဝင်။

အတွင်းနှုတ်ခမ်းနားမှ ဂေါက်သီးက တွေ့နေလိုက်။ တွင်းထဲ
က လျှံထွက်လာလိုက်နှင့် သူ့လက်က ချိန်သားမကိုက်။

“တောက်”

တက်ခေါက်ရင်း သူ့လက်ကိုသူ ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့်မျက်နှာ
အုံ့နေတဲ့မိုးလို ပိုပြီးညိုမှောင်လာသည်။

“ပြောလေ ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့”

သူ မဖြေ။ ငါးပေအကွာက ကျင်းစိန်တိုင်းဝင်နေတဲ့
ဂေါက်သီးက ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုစိန်စိန် မဝင်ကာက သူ့စိတ်ကို အနည်း
လာစေသည်။

“တောက် အဲဒါ နင့်ကြောင့်”
မဆီမဆိုင် စွပ်စွဲတဲ့သူ မကျေနပ်မှုက ဆောင်း ရှင်ဘတ်ကို
အော်ဝါးနဲ့အသာမိလိုက်မိသည်။

“ဆောင်း ကြောင့် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နင့်ကြောင့်”

ဆောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ပြောချတော့ ဆောင်း မျက်ဝန်း
အထဲ အဆမတန်ပြူးကာ သူ့ကိုပြန်ကြည့်မိ၏။

“ဆောင်း ဘာလုပ်လို့လဲဟင်”

“နင် ခုမှတာမှမသိသလို ပုံစံနဲ့ လာမရွှီးနဲ့ နင့်အစ်ကိုနဲ့နင့်
အစ်မ”

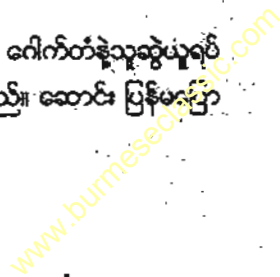
သူ့စကားစမြတ်လိုက်တော့ ဆောင်း နားလည်ကာ မျက်လွှာ
နုနုသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ ကျင်းစိန်လိုက်ပေမယ့် ဂေါက်သီးက
အတွင်းဝိုင်းထဲတစ်ဝါးအကွာမှ ကျင်းကိုလွန်ကာ ဆောင်း ဒူးထောက်ထိုင်
နေတဲ့ရေရောက်လာသည်။

ဂေါက်သီးဖြူစွတ်စွတ်လေးကို မျက်လွှာစင်ကြည့်ပြီး

“ကိုလေးနဲ့မသဝင်တာ ကိုနေနဲ့မ လဝန်းကို ရိုးရိုးသားသား
အော်ပါ”

“နင် ဘာမှမသိဘူးဆို”

မေးရင်း ဆောင်းရှေ့က ဂေါက်သီးကို ဂေါက်တံနဲ့သူ့ဆွဲယူရစ်
ဆောင်း တစ်ခုခုပြန်ပြောမှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆောင်း ပြန်မပြော

“ပြောလေ ငါပြောတုန်းက နင်က ဘာမှမသိဘူးပြောပြီး အ
ရိုးရိုးသားသား ခင်တာလို့ ပြောတာ ဘာသဘောလဲ
အောင်သွယ်လား”

“ဟာ မဟုတ်တာ”

ဆောင်း အသာထရပ်၍ ခေါင်းငုံ့ကာ အမှန်အတိုင်း ပြော
ချက်ပေးပေမယ့် သူ မယုံသလို ဟက်ခနဲရယ်ချပြီး

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် မမလဝန်းနဲ့ညနေတိုင်း စာအုပ်ဆိုင်းသူ
နေတဲ့ နင် ဘာဖြစ်လို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ရှောင်တာလဲ”

“ဟိုလေ”

“နင့် အစ်ကိုကို လမ်းဖွင့်ပေးတာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟာ”

“ငါ မယုံဘူး”

သူ ယုံအောင် ဆောင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ကိုလေး
ဆောင်းကြောက်ရတယ်ဆိုတာ သူ မရိုက်မိလို့လား။

“နင့်အစ်မကော ဘာသဘောလဲ။ ကိုနေကို နေတိုင်း အပြစ်
ခေါ်ထုတ်နေတာ၊ ပြီးတော့ ကိုနေ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီကို ခေါ်
ပေါက်အောင် လိုက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ”

ဆောင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။ ကိုလေးက မမလဝန်း
နဲ့စာအုပ်ဆိုင်းသွားတိုင်း တကောက်ကောက်လိုက်သလို တစ်ခါတစ်
မမလဝန်းကို အတင်းဆွဲခေါ်ထုတ်ကာ နှစ်ယောက်တည်းတွေ့ခဲ့
အဖြစ်တွေ ဆောင်း သိနေခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ မမ လဝန်းကတော့

“ဆောင်းကိုတော့ မမ အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွယ်။ ကိုလေးကို
တော့ မမ မခင်ချင်ဘူး။ အတင်းချည်းကပ်လိုက်နေတော့ ပတ်ဝန်းကျင်
အမြင်မကျဉ်းအောင် အားနာပြီး ဆက်ဆံရတာ၊ မမ စိတ်မပါဘူး
ဆောင်းရယ် ဆောင်း ကိုလေးကို နည်းနည်းလောက်ပြောပါဦး။ မမ
တို့ ဇွတ်အတင်းချည်းကပ်လိုက်မနေပါနဲ့လို့”

မမ ရိုးသားစွာရင်ဖွင့်ဝန်ခံပေမယ့် ကိုလေးကို ဆောင်း မပြော
ပြောရင်လည်း ကိုလေး နားရင်းအုပ်တာခံရရုံပဲလေ။ ဆောင်း
ပြောတာကိုလေး လက်ခံမှာတဲ့လား။

ပြီးတော့ မမ ကလည်း ဟင့်အင်း ထိုအကြောင်းတွေ မတော့
တော့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆောင်း ပြောခွင့်မရသလို သူ့ကိုလည်း
ပြောခွင့် မရ။

“နင့်အစ်မလုပ်ပုံက သိပ်ရှုပ်ပျက်တယ်။ ကိုနေက သူများ
ထက်ပိုထိန်း။ နင်အစ်မ ဟိုသွား ဒီသွား လာခေါ်တိုင်း ထွက်ခွင့်လွယ်
တာ။ နင် သိရက်နဲ့”

ကိုလေးနဲ့မမကို မပြောဘဲ ဆောင်းကိုချည်းဖိပြောနေတာ
ဖြစ်လို့လဲကွယ်။ ဆောင်း သက်မချကာ ဘေးဆန်ချထားမိတဲ့
ဆောင်း လက်ချောင်းလေးများကို ဖွဖလေး ကွေးဆုပ်လိုက်မိသည်။

“ဒါမှမဟုတ် နင် မြှောက်ပေးတာလား”

“ဘာ ဘယ်လို”

“နင့်အစ်ကိုနဲ့နင့်အစ်မကို ကဲသရမ်းအောင်၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ငါ
အစ်မနောက်လိုက်ကပ်နေအောင်လေ”

“သူက ဆောင်းကို အဲလိုထင်နေတာလား”

တစ်ဖက်သတ် စွတ်ခွဲနေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်း တောက်တောက်ကို ဆောင်း မော့ကြည့်ရင်း ခပ်ဖွဖွမေးတော့

“ငါ မြင်နေတာ နားလည်လား။ ပြီးတော့ နင့်ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ တောက် မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ပြောရင်း ဂေါက်သီးကို ဖိနပ်ဦးနဲ့ကန်ပစ်ပြီး ဂေါက်တံကို အလယ်ကကိုင်ပြီး ဆောင်းရှေ့က ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို ငေးကြည့်မိသည်။

သူကနပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဂေါက်သီးက မြက်ခင်းစပ်ရှိ အလှပန်းအိုး တွေ ကြားဝင်သွားသည်ကို မကောက်၊ တိုက်ထဲဝင်သွားတော့ ဆောင်းပဲ သူ့ဂေါက်သီးကို သွားကောက်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

သူက ကိုလေးနဲ့မမသဝဏ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသလို ဆောင်းရဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်နေသတဲ့လား။

အင်းလေ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကို မကျေမနပ်ဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ဆောင်း အပြစ်မဆိုသာ။ ပြီးတော့ သူတို့မိသားစုကို ဆက်ဆံလိုက်တဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီရဲ့ အထက်စီးနင်းဆက်ဆံပုံက ဆောင်းရင်မှာ တစ်လည်လည် ပေါ်လာတာ ။

အခန်း (၇)

“ဆောင်း”

“ပြောပါ မာမီ”

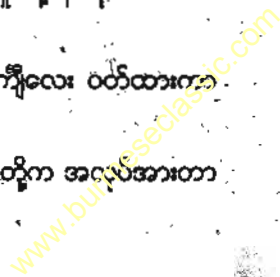
ဆောင်း အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာသည်နှင့် ဧည့်ခန်းဝက ဆင်းခေါ်သည်။ ဆောင်း ပြောရင်း ခူးဖုံးစကတ်အဝါရောင်လေးကို တာလေးနဲ့သ ကိုင်ကာဧည့်ခန်းထဲဝင်တော့

“သေချာ ဖိတ်ထားရဲ့လား”

“ဖိတ်ထားပါတယ် မာမီရယ် စိတ်မပူပါနဲ့ နာရီဝက်တောင် လေးတယ်”

မာမီက အသားရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီလေး ဝတ်ထားကာ ပန်းပေါ်လက်တင်ဖက်ရင်း

“အင်းလေ သေချာရင်ပြီးရော့ မာမီ တို့က အလှပအားတာ

မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ် မာမီရယ်၊ ဆောင်း၊ ခုပဲ ဟိုဘက်ခြံကူးပြီး ခေါ်ခဲ့မှာပါ ဝေးတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆောင်း သွားခေါ်လိုက်မယ်လေ”

“မခေါ်နဲ့ သမီး၊ ဖိတ်ထားပြီးပြီပဲ”

ဒယ်ဒီက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ဆင်စွယ်ရောင်နှင့်ဆိုဖာပေါ် စမတ်ကျကျ ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်ခွန်းပြောတော့ ဆောင်း ကိုယ်ရှိန်သတ် လိုက်ရသည်။

အပေါ်ထပ်က ပြိုင်တူဆင်းလာတဲ့ ကိုလေးနဲ့မမက ဆောင်း ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ မိဆောင်း ညည်းကိုက ကဲလွန်းတယ်၊ ဣန္ဒြေ ရရနေစမ်း”

ကိုလေး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာရင်း မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်ရင်း ပြောတော့ ဆောင်း မျက်လွှာချကာ ထောင့်အကျဆုံးတစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ ကိုလေးက စတိုင်ဘောင်းဘီ အညှို့ ရောင်ကိုပင့်ကာ ဆောင်းနဲ့ဆိုဖာတစ်လုံးခြား ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ် မာမီ သမီးကိုက သည်းလွန်းတယ်”

မမကလည်း ဆောင်းကိုပြစ်တင်သလို ရွတ်ရင်း မာမီနဲ့အတူ ဝင်ထိုင်ရာမှ ပြောပြန်သည်။ ပြောပြီးသည်နှင့်ပြန်ထကာ ပြတင်းပေါက် လိုက်ကာစ ဝါပျော့ပျော့လေးကို အသာဖယ်၍ တစ်ဖက်ခြံဘက် အကဲ ခတ်ကြည့်သည်။

မမ အပြုအမူကသည်းနေတာလေ။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။

အယ်ဆုံးမေမယ့် ဆောင်းက ဖူးဖူးမှတ် အလိုလိုက်ခံရတဲ့ သမီးတွေ၊ မဟုတ်ခဲ့။

ဆောင်းကိုတော့ ဣန္ဒြေမရဘူးတဲ့ ကိုလေးနဲ့မမကို အပြစ်မပြင်း ဆောင်းကိုပဲ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ကာ တည့်တည့် ခြည့်ပြီး

“သမီးငယ်နော် ကိုယ့်အခြေအနေချင်းမတူတဲ့ မိသားစုအပေါ် အတိုင်းအတာ လွန်အောင် ခင်မင်ရင်းနှီးနေလို့ ဘာမှအကျိုးထူးလာ မဟုတ်ဘူး၊ မာမီ ပြောတာကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

ဆောင်း စောဒက မတက်ဘဲ ခေါင်းညှိတ်တော့ ဒယ်ဒီက ခြည့်ပြီး ဆောင်းကို မျက်နှာတည်တည်နဲ့ကြည့်ပြီး

“လူမှုရေးအရ အပေါ်ယံခင်မင်ရင် ရပြီ ကြားတယ်နော်”

ဆောင်း ဟုတ်ကဲ့ လို့မပြောမိဘဲ ဒယ်ဒီကို နှုတ်ခမ်းလွှာလေး လှမ်းကြည့်တော့

“သူတို့မိသားစုကို ထမင်းစားဖိတ်လိုက်တာ သူတို့မိသားစု

အပေါ် ဒယ်ဒီတို့က အရေးတယူရှိလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်လို ထမင်းစား ဘယ်လိုထိုင်တယ်၊ တယ်လိုအဆင့်အတန်းနဲ့ဘယ်လိုအခြေ ကုန်လဲဆိုတာ သိသွားစေဖို့စဉ်းစားသက်သက်ပဲ”

ထမင်းစားဖိတ်ကျွေးခြင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒယ်ဒီစိတ်ရင်းကို

အတော့ ဆောင်း ရင်မှာ တင်းကျပ်သွားရသည်သာ။

“ဦးမိုးတင့်နဲ့ဒေါ်စိုးစိုးမာ တို့မိသားစုကို ညစာစားဖိတ်လိုက်”
လို့ မာမိပြောစဉ်က ဆောင်းရင်မှာ ဖော်မပြတတ်အောင်
ပျော်ရွှင်လျက် ဆောင်းကိုယ်တိုင် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ဖိတ်ခဲ့သည်။

ဒီလို သဘောထားမှန်းသိရင်

“သမီးဆောင်းက ငယ်တော့ သမီးကြီး သဝဏ်နဲ့သား
ကောင်းလိုမဟုတ်ဘူး။ အစစ အရာရာလိုက်ပြောနေရတာ ဝါဖြင့် တစ်ခဲ
တစ်ခါစိတ်ကုန်လာတယ် ကိုကို”

မာမိက မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကို ရှုံ့တွန့်ရင်းစိတ်မရှည်စွာ ဒက်ခီ
ကို ပြောရင်း ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။

“သမီးဆောင်း သမီး မာမိပြောတာ ကြားတယ်နော်”

ဒယ်ဒီ မေးဖျားဆတ်ကာ ပြောတော့ ဆောင်း သက်မချကာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ ကိုလေးနဲ့မမက အမှတ်အပြည့်ရသူလို ဒယ်ဒီ
တို့ရှေ့မှာ မျက်နှာလေးမော်လို့။

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက သမီးတို့ အဆင့်မြင့်မြင့်နေနိုင်အောင်
လူတကာရှေ့မှာ မော်နိုင်အောင် သူများသားသမီးတွေထက်သာအောင်
ထားတာက ကိုယ်နဲ့သိပ်ကွာဟနေတဲ့ သူတွေအပေါ် မျက်စိမှိတ်ခင်ခင်
နေဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒယ်ဒီ ဒီလောက်ပဲ ပြောချင်တယ် သမီး ဆောင်း
သူတို့မိသားစုနဲ့ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ဆက်ဆံ”

အမိနဲ့ပေးသလို တစ်ရှိန်ထိုးပြောချတဲ့နောက်မှာ မာမိကလည်း
ဒယ်ဒီမျက်နှာထားနဲ့အရောင်တူပဲ ခေါင်းညိတ်ကာ ဆောင်းကိုအမိန့်
ဟန်နှင့်မျက်နှာပေးဆတ်ကြည့်သည်။

ဆောင်းကိုချည်းပဲပြောနေတဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို ဆောင်း မကျေ
နပ်တော့။ ဆောင်း မျက်နှာတင်းပြီး ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါတောင့်
အထာင့်ချည်းထိုင်နေတော့ ကိုလေးက နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ကာ လည်တိုင်
အလေးဆန့်ကာ ဟိုတက်ခြံတက်လှမ်းကြည့်ရာမှ ဆောင်းဆီ အကြည့်ရွေ
တာ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး

“တွေ့လား ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီ သမီးက ငယ်တာ ငယ်တာ
ခေါင်းကြောက မာတယ်၊ ကောင်း အဲဒါပဲ စိတ်မရှည်တာ ဒယ်ဒီ”

“သေချာတာပေါ့ ဒယ်ဒီသမီးက အငယ်ဆုံး ဆတ်စလူး
အထဆုံးပဲ၊ စက်ဝန်း အတွက်ဆို သေဆိုသေတော့မယ့်အတိုင်း ဟွန်း”
မမကလည်း မီးလောင်ရာလေပင့်။ မာမိက မျက်လုံးပြူးနဲ့

“ဟုတ်လား ဆောင်း”
အဖိခံရဖန်များတော့လည်း မခံနိုင်တဲ့ ဆောင်း စိတ်က ရုန်းကြ
တာက

“ဆောင်းက ခင်ရုံခင်တာ ကိုလေးနဲ့မပဲ ကိုနေဝန်းနဲ့မပဲ
ဦး အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာလေ၊ ရည်းစားစာပေးတဲ့သူနဲ့ ကိုနေ
အလုပ်လုပ်နေတဲ့ဆီ လိုက်တဲ့သူနဲ့”

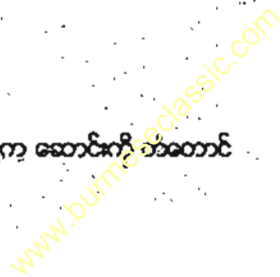
“ဟင် မိဆောင်း”

“ငါ တွယ်ထည့်လိုက်ရ”

“တော်စမ်း”

မာမိ အသံမာနဲ့ဟန်သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ကိုလေးက ဆောင်းကို သဘော

နဲ့တွယ်မလို ချိန်ရွယ်ရာမှ လက်ကိုရုတ်လိုက်သည်။ မမက မျက်စောင်းနက်နဲ့ ပြောရင်းဟန်နဲ့သည်။

“မဟုတ်လို့လား”

ပြောမိပြီးမှ မထူးတော့။ ဆောင်း ပြောချလိုက်တော့ မျက်စာတွေညှိကာ ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကလည်း ကိုလေးနဲ့မမကို စူးစမ်းသလို ပြိုင်တူကြည့်သည်။ မမက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ

“ဟွန်း သဝဏ်က ယောက်ျားတွေအကြောင်း လေ့လာနေတာပါ မာမိရယ်၊ သဝဏ်မှာ ယောက်ျားလေးအပေါင်းအသင်းက နေဝန်းတစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်တာ၊ မာမိကို သဝဏ်တဲ့တဲ့သူအားလုံးနဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးနေကျပါ။ နေဝန်းက အိမ်နီးချင်းမို့ ခင်ရုံလေးပါ။ မာမိ သဝဏ်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား သဝဏ် စိတ်ကို မာမိသိသားနဲ့ နော် ဒယ်ဒီ”

မမက မာမိလက်ဖဝါးလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မာမိပန်းပေါ်ခေါင်း လေးတင် နဲ့နဲ့လေးပြောရင်း ဒယ်ဒီကိုပါ လှမ်းကြည့်ရင်း ချွဲနဲ့နဲ့လေး ထောက်ခံမတောင်းသည့်ဟန်က ပိုင်နိုင်လှသည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ မျက်ဝန်းက မမစိတ်ကို ယုံကြည်ဟန်နဲ့ အရောင်ပြောင်းသွားကာ ကိုလေးဆီ အကြည့်ရောက်သည်။ ကိုလေးကလည်း မှင်ကောင်းကောင်းနဲ့

“အလကားပါ ဒယ်ဒီရယ်၊ ရည်းစားစာပဲ ဘယ်သူပေးပေးပေးလို့ရတယ် ကောင်း ရည်းစားစာပေးတဲ့အထဲမှာ လဝန်းလို ခပ်နိဉ်နိဉ်ထဲက တစ်ယောက်မှမပါဘူး။ လဝန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဒယ်ဒီ သမီးက

တာနေ ပူနေတာ၊ ဒယ်ဒီ သမီးကို ဒယ်ဒီဆုံးမဦး။ ဟိုကောင်လေးနဲ့ ရည်းစားထားဖို့ စိတ်ကူးနေတာ၊ ကောင်း ဆုံးမတာ လက်မခံနဲ့ ချွန်တုံးလုပ်နေတာ ဒယ်ဒီ”

“မာမိလည်း ဆောင်းကို ဆုံးမဦး။ စက်ဝန်းက ဂျစ်တစ်တစ်

ဆောင်းနဲ့ပြိုင်လို့ကတော့ ကောင်းကိုအပြစ်မပြောနဲ့”
ပီပီရီရီ ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်က ဆောင်းကပဲ အပြစ်ရှိသူ

“ဆောင်း”

ဒယ်ဒီ မျက်နှာတင်းနဲ့ခေါ်သည်။ ဆောင်း မော့မကြည့်မိ။ ဆောင်းချောင်းလေးတွေ ပွတ်နေရင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနေဆဲ။ မာမိက အားမလို အားမရဖြစ်ဟန်တူသည်။

“မိဆောင်း”

ခေါ်သံတင်းတင်းနဲ့အတူ ဒက်ဒီအပါး ထိုင်နေရာမှ မာမိကိုယ် ဆတ်ခနဲခြေစုံလာရပ်ပြီး ဆောင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။

မမနဲ့ကိုလေး က ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့မှတ်ချက်ပေးတဲ့ အပြုံးချစ်ချစ်မျက်ဝန်းချည်းနဲ့ကြည့်သည်။ ဒယ်ဒီက လျော့ရဲရဲဖြစ်သွားတဲ့ မာမိကို ပြန်တင်းကာ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်ဟန်နဲ့ကိုယ်ကို အာရုံစိုက်နေတာကို မာမိ မှီချလိုက်သည်။

“ကောင်း ပြောတာ ဟုတ်လား။ စက်ဝန်းနဲ့ရည်းစားထားချင်တာဆို”

“မ မဟုတ်တာပဲ မာမိ”

“ဒီမှာ မိဆောင်း ညည်း အငယ်ဆုံး အဆိုးဆုံးလုပ်ပစ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ ညည်းအရွယ်က ရည်းစားစားတဲ့ အရွယ်မဟုတ်ဘူး ညည်း အခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးစ ဆယ်ရနစ်နစ်မပြည့်သေးဘူး ဆိုတာ သိတယ်နော်”

ဘီးကုတ် အဝါရောင်လေးတပ်ထားတဲ့ ဆောင်း ခေါင်းထိ လက်ညှိုးနဲ့တွန်းကာ ပြောလိုက်သလို ကျန်တဲ့ မာမီ လက်ဘစ်ဖက်က ဆောင်း မေးဖျားကိုပင့်ကာ ဆောင်း မျက်နှာကို ဆွဲမော့စေသည်။

“ညည်း ကြားလား မာမီ ပြောတာ နားလည်လား”

မိတ်ကပ် ဖွေးဖွေးလိမ်းထားတဲ့ မာမီ မျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးစာ ဆောင်းကို အပြစ်လိုတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ အညိုရောင်လွှမ်းနေသလို မေးသည်က အတင်း နားလည်လက်ခံစေခြင်းတွေနဲ့။

သို့သော်လည်း အဖျားလေးတွေကော့နေသည့် ဆောင်း မျက်တောင်လေးချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မှ မာမီ သက်မချပြီး ဆောင်း ခေါင်းကို ပြန်လွှတ်ပေးသည်။

မာမီ ဆွဲမော့ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးတဲ့ ဆောင်း ဖက်က တောင့်ခဲ ဖြစ်ကာ နာသွားသည်။ ဖက်ကို ဆောင်း ညှာလက်ချောင်းနဲ့အသာပွတ် ရင်း ဘယ်သူနဲ့မှ ရင်မဆိုင်ချင်သလို ဝမ်းနည်းမှုက ပျို့လာသည်။ ဆောင်းစိတ်က အားလုံး ရှေ့မှာ ထွက်သွားဖို့ ထရပ်လိုက်တော့

“သမီး”

မာမီ ပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်လိုက်တဲ့ ဆောင်းကို ဒယ်ဒီ အားရကျေနပ်ဟန်မတူ။ အတည်ငြိမ်ဆုံးခေါ်သံပေမယ့် ဒယ်ဒီအသံက

ဆင်းနေသည်။ မျက်နှာတပ်လေ့မရှိတဲ့ ဒယ်ဒီ မျက်နှာပြည့်ပိုကို ဆောင်း ဆွဲမရဲလှမ်းကြည့်တော့။

“သမီး ရည်းစားထားဖို့ ဒယ်ဒီ ခွင့်မပြုသေးဘူး”

စိတ်ထဲမှာတော့ ဆောင်းကလည်း ရည်းစားထားဖို့ ခွင့်တောင်း အာမမဟုတ်တာ လို့ပြောမိသေး၏။

“သမီး ကိုကိုနဲ့မမကို ရည်းစားထားဖို့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီခွင့်ပြုပြီး သား”

ဆောင်း ရင်မှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ခြောက်သွေ့သွား၏။ အနောက်ကလေးမျက်နှာက ဆောင်းကို ပန်းလေးဝင်ကြည့်သည်။ ဘာတတ် နိုင်သေးလဲ မိဆောင်းဆိုတဲ့ ဘဝင်လေးနဲ့ပါ။

“ဘယ်သူမှလက်ညှိုးထိုးပြီး မိုက်မဲဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ သူတို့

ဒီသားစုမှာ မက်လောက်စရာဘာမှမရှိဘူး။ သူ့အဖေက ဆောက်လုပ် ရေးလုပ်ငန်း ပိုင်ရုံပဲ။ ဝင်ငွေအားရစရာမကောင်းဘူး။ သူ့အမေက သမီးမာမီလို စီးပွားရေးလတ်မြင်ပြီး ဘာစီးပွားရေးမှလုပ်တတ် ကိုင် တတ်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အစ်ကို သူများကုမ္ပဏီက လစား ဝန်ထမ်း။ သူ့အစ်မကလည်း သူများဖွင့်ထားတဲ့ ကွန်ပျူတာဆိုင်မှာ အရောင်းမန်နေဂျာ သူများအလုပ်လုပ်နေတာ ဘဝ အာမခံချက် ဘာများရှိလို့လဲ

ဖက်ဝန်းဆိုတဲ့ကောင်က အဆိုးဆုံး။ ဆယ်တန်းအောင်တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ ကျောင်းမတက်ဘဲ လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ ဂျစ်ကန်ကန်ကောင်”

သူ့မိသားစုတစ်ယောက်ချင်းစီကို ရှုတ်ချသလို ပြောနေတဲ့ ဒယ်ဒီစိတ်က တစ်ဖက်သားအပေါ် နှိပ်လွန်းရာရောက်သည်။

သူတို့မိသားစုမှာ ငွေဂုဏ်ကြေးဂုဏ်မရှိပေမယ့် နွေးထွေးတဲ့ စည်းလုံးမှုတွေရှိတယ်လေ။

ဆောင်းလိုချင်တာ သူတို့မိသားစုရဲ့ ချစ်ခင်တဲ့မေတ္တာတရား ဒယ်ဒီတို့ တန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ ငွေတွေ၊ ဂုဏ်ပကာသနတွေ မဟုတ်ဘူးလေ။

“ဒယ်ဒီ ပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

ရင်ထဲကမလာတဲ့ စကားလုံးကို ဒယ်ဒီတို့ ကျေနပ်စေဖို့ ဖျစ်ညှစ်ပြောလိုက်ရပေမယ့် ဆောင်းရင်မှာ မချမ်းမြေ့နိုင်ဖြစ်ရသည်။

“သဘာပေါက်တယ်ဆိုရင် စက်ဝန်းနှဲ့မရောနဲ့ သူတို့မိသားစုကို အပေါ်ယံဆက်ဆံ”

“စိတ်ချပါ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီ ပြောသမျှကို သံယောင်လိုက်နေရတဲ့ ဆောင်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုငြိနေသလို ခံရခက်ကား အစ်စိုစိုချည်။

သူ့မိသားစုအပေါ် ရှေ့ဆက် ဖိနှိပ်ပြောလာမယ့် မာနီယုတ်တစ်ထဲက စကားလုံးတွေကို ဆောင်း ရင်မဆိုင်ချင်။

ဒယ်ဒီတို့ အားလုံးရဲ့မျက်ဝန်းရှေ့က ချာခနဲလှည့်ကာ ထိုက်အပြင်ဘက် မျက်နှာစာကို ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

ထိုစဉ်

ရှုတ်ချည်းလှည့်ထွက်သွားတဲ့ ပုံရိပ်တစ်ခု။

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဆောင်းတို့တိုက်ခိုဗိန်းရောက်နေမှန်း ဆီပေမယ့် လျှပ်တပြက်မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းမှာ ဆောင်းတို့

မိသားစုပြောသမျှကို ကြားတယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးမျိုးထင်လျက်။ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ သဘောထားအတွက် အခြေ

အနေအရ အလိုက်သင့်ခေါင်းညှိတ်နာခံရတဲ့ ဆောင်းကို အထင်လွဲသွား

သေချာတာက မာဖီတို့ဖိတ်ထားတဲ့ ညစာစားပွဲကို သူရောက်

ထိုင်ညက ဆောင်း ညစာမစားဖြစ်သလို အိပ်လိုလဲမပျော်ခဲ့။

အခန်း (၈)

“ဆောင်း တစ်ယောက်တည်းလား”

သူတို့ညှော်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်သည်နှင့် ကိုနေ ဆီးမေးသည်။
ကိုနေ မေးဟန်က ဆောင်း မျက်ဝန်းငြိမ်သက်စွာ အံ့ဩသွားစေသည်။
နံနက်တိုင်း ဆောင်း တစ်ယောက်တည်း ဒီဘက်ခြံက
နေကျ။ ဒီနေ့မှ တစ်ယောက်တည်းလား မေးဟန်က ထူးခြားနေသည်။

“လာလေ ဆောင်း”

“အင်း”

ကိုနေကို ဆောင်း တအံ့တဩကြည့်နေတော့ ကိုနေ ခေါ်ဖြန့်
သည်။ ဆောင်း ခေါင်းညိတ်၍ ညှော်ခန်းထဲ ဖြတ်မလျှောက်သေးဘဲ
ကိုနေကို ဝေးကြည့်လိုက်သည်။

အဝါနရောင် ကွက်စိပ်ပုဆိုးနဲ့ ရှင်လက်တို့အသားရောင်ကို

အင်ဆစ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသည်။ ကိုနေက သန့်ပြန့်ချောမောနေသည်။
အင်ဆစ်လက်က နာရီကို တကြည့်ကြည့်ဖြစ်ကာ ပြတင်းပေါက်က
အင်ဆစ်အစ အပြာနရောင်လေးကို ဖယ်၍ ဆောင်းတို့တိုက်ဆီကြည့်
သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ကိုနေက ဒီနေ့ထူးခြားနေတာ အမှန်။

အင်း ကိုနေ ထူးခြားနေသလို မမလည်း ထူးခြားနေတယ်
လို့ ဆင်တယ်။ ဆောင်း ထွက်လာတော့ မမက မှန်ရှေ့ထိုင်ပြီး အကျ
ပြင်နေတာလေ။

မဟုတ်မှလွဲရော ကိုနေနဲ့မမ ချိန်းပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ထင်တယ်။

ဆောင်း သိချင်၏။

“ဒါနဲ့ ကိုနေ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်နေတာလဲ”

ကိုနေ အနည်းငယ်ရှက်နေဟန်နှင့် ဆံပင်တစ်ချက်သကာ

“သဝဏ်နဲ့ဘုရားသွားမလို့”

“ဟင်”

“ဒီနေ့ ကိုနေ မွေးနေ့လေ”

“အိုး ဆောင်းလည်း မသိရပါလား။ ကြိုပြောမှပေါ့ ကိုနေ

“ရပါတယ် ဆောင်းရယ် ကိုနေက ပွဲတွေဘာတွေ လုပ်တာ
အပြောပေါ့လို့ အခု ဘုရားသွားမယ် ပြန်လာရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သွားဖို့မယ် ဒီလောက်ပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ဒါနဲ့ မမ သဝဏ်က ဘုရားလိုက်သွားမယ်
အင်ဆစ်ထား”

ဆောင်း မယုံသလို မေးလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မေ သဝဏ်က ဘုရားသွားဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ဝင်တစားမရှိ
ဘူးလေ။ ကိုနေက ဣန္ဒြေထိန်း၍ စက်တီမှာ ထိုင်ချကာ ပြုံးလျှင်
ခေါင်းညှိတ်သည်။

“တကယ် ဟုတ်လား ကိုနေ၊ မမက ဘုရားလိုက်မတဲ့လား”
“လိုက်မယ်တဲ့ အဲဒါကြောင့် စောင့်နေတာ”

ဆောင်း မသိမသာ သက်မချမိသည်။ မမက ကိုနေနဲ့တွဲရတာ
မေ့လျော်နေတယ်ဆိုတော့ ကိုနေနဲ့အတူ ဘုရားသွားဖို့ စိတ်ဝင်စား
ပြီပေါ့။

“မေမေနဲ့လဝန်းက ဈေးသွားတယ်လေ၊ မကြာခင် ပြန်ရောက်
မှာပါ ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ ဆွမ်းချိုင့်ဖို့ခိုက်
တော့ ဖေဖေ အပီပြန်လာမယ်လေ၊ ဆွမ်းဖို့ဖို့ ဖိသားစုအားလုံး သွားမယ်
လိုက်ခဲ့လေ”

“အင်းပါ ဒါဆို ဘယ်သူမှမရှိဘူးပေါ့”
“စက် ရှိတယ်၊ ဝင်သွားလေ”

ကိုနေက ဆောင်းကို ဧည့်ခန်းထဲရှိနေစေချင်ဟန်မတူ
အင်းလေ မမသဝဏ်လာမှာဆိုတော့

ကိုနေက အရင်လို တည်တည်တံ့တံ့လေး မဟုတ်တော့
မမ သဝဏ်နဲ့တွဲမိပြီးမှ မမ အပေါ် စွဲစွဲလန်းလန်း ခံစားမိဟန်နှင့်
မြူးကြွလာသည်က မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်။

မမနဲ့ကိုနေ ချစ်သွားကြပြီလား။ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြရင်

ချစ်ဆက်တာတွေဖြစ်လာနိုင်လဲ။

“သွားလေ ဆောင်း၊ စက် ထမင်းစားခန်းထဲမှာရှိနေတယ်”
“ဪ အင်း”

ဆောင်း ဆက်မတွေးတော့။ အဖြူခံပေါ် အနက်ပွင့်လေးပါတဲ့
နူးစက်ကတ်ကားကားလေးကို ကိုင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ဆောင်း
အွတ်၍ ထမင်းစားခန်းထဲ ခြေဦးလှည့်သည်။

ကိုနေ လည်တဆန့်ဆန့်မမကို အသည်းအသန် မျှော်နေ
တာ သိရတော့ ဆောင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးချည်း။

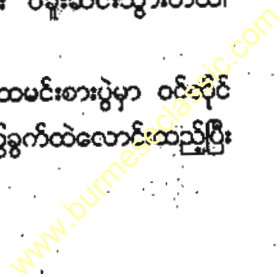
ထမင်းစားခန်းထဲ ဆောင်း ဝင်သည်နှင့် ကော်ဖီဖျော်နေတဲ့
သူက မော့ကြည့်သည်။

အကြည့်ချင်း အဆုံးမှာ ဆောင်း ပြုံးပြပေမယ့် သူ မပြုံး
ဘဲမျက်နှာထားနဲ့ အကြည့်လှဲပြီး

“မေမေတို့ မရှိဘူး ဈေးသွားကြတယ်”
“ဆောင်း သိပါတယ်”
“သိရင် လှည့်ပြန်ပေါ့”
“ဘာဖြစ်လို့”

“နင့် မာမီနဲ့ ဒယ်ဒီသိရင် နင် အဆူခံထိမယ်”
“မာမီတို့မရှိဘူး မနက်အစောကြီး ပဲခူးဆင်းသွားတယ်၊
လေးလည်းပါသွားတယ်လေ”

ဆောင်း ပြောရင်း ထိုင်ခုံဆွဲကာ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ဆိုင်
တည် သူက ဖျော်ပြီးသွားတဲ့ ကော်ဖီကို ကြော့ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပြီး

“ငါက နင်မလာတော့ဘူးလို့ ထင်တာ”
 “လာမှာပေါ့ သူ ငိုက်ဆာနေပြီလား”
 “မဆာတော့ဘူး မေမေတို့နဲ့ အစောကြီးစားပြီးပြီ”
 “ဒါဆို အခု ဖျော်နေတဲ့ ကော်ဖီက”
 “နင့်အတွက်”

ပြောရင်း ကော်ဖီခွက် ရှေ့တိုးပေးသည်။ အုပ်ဆောင်း ဆီ
 ရောင်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်မီးကင်နှစ်ချပ်နဲ့ ကြက်ဥဟပ်ဘျိုင်ကြော်
 ပန်းကန်ကို ဆောင်း၊ ရှေ့တိုးပေးသည်။

“စားလေ”

“အင်း”

ဆောင်း အတွက် မနက်စာအသင့်ပြင်ဆင်ပေးတတ်တဲ့
 စိတ်က မပြောင်းလဲပေမယ့် သူ့အမူအယာက အေးတိအေးဆင်း
 တင်းမာလျက်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ စက်ဝန်းရယ်။

သူ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နံနက်စာကို တိတ်ဆိတ်စွာစားနေ
 ဆောင်းကို သူ စိုက်ကြည့်ပြီး

“နောက်နေ့ကစပြီး နင် ငါတို့ခြံဘက်ကူးမလာနဲ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့”

ပေါင်မုန့်ဝါးသံနှင့်ဆောင်း မော့ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းဟန်
 မေးမိသည်။ ကော်ဖီခွက်ထားတဲ့ စတီးဖွန်းရှည်ကို မဆေးသေးဘဲ ခြံ
 ကိုင်ထားရင်း ဆောင်းကို ပုံမှန်ပျက်နာပေးခဲ့ စိုက်ကြည့်သည်။

ဇွန်ရုံးထုထူနှစ်ဖက်ပင့်ကာ

“နောက်နေ့ကစပြီး ငါ မရှိဘူး၊ ဖေဖေ အလုပ်ထဲသွား
 ခုတော့မယ်”

“သွားပေါ့”

“အင်းလေ၊ ငါ သွားရင် နင်နဲ့စကားပြောမယ့်သူ မရှိတော့

ဘူး”

“အနီတီနဲ့ မမ ဝှာဝန်းတို့ရှိတာပဲ”

“သူတို့က သူတို့အလုပ်နဲ့အားတာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး”
 သူ စကားဖြတ်သည်။ ဆောင်းက သူ စကားဖြတ်လိုက်တော့

အိမ်မှာ တစ်ခုခု နင်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“နောက်ပြီး ဘာဖြစ်လဲဟင်”

“ငါ နင်နဲ့မခင်ချင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့”

“နင်တို့မိသားစုနဲ့ငါတို့မိသားစု စိတ်သဘောချင်း လုံးဝ မတူ

ဘူး၊ အခြေအနေချင်းလည်း သိပ်ကွာဟလွန်းတယ်”

“ဆောင်း က ခွဲခြားနေလို့လား”

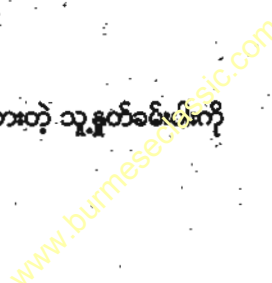
“ဒါပေမဲ့ဟာ ရေရှည်မှာမလွယ်ဘူး”

“ဘာဆိုလဲ ကွယ်”

“ဆိုင်တာပေါ့”

ဆောင်း မော့ကြည့်တော့ ဆွဲဆန်ထားတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းပိုက်ကို

အညွတ်ပြီး

“ခုဆိုရင် ကိုနေကာ နှင့်အစ်မကို ညွတ်ချင်နေပြီ၊ နှင့်အစ်မနဲ့ ကိုနေ တကယ်ချစ်သူဖြစ်သွားရင် ကိုနေပဲ ခံစားရလိမ့်မယ်၊ နှင့်အစ်မက ရည်းစားများတယ်၊ ဒါတွေကို နှင်သိတာပဲ”

ဝါးလက်စ ပေါင်မုန့်ကို မျိုချမိတဲ့ဆောင်း လည်မျိုးမှာ စို့နှင့် သလိုဖြစ်တာကြောင့် ကော်ဖီနွဲ့ကမန်းကတမ်း မျောချလိုက်သည်။

“နှင့်မိဘလည်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကိုနေတို့ ချစ်သူမဖြစ်ဖို့ နှင်နဲ့ငါ ခပ်ကင်းကင်းနေကြတာ ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ နှစ်အိမ်ဆက်သွယ်ဖြစ်တာ၊ နှင်နဲ့ငါ ခင်နေလို့ နှင်နဲ့ငါ မခင်တော့ရင်”

“တော်ပါတော့ဟာ”

ဆောင်း ရင်မှာ ဝမ်းနည်းမှုက အတိုင်းမသိ ။ ခင်မင်မိတဲ့ စိတ်ကို ဒီနည်းနဲ့ဖြတ်တောက်လို့ ရမတဲ့လား။ ပြီးတော့ ရင်ဖုန်နေမိတဲ့ ဆောင်း နှလုံးသားကရော သူ့ကို မမြင်ရရင် ရင်ခုန်သံရပ်ဆိုင်းသွား မယ် ထင်လို့လား။

“ငါ တကယ်ပြောတာ ဆောင်းသတိ”

“မပြောပါနဲ့တော့”

“ငါ ပြောတာက ငါတို့မိသားစု နှစ်စုကို စိတ်မဆင်းရဲရန် စိတ်မနာရဖို့”

“အင်းလေ သူက မခင်ချင်မှတော့”

“ငါပြောတာက”

“ဆောင်း နားလည်ပါတယ်”

ပြောပြီး ဆောင်း ထရပ်လိုက်တော့ သူ မော့ကြည့်သည်။

သူ မျက်ဝန်းမှာ ဆောင်းကို မခင်ရလို့ ခံစားရပုံမပေါ်။

ဆောင်းမှာသာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ရစ်သိုင်းလို့။

“သူကျေနပ်အောင် ဆောင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေပါမယ်၊

စိတ်ချ နောက်နေ့ကစပြီး ဆောင်း ဒီခြံတက်ကူးမလာတော့ဘူး၊ ဆောင်း သွားတော့မယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဆောင်း လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။ ဝမ်းနည်းလွန်း

ဆောင်း မျက်ရည်တစ်စက သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့တော့ စိတ်မနဲလွင့်ချခဲ့၏။

စက်ဝန်းရယ်

ဆောင်းနဲ့ မခင်ဘဲနေနိုင်တယ်ပေါ့လေ ။

အခန်း (၉)

သူပြောလိုသာ မခင်ဘဲ နေရပေမယ့် သူ့ကိုမမြင်ရဘဲ မနေနိုင် တဲ့ ဆောင်း စိတ်က သူ့ကို ရင်ခုန်စွာ စောင့်ကြည့်ရတာ နံနက်နဲ့ ညနေတိုင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဖေဖေနဲ့သူ့အလုပ်သွားချိန်နဲ့ အလုပ်ပြန်လာချိန်တိုင်း ဆောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခဲ့တာ သူမသိရှာ။

သူ့ကတော့ နေနိုင်လွန်းသည်။ တစ်ခါတလေတောင် ဆောင်း ကို ရှာဖွေမကြည့်မိ။

ဆောင်းနဲ့သူ မခေါ်ဘဲမခင်ဘဲနေကြရုံနဲ့ သူထင်သလို ဖြစ် မလာခဲ့။

အချစ်ကို ဆော့ကစားတတ်တဲ့ မမနဲ့အတွေ့မှာ ကိုနေခေမာ မမကို အစွဲအလန်းချည်း စွဲလန်းကာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ကိုနေ မွေးနေ့ကပေါ့။ သူက မခင်နဲ့လို့ ပြောတဲ့နောက် ဆောင်း နည်းတကြီး လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

ဆောင်း တိုက်ထဲမဝင်ဘဲ ခြံထောင့်ရှိ သစ်ခွပန်းရုံနောက်က နန်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းစွာထိုင်နေမိသည်။ ထိုစဉ်

အနီးတိုး ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် ဆောင်း ငဲ့ကြည့်မိသည်။ အနီးရောင် ပန်းလှပန်းရုံမြင့်မြင့်ကြီးတွေချဲ့နောက်မှာ ထွက်လာ

တဲ့ မေခွဲကိုနေအသံ။ ဘုရား သွားမယ်ဆိုတဲ့ ကိုနေက ဘယ်နှယ် ညှင့် ဘုရားမသွားဘဲ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တဲ့ ရွက်လှပန်းချဲ့နောက်

ထပ်နေတာလဲ။

သိချင်စိတ်က ဆောင်း ခြေလှမ်းကို သယ်ဆောင်သွားသလို ဆောင်း လက်နှစ်ဖက်နဲ့ရွက်လှကိုင်းတစ်ခုကို ဖယ်ကာကြည့်မိတော့

“အိုး”

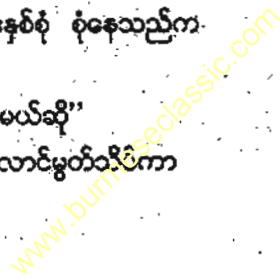
ဖွင့်ဟသွားတဲ့ ဆောင်း နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက် ဆယ်ထွက်အောင် ဖိပိတ်လိုက်မိသည်။

မမက ကိုနေရင်ခွင်ထဲမှာ။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေတဲ့ မမက နှုတ်ထည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ထားကာ မော့ထားတဲ့ မျက်နှာလေးက

ကြည့်နေတဲ့ ကိုနေ မျက်နှာနဲ့ထိလှပတတ်။

အချစ်တွေနဲ့ရွှန်းရွှန်းစိုနေတဲ့ မျက်ဝန်းနှစ်စုံ စုံနေသည်က ကြား။

“ကိုယ့်မွေးနေ့မှာ သဝဏ် အဖြေပေးမယ်ဆို” ကိုနေအသံက ရင်ခုန်သံတို့နှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ကာ

“အင်းလေ”

“အဲဒါဆို အဖြေပေးတော့လေ”

“ဟွန်း ကိုနေ ရင်ခွင်ထဲမှာ သဝဏ်ရှိနေပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သဝဏ် အဖြေပေးတာကိုပဲ ခံစားချင်တယ်၊ ကိုယ့် ကို တကယ်ချစ်တယ် မဟုတ်လား သဝဏ်”

မမ မေးဖျားလေးကို ကိုနေ တယုတယ ပင့်ကိုင်နေရင်း လေးနက်စွာ မေးသော်လည်း မမက ပြုံးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောသည်က

“ချစ်တာပေါ့”

“တကယ်”

“မယုံဘူးလား”

“ယုံချင်ပါတယ် သဝဏ်ရယ်”

“ယုံချင်ရင် သဝဏ် သက်သေပြမယ်လေ”

“ဘယ်လို”

ကိုနေက မဝံ့မရဲတဲ့ ချစ်ခြင်းကြောင့် ခပ်ထုံထုံဖြစ်နေပေမယ့် မမက ကိုနေလို အဖြူထည်မဟုတ်။

ပိပိရီရီ စေ့ပိတ်ထားတဲ့ နီတျာတျာ ကိုနေ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တပ်မက်စွာကြည့်သည်။ ထို့နောက် ပန်းနုရောင် ဆေးခြယ်ထားတဲ့ မမ နှုတ်ခမ်းလွှာ ဖူးဖူးလေးက ဦးစွာ ကိုနေ နှုတ်ခမ်းဆီ ရွှေရွှေလေး တိုးကပ်၍ နမ်းကာမွှေးရှိုက်လိုက်တော့ ကိုနေမမျှာ ပထမတော့ အံ့ကြ ကာ

ပြီးတော့ ကြည်နူးခြင်းတွေနဲ့အတူ ရင်ခုန်သံရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေ အတော်မှာ ကိုနေ အနမ်းတွေ လွင့်စင်ကျလာသည်က တရစပ်ဖြစ်သည်။ မမရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသာမက မမ ပါးပြင်မို့မို့နဲ့ မမ နှုတ်တိုင်လှလှလေးပင် မကျန်ခဲ့။

အနမ်းတွေကို အသောမတတ် ယစ်ဖူးနေကြတဲ့ မမနဲ့ကိုနေတို့ ချစ်ခုန်သံကို ဆောင်း မကြည့်ရဲတော့။ လေနအေးလေး တိုးဝင်လို့ အအောင် ရင်ချင်းအပ်ကာ ထွေးဖက်ထားတဲ့ မမနဲ့ကိုနေက ဟင့်အင်း

ဆောင်း၊ မတွေးရဲ မမြင်ရဲ မခံစားရဲတော့။ ရွက်လှကိုင်းလေး ချစ်ချည်းလွှတ်ရင်၊ ဆောင်း၊ အထိတ်တလန့် ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ဘုရား ဘုရား

ကိုနေနဲ့မမ တကယ်ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး ရှေ့ဆက် ဘာတွေ ဖြစ်တာမလဲ။

ကိုနေက တကယ်ကို အရူးအမူး မြတ်မြတ်နိုးနိုး မမက အပျင်းပြေစေဖို့ အပျော်သက်သက်။ ခံစားချက်ချင်း အတော သိနေတော့ ဆောင်း၊ ရင်မှာ မီးမြှိုက်ခံရသလို ပူလောင်လျက်။ ဒါတင်မက

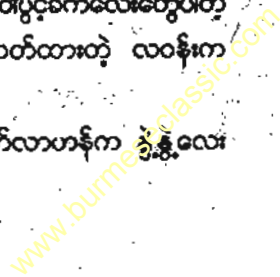
ကိုလေးကြောင့်လည်း ဆောင်း၊ ရင်မှာ မီးတောက်ကြီးထွန်းရ အဖြစ်တွေ

မမ လဝန်းရဲ့ ရှောင်ဖယ်ဖယ် ဆက်ဆံရေးကို ကိုလေး

ကောင်းသလောက် လုံးဝ မျှီမသိပ်နိုင်ဖြစ်ရသည်။
 ကောင်းလို ကျိုးကျတက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားကို လဝန်းက
 ငြင်းချင်ချင်ဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုမှသည်းခံချင်စရာ မကောင်းလှ။
 ကောင်း ကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမှ ငြင်းဖို့နေနေသာသာ
 မဆွတ်ခင် ညွတ်ကျလာတဲ့ မိန်းကလေးတွေချည်းသာ။
 လဝန်းနဲ့ကျမှ
 လဝန်းက ဘာကြောင့် ကောင်းကို ငြင်းချင်တာလဲ။ စာပေး
 တော့လည်း စာမပြန်။
 နစ်ယောက်တည်းတွေ့ချင်တယ် ပြောတော့လည်း ခေါင်းခါ
 တာက တရစ်စ်။ ညနေတိုင်း လဝန်းနောက်လိုက်နေရတာ လမ်းထဲက
 ကောင်တွေတောင် ကောင်းကို ရဲသဲ့သဲ့ ပြောကြ၏။
 အညွှတ်ခံ တဲ့။
 လဝန်းက ဣန္ဒြေရပါတယ်ကွ။ ကောင်းကင်သလောက် ဆိုတဲ့
 ကောင်က တော်သလင်း ခွေးထီးလိုဖြစ်နေတာ တဲ့။
 ဟုတ်တယ်ကွ မရှက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ ကောင်း
 ဆိုတဲ့ကောင်က နံပါတ်တစ် တဲ့။
 ကောင်းကိုတွေ့တာနဲ့ အချင်းချင်းမေးဆတ်ပြောကြတာ
 ကောင်း သည်းမခံနိုင်။ အဆင့်အတန်းမတူတဲ့ ကောင်တွေနဲ့အဖက်
 မလုပ်ချင်လို့ မကြားချင်ဟန်ဆောင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခံရခက်၏။
 ဒီကောင်တွေရှေ့မှာ လဝန်း လက်ကိုဆွဲပြီး အရွဲတိုက်သွား
 ချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေသည်။ လဝန်း ငြင်းနေတာက ကောင်း မာန

ကောင်း အချိန်အဝါကို ထိပါးသလို။
 ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ချဲ့ မာနက သာမန်
 ခံစိတ် ပိုတယ်ဆိုတာ လဝန်း ကိုသိစေချင်တာ။
 ကောင်းလိုချင်တဲ့ လဝန်းဆီက အချစ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို
 ချင်တယ်။ အဲဒါ ကောင်းရဲ့ အပြင်းပြဆုံးဆန္ဒ။ ကောင်း ဆန္ဒကို
 တောင်အထည်ဖော်ရမယ်။
 ဟုတ်တယ်။
 လဝန်း စာအုပ်ဆိုင်က ပြန်အလာကို ခြံရှေ့က စောင့်နေမိ
 နည်း လဝန်းကလည်း ဒီနေ့မှ ကြာလိုက်တာ။
 ညနေစင်း ပတ္တမြားရောင်နေလုံးကြီးအဝင်မှာ မှောင်ရိပ်သန်းစ
 ဖြစ်လာသည်။ စောင့်နေရတာကို ကောင်း စိတ်မရည်။
 ကောင်းက ခုဆီ ခုမှကြိုက်တာ။ စာအုပ်ငှားဆိုင်ထဲမှာ စာအုပ်
 တွေကို ဟိုလှန်ဖတ် ဒီလှန်ဖတ်လုပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့ လဝန်းလက်
 ချဲ့ ဆွဲကာ ခေါ်ထုတ်ခဲ့ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ဆိုင်ဘက် လိုက်
 သွားမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ခြေလှမ်းစဉ်
 ဟော ဟိုမှာလာပြီ။
 မှောင်ရိပ်သန်းစဖြစ်နေတဲ့ ညဦးအမှောင်မှာ လဝန်းရဲ့အရိပ်
 က ထင်းခနဲဝင်းနေတာပဲ။ အဖြူခံပေါ် အဝါပွင့်ခက်လေးတွေပါတဲ့
 ခြေဖွင့်ဝမ်းဆက်ကို လက်စက ပုံရိုးရိုးချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ လဝန်းက
 ခြေဖွင့်ပြောငုံစင်းစင်း လှနေပါသည်။
 ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို ကိုင်ရင်း လျှောက်လာဟန်က ခွဲနဲ့လေး

ကြော့နေသည်က ကောင်း ရင်ခွန်သံကို ပိုမြန်စေသလို ကောင်း ဆန္ဒကိုလည်း အညွန့်တက်လာစေသည်။

လမ်းမှာလည်း လူကရှင်းသည်ဖို့ လဝန်းဆီက အဖြေကို မရအရတောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ခြေလှမ်းနဲ့လဝန်းရှေ့မှာ ကောင်း လက်ထားရပ်ကာ

“လဝန်း”

“ဪ အင်း ကောင်း”

ကောင်းကို သွားခနဲမြင်ရသည်နှင့် လဝန်း ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်ကာ ကောင်းရှေ့မှ ရှောင်ထွက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်သည်။

“နေဦး လဝန်းရယ်”

“ဟို နောက်ကျနေပြီ ကောင်းရဲ့”

“မကျပါဘူးကွာ”

“ဟင်အင်း မေမေ စိတ်ပူနေမယ်”

“နေဦး လဝန်းနဲ့မောင် ခဏလေး စကားပြောချင်လို့”

“ဟွန်း နောက်နေ့မှပြောနော် မှောင်လည်း မှောင်နေပြီ”

ပြောရင်း လဝန်း ဇွတ်တိုး ရှောင်ထွက်သွားတော့ ကောင်း မာနက လဝန်း လက်တစ်ဖက်ကို အတင်း ဖမ်းကာ ဆွဲလိုက်သည်။ လဝန်း ကိုယ်လေးက ကောင်း ရင်ခွင်ထဲ ယိုင်ခနဲကျ၏။

“အိုး”

ကောင်း ရင်ခွင်မှာ လဝန်းမျက်နှာ ရှက်ရိပ်လေးနဲ့လန့်ကာ ရုန်းဖယ်လျက်

“လွတ်လေ ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ ကောင်းရယ်၊ တစ်ယောက် ဆောက်မြင်သွားရင်”

“မြင် မြင်ကွာ၊ လဝန်းကို မောင် ချစ်နေတာ သိသိချည်းနဲ့”

“မဖြစ်နိုင်တာကို”

“ဘာကို မဖြစ်နိုင်တာလဲ လဝန်း”

“အစစ အရာရာ ပေါ့ ဖယ်ပါ လွတ်ပါနော်၊ လဝန်းသွားပါရ သေ”

“ဟင်အင်း လဝန်း မောင့်ကို အဖြေပေးမှလွတ်မယ်”

ရင်ခွင် ထဲရောက်နေတဲ့ လဝန်း ကိုယ်လုံး နွေးနွေးအိအိ ဆေးကို မလွတ်ချင်။ တွန်းထိုး ရုန်းဖယ်နေတဲ့ လဝန်းကို ပိုပြီး ဆင်းကျပ်အောင် ဖတ်ထားမိသည်က ရင်ဖိုလှုပ်ရှားမှုနဲ့သာ။

“ကောင်းရယ် လဝန်း တောင်းပန်ပါတယ် နော်၊ ကောင်း အချစ်ကို လဝန်း လက်မခံနိုင်ပေမယ့် မိတ်ဆွေလိုတော့ လဝန်း ခင်မင် ဆယ် လွတ်ပါနော် လွတ်”

“မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောမှ”

“ဇွတ်မလုပ်ပါနဲ့ ကောင်းရယ်”

တင်းတင်းလေး ပွေ့သိုင်းဖက်ထားတဲ့ ကောင်း ရင်ခွင်ထဲက ခုန်ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ကြားက

“လဝန်းကို မောင် ချစ်တယ်၊ အချစ်မှာ မဖြစ်နိုင်တာဘာမှ နဲ့ဘူး၊ လဝန်းရယ်၊ မောင့် အချစ်ကို မငြင်းပါနဲ့”

တကွတ်တကွတ်ပြောရင်း လဝန်း မျက်နှာပေါ်အနံ့ ချွေးချစ်တဲ့

အနမ်းတွေက ခပ်ခိုင်းခိုင်း။

နီပြန်ရဲတွတ်ကာ တုန်ခါနေတဲ့ လဝန်း နှုတ်ခမ်းကြွကြွလေးက ကောင်း အနမ်းတွေ ပိုက်စိပ်တိုက်လွင့်ကျလာသည်က လဝန်းအားမှာ မူးမိုက်မတတ်။

“ချစ်တယ် လဝန်းရယ်၊ လဝန်းကို မောင် အရှူးအမှူး ချစ်တယ် မောင်ကို ပြန်ချစ်နော်”

မောင်ပျိုပျို အလင်းရောင်အောက်မှာ အနမ်းတွေကြောင့် လဝန်း မျက်နှာလေး ညိုညစ်ကာ

“မချစ်ဘူး ရှင် ဖယ် လွှတ်နော်၊ လဝန်း ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ဘူး လွှတ်”

“ဟေ့ကောင် လူယုတ်မာ”

“ဟင်”

ဆောင်း မျက်လုံးလန့်ဖြန့်ကာ ပြူးကျယ်သွား၏။ ကိုလေးရဲ့ ဖွတ်တရွတ် အနမ်းတွေအောက်ကနေ ရုန်းထွက်နေတဲ့ မမလဝန်း သက်က ဆောင်း ကူကယ်ချင်ပေမယ့် ကိုလေးကို ကြောက်လို့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်း စိတ်က ဘယ်လိုလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဗျာများနေခဲ့သည်။

ကိုလေးက အချစ်နတ်ဆိုး ပူးကပ်နေသလို မမ လဝန်းရုန်း ပြေးလို့မရအောင် ထွေးဖက်ထားသည်မို့ မမခမျာ အသံကုန်ငြင်းရင်း ကိုလေး အနမ်းတွေအောက်က လွတ်မြောက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနေ ရှာသည်။

ထိုအခါ မမ လဝန်း မှောင်တဲ့အထဲ ပြန်မရောက်လို့ စိတ်ပူ နေရာတဲ့ သူက စာအုပ်ဆိုင်လိုက်သွားဖို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် ဒေါသတွေ ရုန်းကြွကာ

ကိုလေး နောက်က အကိုးကော်လံကို မြဲမြဲကိုင်၍ ဆောင့်ဆွဲ လိုက်တဲ့အခါ သူ့လက်ထဲ ကိုလေး နောက်ပြန်ပါသွားသည်။

“လူယုတ်မာ နှမချင်းမစာနာတဲ့ ကောင်”

“ခွပ် ခွပ်”

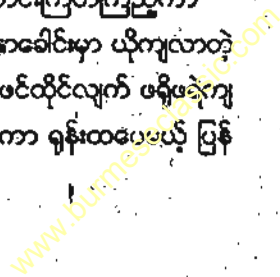
ပြောရင်း ကိုလေး မျက်နှာအနံ့ သူ့လက်သီးက ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ကျလာသည်။

မမ လဝန်းက ရှက်စိတ်နဲ့ မျက်နှာကို လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ပြေးထွက်သွားတော့ ငှားလာတဲ့ ဝတ္ထုနှစ်အုပ် လမ်းပေါ်သို့လွင့်ကျသလို သူ ဆောင့်အံတွန်းမှာ ကိုလေး အထိုးခံထားရတဲ့ ကိုလေးကိုယ်လုံး ထည်း ဝန်းခနဲခွေကျသွားသည်။

“ဒီမှာ ကောင်းကင်သဝဏ် ငါ့အစ်မကို မင်း သိပ်စော်ကား လွန်းတယ်၊ နောက်တစ်ခါဆို မင်းကိုငါ့လက်နဲ့ အသတ်ပဲ မင်း သတိထား”

ဝတ္ထုနှစ်အုပ်ကို လမ်းပေါ်က ပြန်ကောက်ကာ ပြောရင်းချာခနဲ ထုညှိထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို ကိုလေး အံတင်းတင်းကြိတ်ကြည့်ကာ

သူ့လက်သီးချက်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းနဲ့နာခေါင်းမှာ ယိုကျလာတဲ့ ဆွေးစိမ်းတွေကို ကောင်း လက်နဲ့ခွဲသုတ်ရင်း ဖင်ထိုင်လျက် ဖရိုဖရဲကျ နေတဲ့ကိုယ်ကို လက်တစ်ဖက်ထားကိအားပြုကာ ရုန်းထပေမယ့် ပြန်

၉၆ ◊

ပိန်းကလေး

ကျမ်း။

“တောက်”

ကိုလေးရဲ့တက်ခေါက်သံနောက်မှာ အတ္တနဲ့ခံပြင်းမှုတွေနိုး
လျက် နေနှင့်ဦး စက်ဝန်း။ ကောင်းမျက်နှာပေါ် လွင့်ကျလာတဲ့ မင်
လက်သီးတွေ အတွက် ဒဏ်ပြန်ခံစားရစေမယ်ဆိုတဲ့ အခဲမကြေတဲ့
အငြိုးတွေနဲ့။

အခန်း (၁၀)

“ဘာ”

အံ့ဩကာ ရုတ်ချည်းလှည့်လာတဲ့ မမ သဝဏ်ရဲ့ ကာလာ
ခြယ်မျက်နှာက တင်းလျက်။ အားပါတဲ့ လက်သီးချက်ကြောင့် ဖြောင့်
စင်းနေတဲ့ ကိုလေး နှာတံ ယောင်ပွနေသလို ပိရိလှပတဲ့ နှုတ်ခမ်း
အနံ့ကလည်း ယောင်ကိုင်းထူအမ်းကာ အကျည်းထန်နေသည်။

“စက်ဝန်း ကထိုးတာ ဟုတ်လား”

ကိုလေး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မမမေးတော့ ကိုလေး
နှုတ်ခမ်းတင်နဲ့ မျက်နှာလှည့်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ ဒီ မလောက်လေး မလောက်စားကောင်က ကိုလေးကို
အိမ်ရက်စက်စက်ထိုးတယ် ဟုတ်လား တောက်”

ကိုလေးဘက်က အခဲမကြေဖြစ်နေတဲ့ မမ က ဖြေအဟာက်

မလေးအတိုင်း။ မွေ့ရှာနေခင်းထောင့်တဲ ကိုလေး ခုတင်မှာ မမ တင်ပေးလေးထိုင်ချပြီး

“နေဦး စက်ဝန်း ဘာဖြစ်လို့ ထိုးရတာလဲ ကိုလေး”

ကိုလေး မပြောရဲသလို မျက်လွှာချကာ ခုတင်ခေါင်းရစ်ကျွန်းဘောင်ပေါ်ကို ခိုချလိုက်သည်။ မျက်နှာကလည်း ရှက်ရေးရေး အရောင်ပြောင်းကာ

“ပြောလေ ဘာဖြစ်လို့ ထိုးရတာလဲ၊ မိဆောင်း ညည်းတော့ ဘာမှမသိဘူးလား၊ ကိုလေး ခံလာရတာ မမြင်ဘူးလား ပြောစမ်း”
မဆီမဆိုင် အခန်းဝမှာရပ်ပြီး အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်တဲ့ ဆောင်းဘက် မမ လှည့်မေးသည်။

ဆောင်း ဘယ်လိုဖြေရမန်းမသိ အောင်ဖြစ်သွားလျက်

“ပြောလေ မိဆောင်း ညည်း သိကိုသိရမယ်၊ ပြောစမ်း ညည်းကောင် ဘာလူပါ၊ ဝဲပြီး ကိုလေးကို ထိုးရတာလဲ”

ကိုလေးဘက်က မမက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ မေးပုံကို ဆောင်း နဲ့မမက ညီအစ်မအရင်းမဟုတ်တဲ့အတိုင်း၊ ပြီးတော့ သူ့လည်း ညည်းအကောင်ဆိုတဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး နှာခံစားသုံးပစ်တာလေ

မမရဲ့ အတ္တကို ဆောင်း သည်းမခံချင်တော့။ ကိုလေး အမှုအကျင့်ကိုလည်း မနှစ်မြို့တဲ့စိတ်က အနည်ထလာသည်။ ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေး မတ်ရပ်ကာ မျက်နှာပေးလေး မသိမသာတင်းလိုက်

“မမလဝန်းကို ကိုလေးက အတင်းဖက်နှမ်းတာကိုး”

“ဟင်”

မမ မျက်လုံးပိုင်းစက်သွားသလို ကိုလေး မျက်နှာနီရဲကာ “မိဆောင်း”

ရှက်ရမ်းရမ်းတဲ့ကိုလေးရဲ့ ဟန့်တာသံ။ ဆောင်း မမှုနိုင်တော့ “မဟုတ်လို့လား”

“မိဆောင်း ညည်းပါးစပ်ပိတ်ထားနေနီ”

ကိုလေးက ခုတင်ပေါ်က ဝန်းခနဲဆင်းလာရင်း လက်ညှိုးထိုး ဆက်ပေး၏။ မမ ခုတင်ပေါ်က ထလာပြီး ဆောင်းနဲ့ကိုလေး ကြားဝင် ဆီသည်။ ဆောင်း မျက်နှာ ရှေ့လက်ညှိုးထိုးထားတဲ့ ကိုလေးလက်ကို ဆက်ကိုင်ရင်း ဆောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်တဲ့ မမမျက်ဝန်းမှာ အနီရောင် ချိန်ချသည်။ ပြီးတော့ မမ နှုတ်ခမ်း လှလှလေးကို တစ်ချက်တွန့်သည်။

“နေပါဦး ဆောင်း ညည်းက ကိုလေးဘက်က မကာကွယ်တဲ့ ဘာလို့ ဖော်ကောင်လုပ်တာလဲ”

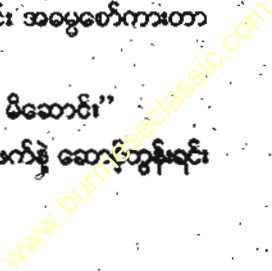
“မမ မေးလို့ဖြေတာ”

“ဪ လက်စသတ်တော့ ညည်းက မောင်နမဘက်က ချိန်၊ ဟိုကောင်ဘက်က ပါနေတာကိုး”

“မမပဲ စဉ်းစားကြည့် မမ လဝန်းက မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းလျက် လေးက ဇွတ်အတင်းဖက်နှမ်းတာလေ၊ စက်ဝန်း မြင်တော့ ဆက်ပိုက် ကြည့်နေမတုံ့လား၊ အစ်မကို အတင်း အဓမ္မဖော်ကာတာ သိမောင် က သည်းခံနိုင်မလဲ”

“တော်တော့ ညည်း၊ ဆက်မပြောနဲ့ မိဆောင်း”

မမက ဆောင်း ပန်းစွန်းကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဆောင့်တွန်းရင်း

တား၏။ မမ တွန်းတဲ့အရှိန်က အားပါသည်မို့ ယိုင်နဲ့သွားတဲ့ ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း ထိန်းရင်း နံရံမှာ ကိုယ်ကိုကပ်မိရပ်မိသည်။

ပြောချင်တဲ့စကားတွေက ရင်ခေါင်းထဲမှာ ပျို့တက်လာတာကြောင့် ဆောင်းနှုတ်ခမ်းလွှာကို ခေ့ပိတ်လိုက်ရသည်။

“ကောင်းက လဝန်းကို ချစ်တယ်၊ လဝန်းက ကောင်းထံ ငြင်းနေတယ်လေ၊ ကောင်း ခံပြင်းတာပေါ့၊ မမ သဝဏ် အဲဒါကြောင့် ကောင်း ဇွတ်နမ်းတာ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

မမရှေ့မှာ ဆောင်းက ဖော်ကောင်လုပ်ပြီး ဆိုတော့ ကောင်း ဖုံးမထားချင်တော့၊ ရုက်ပေမယ့် အပြစ်လွတ်အောင် ကောင်း ဘွင်းဘွင်း ပြောချလိုက်သည်။

“အင်းလေ ကောင်းက ချစ်လို့နမ်းတာပဲ”

“ဘုရားရေ”

မိန်းကလေးချင်း မစာမနာ။ မမ ပြောရက်သည်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဇွတ်ဖတ်နမ်းတဲ့ ကိုလေးမှာ အပြစ်မရှိသလိုချည်း ဆောင်း လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့်နဲ့ မျက်လုံးပြူးကာ ရင်ဘတ်ဖိပြီး မမကို စိုက်ကြည့်မိသည်။

မမက ပခုံးနှစ်ဖက် ပြိုင်တူပင့်ကာ မခိုးမခန့်ပြူးပြီး

“ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ချစ်လို့နမ်းတာ ဘာအရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်နေစရာမလိုဘူး”

“ဟင်”

ဒါဆို ကိုနေကို မမ နမ်းတာကလည်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်

ဆုတ်ဘူးပေါ့။ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးခြင်းတွေမရှိတဲ့ အနမ်းက ဘာသာဆောင်နေမလဲ။

မမက မိန်းကလေးဖြစ်လျက် အနမ်းတွေကို ယင်နားစာလို ဆန်းမရှင်းဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့အပေါ်စား စိတ်တတ် မမဆီမှာ ဘာကြောင့်ရှိနေရတာလဲ။

စည်းပြင်ရောက်နေတဲ့ မမရဲ့စိတ်ကို ဆောင်း ဘယ်လိုနားညှိပေးရမှာလဲ။ နောက်ပြီး ပြောသေးတယ်။

ကောင်း စိတ်နဲ့ကောင်း လဝန်းကို ချစ်လို့ နမ်းတာ ညည်းကောင် ဘာမှဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်စရာမလိုဘူး တဲ့။

ကြည့်စမ်း မမ စကားလုံးက လက်လွတ်စပယ်ချည်း။

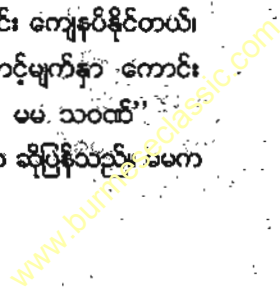
“ဟုတ်တယ် မမသဝဏ် လဝန်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆောင်း အကောင် သက်သက်ဝင်ရှုပ်တာ ကောင်း လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

ကောင်းဘက်က မမ ရပ်တည်တော့ ကောင်း အားတက်လာသည်။ ကောင်းရင်ထဲ စက်ဝန်းကို မကျေနပ်မှန်းသိရတော့ မမကလည်း အထူးအထူးနဲ့ထပ်တူ။

“မမလည်း မကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“လဝန်းက မီးရှိုက်တယ်ဆိုရင် ကောင်း ကျေနပ်နိုင်တယ်၊ ကောင်း သက်သက်မဲ့ လူစွာလုပ်တာ၊ ဒီကောင်မျက်နှာ ကောင်း

အဲဒါအောက် ရောက်အောင် လုပ်ပစ်ရမယ်၊ မမ သဝဏ်”
ကိုလေးက လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ ဆိုပြန်သည်။ မမက

အားပေးအားမြှောက် ပီသပါပေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းဖိကိုက်ပြီး

“လုပ်ပစ်၊ ဒီလို အညကြကောင်ကြောတာ လုံးဝမခံနဲ့၊ ကိုလေးကို နာကျင်အောင်လုပ်သလို မမလည်း သူ့အစ်ကိုကို နာကျင်အောင် လုပ်ပြမယ် ဟွန်း”

မမ ပစ်မှတ်က ကိုနေ့ဘက်လှည့်ပြန်သည်။ မမနဲ့ကိုလေးရဲ့ သိမ်ဖျင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်က အလျားအနံ့ ထပ်တူကျနေသည်က သူတို့ မောင်နှမအတွက် အလားအလာမကောင်းမှန်း ဆောင်း ရိပ်မိလာသည်။

“နေပါဦး မမ သဝဏ်ရယ်”

“ဘာလဲ မိဆောင်း”

မမရှေ့ ဆောင်း ခေါင်းငုံ့ရပ်လိုက်သည်။ မမက ဆောင်းကို သူတို့တက်တော်သားဆိုတဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ ကျဉ်းမြောင်းစွာစိုက်ကြည့်သည်။

ဆောင်း ရဲဆေးတင်ကာ မမကို အယူခံဝင်တဲ့မျက်ဝန်းလေး နဲ့မော့ကြည့်ပြီး

“ဟိုလေ မမ လဝန်းဘက်ကလည်း ငှဲညှာပေးပါဦး။ မမ

လဝန်းက ကိုလေးအတင်းနမ်းတာကို ခံရတာလေး မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့”

“တော်တော့ မိဆောင်း နင် တစ်ခွန်းမှမပြောနဲ့တော့”

ကိုလေးက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ရိုက်ချမတတ်ချိန်ခွယ်ရင်းပြောသည်။ ဆောင်းကိုယ်လုံးလေး ကျုံ့သွားစေသည်။ ကိုလေးကလက်ပြန်ရုပ်ရင်း

“နင့်အကောင်ရဲ့ အစ်မက ဘဝင်ကိုင်နေတာ၊ ဘဝင်ကိုင်လေ ဘဝင်သဝဏ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်က ပိုပြီးဖျစ်ညှစ်ချင်လေပဲ၊ စိတ်ချ နင့်အကောင်ရဲ့ အစ်မ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ပြမယ်၊ မိဆောင်း နင် စောင့်ကြည့်လိုက်”

ပြောပြီး ဆောင်း ပန်းစွန်းကို ကိုယ်တစ်ခြမ်းနဲ့တိုက်ကာ ထွက်ခွာတဲ့ ကိုလေး အတ္တကို ဆောင်းမတွေ့ရတော့။

မမကလည်း ဆောင်းကို ပြိုင်ဘက်လို အခဲမကျေကြည့်ပြီး “ဟုတ်တယ် ကိုလေးက ခံထားရတဲ့လူ လုပ်ချင်ရာလုပ်မစေ၊

ဘာမှ ကြားဝင်ပတ်သက်စရာမလိုဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ မမ သဝဏ်”

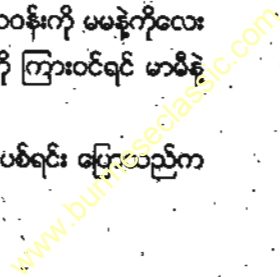
ဆောင်း အရေခွနဲ့ပြောလိုက်တော့ မမ လက်ဖျားလေးနဲ့ ဆောင်း မေးဖျားလေးကို ပင့်ကိုင်ကာ ဆောင်းမျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“ဘာလဲ ညည်းက ဟိုကောင် ရှေ့မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ် စိတ်ကူးနေတာလား”

“မမ ရယ်”

“မပြောနဲ့ ကိုလေးကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ အကောင် ရင်ဘတ်နာသွားအောင် ကိုနေနဲ့ လဝန်းကို မမနဲ့ကိုလေး နှုတ်ခမ်းလုပ်ပစ်ရမယ်၊ ညည်း မမတို့အကြံစည်ကို ကြားဝင်ရင် မာမိနဲ့ နေလိမ့်”

ဆောင်း ရင်ဘတ်ကို မညှာမတာ တွန်းပစ်ရင်း ပြောသည်က

စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိလှသည်။

မာမိက မမတို့ဘက်တော်သား ဆိုတော့ ဆောင်းကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတော့မှာပေါ့။

“နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ ညည်း၊ ခုကစပြီး ဟိုဘက်ကြီး ကူးစရာ မလိုတော့ဘူး။ ညည်းကူးတာတွေရင် ဒယ်ဒီနဲ့ဆုံးမခိုင်းမယ်၊ ညည်း သတ္တိရှိရင် စိန်လိုက်လေ”

မျက်ခုံးတန်းနက်နက်လေးကို ပင်ကာ မထေ့ပိုင်စိန်ခေါ်သွားတဲ့ မမကို ဆောင်း တုံ့ပြန်ပြောခွင့်မရခဲ့။

ခင်တော့ဘူး ပြောတာကလည်း သူတို့ဒီဘက်ဆောင်းမကူး ဖြစ်တာ မမ မှမသိဘဲ။ အကယ်၍ သူ မတားခဲ့ရင် မမ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ပြီး သူတို့ဒီဘက် ဆောင်းကူးဖြစ်မှာပါ။

ခုတော့

ဆောင်းရင်မှာ ကိုလေးနဲ့မမ အတ္တကြောင့် ရှေ့ဆက်မတော့ ရဲအောင် ဖြစ်ပြီ။

စက်ဝန်းနဲ့မလဝန်းရယ်
ဆောင်း တောင်းပန်ပါရစေကွယ်။

အခန်း (၁၁)

“အို”

လက်တစ်ဖက်ဆွဲခံရလို့ ဒေါသလေးနဲ့ ဆောင်းလှည့်ကြည့်တော့ သူ ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာမြင်ရတော့ ထွက်လက်စ ဒေါသ ပြန်ဝင်သွား၏။

အနီးကပ် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရတာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ။ ထောင်မှတ်ဘဲ မြင်ရတော့ ဆောင်း မျက်ဝန်းက သူ့မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်။

မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ ခံပြင်းမှုကြောင့် အရည် ချွန်တောက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအစုံနဲ့စိုက်ကြည့်ပြီး

“လာခွဲ”

ဟု ဆောင့်ဆွဲရင်း ခပ်တင်းတင်း သူခေါ်တော့ ဆောင်း ဆန်ဖို့မေ့သွား၏။ သူဆွဲခေါ်ရာနောက် တရွတ်စိုက်ပါရှိသည်က

www.burmeseclassic.com

သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင် အသိမပေးခဲ့။

ဆောင်းနဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ပလာဇာထဲက ဖက်ရှင်ရှောင်ထဲ မှာ ဒီရိုင်းလုတဲ့ အထည်တွေ စိတ်ကြိုက်ရွေးနေကြတာလေ။ ကျောင်းက ဖွင့်တော့မှာမို့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဈေးဝယ်လွှက်ခွဲတာ သူ့ဘယ်လို မြင်သွားသည်မသိ။ သူ့ခွဲရင်ဆိုင်ရရင် ဆောင်းက အရာရာကို သတိ လက်လွှတ်ဖြစ်ရသည်ချည်း။ နောက်မှပဲ သူငယ်ချင်းတွေကို ရှင်းပြ တော့မယ်။

ခုတော့ သူ ဆွဲရာနောက်ပါလာရင်း သိချင်စိတ်က ပေါ်လာ သည်။

“ဘယ်သွားဖို့လဲ ဟင်”

“ဘယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်”

မြန်ပြောနေတဲ့အသံက မာမာတင်းတင်း။ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောရင်း လက်မလွှတ်တမ်းခေါ်ခဲ့သည်က ပလာဇာနဲ့ဝေးရာ တိုက်ခန်း အလွတ်တစ်ခုခေါ်။ အခန်းဖွဲ့ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ ဆောင်း နဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်း တံခါးကို ဂျှန်းခနဲဆွဲပိတ်လိုက်တော့ ဆောင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားသည်။

သူ ဆောင့်တွန်းလိုက်တဲ့အချိန်ကြောင့် ဆောင်းကိုယ်လှိုင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆောင်း ကိုယ်ကို ထိန်းမတ်ရင်း သူ့ကိုမောကြည့်ပြီး

“ဒီကိုခေါ်လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“နင် ကြောက်မနေနဲ့”

“ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟွန်း”

အပြောရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက် လှို့ကာ ထိမတ်မတ်ချည်းနဲ့ မိုက်မဲတော့မယ့် ဟန်အတိုင်း ရပ်လျက် ဆောင်း စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ နံခဲဖြူဖြူမှာ ပခုံးတိုက်ဖို့ရပ်ကာ

“နင်ကိုဖက်နမ်းရင် နင်ဘယ်လိုခံစားရမလဲ”

“အို”

မိတ်ကပ်ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့လေး လိမ်းခြယ်ထားတဲ့ ဆောင်း နှုတ်ကလေးက စတော်ဘယ်ရီရောင်ရဲရဲတွေက ရှက်သွားသည်။

“ပြောလေ နင်လည်း မိန်းကလေးထဲ”

မမလဝန်းကို ဖော်ကားမော်ကား နှမ်းတဲ့ ကိုလေး ကို လက်သီး ချော့ရန်ဖြစ်ပြီးတာတောင် မကျေနပ်နိုင်ဘဲခံပြင်းမှုနဲ့ မေးဖမ်း။ ဆောင်း နှုတ်ကလေး

“ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာ”

“ကိုလေးချဲ့အတ္တအတွက် ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်။

အူနပ်ပါနော်”

“အဲဒါဆို နင်ကိုလည်း ဖက်နမ်းပြီး ငါတောင်းပန်မယ်လေ ကျေနပ်မလား”

တကယ် ဖက်နမ်းတော့မယ်ဟန်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းရှေ့တိုးလာ တော့ ဆောင်း ရှက်လွန်း၍ ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်မိသည်။ သူ့ နှုတ် ကလေးတွေက ဟက်ခနဲရယ်လျက် မျက်လွှာချထားတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာ

ကို အမိအရ ငုံကြည့်ပြီး

“နင့်အလှည့်ကျတော့ နင် နှမော့တယ်ဗျေ၊ ဟုတ်လား ဆောင်း သဝဏ်”

“ဟိုလေ ကိုလေးက”

“ဘာလဲ နင်နဲ့မခင်တော့ဘူးပြောလို့ နင် ငါ့ကိုမကျေဘူး အဲဒီအတွက် နင့်အစ်ကိုကို မြှောက်ပေးလိုက်တာမဟုတ်လား၊ ငါ့အစ်မ နှစ်နာအောင်လေ”

“မ မဟုတ်ပါဘူး စက်ရယ်”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ နင့်အစ်ကို ငါ့အစ်မကို ဖက်နင်းတာ သိလျက်နဲ့ နင် လက်ပိုက်ကြည့်နေတာ ငါ မမြင်ဘူးထင်နေလား”

“ဟင့်အင်း”

ဆောင်း ခေါင်းခါလိုက်သည်က ဆံပင်ပျော့ပျော့လေး ဝဲဖြာ သွားသည်အထိ ကိုလေးကို ကြောက်ရလွန်းလို့ ဆောင်း လက်ပိုက် ကြည့်နေရတာလေ။

“ဘာ ဟင့်အင်းလဲ၊ အဲဒီအချိန်က နင် ခြံထောင့်က ရပ်ကြည့် နေတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒါက”

“နင် မပြောနဲ့တော့ ဆောင်းသဝဏ်”

ဘယ်တော့ကမှ ရှင်းပြခြင်းမရှိတဲ့ ဆောင်း အပြစ်က မှန်ကြွပ် စရာကောင်းပါသည်။ တစ်ဖက်ဖက်နဲ့မနေတဲ့ သူ့ဟန်ပန်က ဆောင်းကို သူ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မခင်မင်ခဲ့သလို စိုက်ကြည့်သည်။

ဆောင်း ရှင်းပြပါမယ်ဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး “ဆောင်းလေ”

“နေဦး”

ဆောင်းကို ပြောခွင့်မပေးဘဲ ဟန်တားကာ သူ့ချည်းဇွတ်တိုး ခြားပြန်သည်။

“နင်နဲ့ငါ မခင်ချင်တော့ နင်တို့မိသားစုနဲ့ငါတို့ မိသားစု ဆက်ဆံရေး ဘယ်လိုမှ သဟဇာတ မဖြစ်လို့ နင့်ကို အထင်သေးလို့ ဆွတ်သလို နင့်ကိုမကျေနပ်လို့လဲမဟုတ်ဘူး၊ အေး နင်က အဲဒါကို မသေချာမှုလို့ ငါခံစားရအောင် ငါ့အစ်မကို စော်ကားမော်ကား သူ့ခိုင်းတဲ့ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို ငါ အံ့သြတယ် ဆောင်းသဝဏ်”

“မဟုတ်ဘူး စက်ရယ်၊ စက် ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို နင်ဘာလို့ မမကို မကာကွယ်တာလဲ”

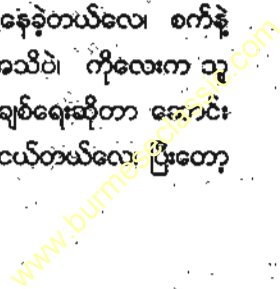
“ဆောင်းက ကိုလေးကို ကြောက်ရတယ်လေ”

“အပိုတွေ”

“ထကယ်ပါ စက်ရယ်”

ဆောင်း လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ထွေးရင်း စက် ယုံ အောင် ဖြေရှင်းချက်ပေးဖို့သာ စိတ်စောနေမိသည်။

“စက် ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောင်း နေခဲ့တယ်လေ၊ စက်နဲ့ ဆင်းဘဲ စက်တို့ခြံကို မကူးဘဲနေခဲ့တာ စက်အသိပဲ၊ ကိုလေးက သူ့ အေးချက်နဲ့သူ မမ လဝန်းကို အနိုင်အထက်ချစ်ရေးဆိုတာ ဆောင်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဆောင်းက ကိုလေးထက် ငယ်တယ်လေ၊ ပြီးတော့

ကြောက်ရတယ်၊ ဆောင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြားဝင်ခဲ့မှာလဲ”

“ဒါဆို နင့် ပယောဂမပါဘူးလို့ နင် လိပ်ပြာသန့်သန့် ဝန်ရဲလား”

“ဝန်ခံရဲတယ် စက်ရယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး နဖူးပေါ် ဖရိုဖရဲကျနေတဲ့ ဆံပင်ပွပွကို နောက်ဘက်ဘက် တစ်ချက်သပ်ပစ်သည်။ ဆောင်း၊ သူ့ကို တည့်တည့်ချည်း စိုက်ကြည့်ပြီး

“ဆောင်း တကယ်ပြောတာပါ”

“နင့်ဘက်က လိပ်ပြာသန့်တယ်ဆိုရင် နင့်အစ်ကို နာကျင်အောင် ငါ တစ်ခုခုလုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ဟင်”

‘ဟုတ်တယ်’

“ငါ့အစ်မကို ထိလို့ ငါနာသာလို့ နင့်အစ်ကိုလည်း နာအောင်လေ”

“ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟင်”

“နင့်ကိုလည်း ငါနမ်းပစ်ဖို့ပေါ့”

“အို”

ဆောင်း၊ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးအနံ့နဲ့ အထိတ်တထွန်ဖုံးကွယ်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် နင့်ကိုငါ နမ်းလိုက်တာ သိရင် နင့်အစ်ကို အယ်လောက်တောင် စွေစွေခန့်သွားမလဲဆိုတာ ငါမြင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်”

“ဟင့်အင်း”

အပြုံးအတေးတွေနဲ့ လက်စားချေထုံပြန်မယ့်အနမ်းမျိုး ဆောင်း၊ ခံပါရစေခဲ့။ ဆောင်း၊ ခေါင်းရမ်းကာ ငြင်းတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းက နာကျင်စွာပြုံးသည်။

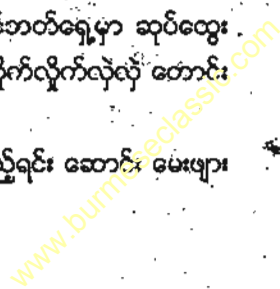
ဆောင်းကိုငုံကြည့်နေရာမှ လက်နှစ်ဖက်ခါးထောက်ကာ မတ်ဆတ်ရည်း ပြောင်းရစ်ရင်း ဆောင်း၊ ရှေ့တိုးလာတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းကို ဆောင်း၊ နှင်မဆိုင်ရဲ။ ကိုယ်လုံးလေးကျုံ့ကာ ဆောင်း၊ ရှောင်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်းဆေးယ့် နောက်ကျသွားလေပြီ။

ထာဘီ ရင်လျားပုံကိုယ်ကျပ် ဂါဝန်စိမ်းဖျော့ရောင်ပေါ် ထပ်ဝတ်ထားသည့် ဝေ့စကတ် ပုံလက်ပြတ်စိမ်းရင့်ရောင်လေးကြောင့် ပေါ်လွင်ချာချာ ဝင့်ပဖွေဥနေတဲ့ ဆောင်း၊ ပခုံးစွန်းလေးပေါ် အားနဲ့မိကိုင်ခံရတဲ့ သူ့လက်တစ်ဖက်ကြောင့် ဆောင်း၊ ကိုယ်က ယိုင်ကျကာ နံရံဖွေးဖွေးနဲ့ ဘယ်လျှက်ဖြစ်သွား၏။

“တောင်းပန်ပါတယ် စက်ရယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ဆောင်း၊ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ရှေ့မှာ ဆုပ်ထွေးခင်း သူ့ရင်ခွင်ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရင်း ဆောင်း၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်မိသည်။

သူ နာကျင်တဲ့အပြုံးနဲ့ငုံကာစိုက်ကြည့်ရင်း ဆောင်း၊ မေးဖျား

လေးကို ပင့်လိုက်တော့ မော့လျက်သားဖြစ်သွားတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာဆီ သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံ တိုးကပ်လာသည့်အခါ ဆောင်း ခေါင်းခါငြင်းရင် မျက်လွှာ စင်းကျသွား၏။

သူ့ရဲ့တုန်ပြန်အနမ်းတွေကို ဆောင်း မမြင်ရဲ မခံစားရဲ ပီကောဝါးလေ့ရှိတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းမှာစွေနေတဲ့ ပီကောနဲ့တိုးဝင်လာစဉ် ဆောင်း နှလုံးသားမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းက ခေ့ပိတ်ထားတဲ့ မျက်လုံးထောင့် ဝှန်းမှ ပါးပြင်ထက် ဒေါင်လိုက်ယိုစီးကျလာသည်။

အငြိုးအတေးတွေပြည့်သိပ်နေတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ဆောင်း မျက်နှာပေါ်အနှံ့ နမ်းပစ်မှာလား။

လိမ္မော်ရောင် ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆောင်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ဝါးလာ။ ဒါမှမဟုတ် ပန်းဖျော့ရောင် လဲ့လဲ့စိုနေတဲ့ ဆောင်းပါးပြင်အိမ် မှိုမိုလေးကိုလား။

ပီကော ရနံ့မွှေးထုံနေတဲ့ စက် နှုတ်ခမ်းလွှာက တုန်တုန်ထင် ထင် ဖြစ်နေရှာသည့် ဆောင်းနှုတ်ခမ်းသာဆီ ရွှေ့လေး ထိလှ တိုက်ထ မတတ်။

တုန်ပြန်အငြိုးတွေနဲ့အနမ်းတွေက မိုးလိုရွာမယ်ဆိုလို့ ရွာဆူ လိုက်ပါတော့ စက်ရယ်။

မလွန်ဆန်ရဲ့အောင် ရင်ခုန်သံက တောင့်တနေတော့ထည့် စက် ရက်စက်သမျှ ခံယူဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီးဖြစ်တဲ့ ဆောင်း ကိုယ်လုံးထောင့် စက် ရင်ခွင်ထဲ လျော့နဲ့ အိကျသွားသည်က နှုတ်ချည်းဆိုသလို။

အခန်း (၁၂)

မြတ်နိုးလွန်းတဲ့ ရင်ခုန်သံက ပွင့်ဖတ်လေးတွေအလား နူးညံ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို မနမ်းရက်။

အနမ်းတွေကို အသိတရားနဲ့ချက်ချင်း ဘာရိတ်အုပ်ကာ။ ရင်ခွင်ထဲရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို ထွေးဖက် နားထဲလက်ကို ဖြေလျော့လိုက်သည်။

“နင့်ကို မနမ်းရက်ဘူး ဆောင်းသေဝတ်” ရင်ထဲမှာပဲပြောလိုက်ပေမယ့် အသံက လွှတ်ခနဲထွက်သွား သည်သာ။ အကောင်းစားရေမွှေးနံ့ထုံသင်းနေတဲ့ ကိုယ်လုံးမွှေးမွှေးလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိသော်လည်း ကိုယ်ချင်းခွာမိသည်။

ရှုတ်တရက်ဖို့ ကိုယ်လေးပျော့ကာ နံရံကိုမှီလျက် ဆလဲခနဲ ထိုင်ချကာ ဒူးနှစ်ဖက်သိုင်းဖက်ရင်း ဒူးပေါ်မျက်နှာမောက်ငိုချသည်က

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းသဝင်္ဂါပါပဲ။

သူ ပြုသမျှ ပေးဆပ်ချင်တဲ့ မျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ မနမ်းရက်ပေမယ့် ကျောခိုင်းထွက်သွားဖို့အထိ သူ့စိတ်က မမာနိုင်။ ဆောင်းဘေး ကပ်ထိုင်၍ ဆောင်းပန်းကို ဖွဖွဖက်မိ၏။

“နင် အရမ်းဝမ်းနည်းသွားလား”

ကျောလယ်ထိရှည်ပြီဖြစ်တဲ့ ဆံနွယ်ပျော့စင်းစင်းလေးက ဝံ့တာတဲ့ ဆောင်းမျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေသည်။

ဆံနွယ်တွေကို နားရွက်နှစ်ဖက်နောက် သပ်ဖယ်ပေးရင်း ဖုန်စင်စင်လှတဲ့ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိပြန်သည်။

“ဆောရီးဟာ နင် ဝမ်းနည်းအောင် ငါ မလုပ်ချင်ဘူး။ မငိုနဲ့ ဆောင်းရယ်”

ပါးပြင်အိအိလေးပေါ်က မျက်ရည်ပုလဲတွေကို ဖယ်ရှားပေးသည့် သူ့လက်ညှိုးလေးက ဖွဖွလေးဖြစ်ကာ တယုတယရှိလှသည်။

“ငါ ယုံချင်ပါတယ် နင့် ပယောဂမပါဘူးလို့ ငါယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်က လက်မခံချင်ဖြစ်ပြီး ပေါက်ကွဲမိတာ၊ နင် ဝမ်းနည်းနေရင် ငါ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ဆောင်းရယ် နော်”

မေးဖျားလေးကိုပင့်ကိုင်ရင်း ဆောင်းဝမ်းနည်းစိတ်ပြေအောင် ချောမိပြန်သည်။

“နော် ဆောင်း၊ နင့်ကို ငါခင်ပါတယ်၊ နင်ကော ငါ့ကိုခင်တာမျိုး မဟုတ်လား”

ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေးသိမ့်ခနဲတုန်အောင် တစ်ချက်ရှိက်ရင်း ဆောင်းညှိတ်တော့ သူ ဘယ်လိုမြတ်နိုးသွားမှန်းမသိ။

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်ကြောင့် စိုကပ်ပူတွဲနေသော ဆောင်းမျက်နှာဆာဆာ ကော့ကော့လေးကြားမှ မျက်ရည်တွေကို ဖယ်ရှားပေးမိတဲ့ နောက်အကြည့်ချင်းဆိုသည်။

အကြည့်တွေ ရွန်းလဲ့ကာ ယုံကြည်နားလည်မှုတွေနဲ့။

“တကယ်တော့ ငါ နင်နဲ့မခင်ဘဲမနေနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဆောင်းရယ်၊ ခြင်္သေ့နီနီတဲ့ အခြေအနေကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဖြစ်စေချင်လို့ ကြိုတင်အဆက် ခြုတ်ခဲ့တာ ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို နင်လည်း ဝမ်းနည်းရတယ် နော်”

ဝန်ခံတော့လည်း တိမ်းညွတ်နေတဲ့ ဆောင်း စိတ်က သူ့စကား ဆုံးတွဲထဲ နှစ်ဝင်သွားသည်က နူးနူးညံ့ညံ့ပါပဲ။

“ဘာတတ်နိုင်မှလဲ ဆောင်းက ကိုလေးတို့အားလုံးကို ကြောက်နေရတာလေး မမလဝန်းကို ငဲ့ညှာပေးမယ့်လည်း”

“အင်းလေး နှင့်အစ်ကိုက မိုက်မိုင်းတာ၊ နှမချင်းမစာနာတာ၊ အဆပေါ် တန်ဖိုးမထားဘဲ ရမ်းကားတာလေး”

“အဲဒီအတွက် ဆောင်း ထပ်ဆင့် တောင်းပန်ပါတယ် စက်ရယ် ကျေနပ်ပါနော်”

ကိုလေးကို မကျေနပ်နိုင်သေးတဲ့ စက်မျက်နှာတင်းတင်းလေး ငါ့ မော့ကြည့်ရင်း ဆောင်း အယူခံဝင်မိသည်။ ဆောင်း လက်မောင်းဘားကို တင်းအောင်ဖျစ်ကိုင်ရင်း ဆောင်း နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို ပို့ကြည့်

လာတော့

“နော် စက် ဆောင်းကို နားလည်ပေးပါ”
“ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆက် ဒီလိုအဖြစ်တွေမကြုံချင်ဘူး”
“စက် ဆိုလိုတာက”

“ကိုလေးကို မရမ်းကားစေချင်ဘူး ပြီးတော့ နှင့်အစ်မကြောင့် ကိုနေ နှလုံးသားကို အကျည်းမတန်စေချင်ဘူး၊ ငါပြောတာက နှင့်အစ်ကိုနဲ့အစ်မကြောင့် ငါ့အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ပေဒနာမခံစားရအောင် ခပ်ကင်းကင်းဖြစ်စေချင်တယ်၊ နှင့် ကူညီနိုင်မလား”

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ သက်ပြင်းချရင်း သူ့ရင်ခွင်မှာ အရုပ်ကလေးလို ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ငါ တစ်ဖက်သတ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး ဆောင်းရယ် မမလဝန်းကို နှင့်အစ်ကို အတင်းအဓမ္မ ရမ်းရမ်းကားကား ဆက်ဆံသလို ကိုနေကိုလည်း မမသဝဏ်က ကစားစရာလို သဘောထားတယ်လေး ကိုနေနဲ့ချစ်သူဖြစ်နေလျက် ရည်းစားဟောင်းတွေနဲ့ပြန်တဲ့တယ်၊ ခုဆိုရင် ပိုင်နိုင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကိုနေ ရှေ့မရောင် ပလူးပလဲ ဖြစ်နေကြတာ ကိုနေ ဘယ်လောက်ခံစားရတယ် ထင်လဲ”

ဆောင်း ရင်မှာ မွန်းကြပ်လာသည်။ ကိုလေးကြောင့် စိတ်ညစ် ရသလို မမသဝဏ်ကြောင့်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာပါပဲ။

“နှင့်အစ်မ ပိုင်နိုင်နဲ့တွဲပုံက သာမန်ချစ်သူဆိုတဲ့ ဘောင်ထက် လွန်နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနဲ့သိတယ် အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ငါ့ထက် နှင့်ပိုသိတာပဲ ဆောင်းရယ်၊ ဘာကြောင့်များ ကိုနေ နှလုံးသားကို

ကြီးရည်ရည်နဲ့လှန်ပြီး မထိခလုတ်ထိခလုတ်လုပ်ထားရတာလဲ”

ဆောင်း ရင်မုမွန်းကြပ်တဲ့ သက်ပြင်းတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချရ သည်သာ။ ပိုင်နိုင်နဲ့မသဝဏ် ဖြစ်စဉ်အစအဆုံး သူမသိတာပဲ ကောင်း ခံထား။

ပိုင်နိုင်က မမသဝဏ်ရဲ့ရည်းစားဦး နှစ်ဖက်မိဘကလည်း ခင်းနီသူ။ ကိုပိုင်နဲ့မမကို သဘောလည်းတူသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဆုတ်မလုပ်ဖြစ်ခါနီးမှ ကိုပိုင် နိုင်ငံခြားထွက်သွားလို့ မမ အဆွက်ဖြတ် ခဲ့တာလေး၊ ကိုပိုင် မရှိတော့ မမက ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ကို စူးစမ်းရ သလိုဆိုတဲ့ အယူအဆနဲ့ ရည်းစားတွေတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတော့တာ။

ရည်းစားဖြစ်လို့ တွဲတာ၊ ဖက်တာ၊ နမ်းတာက သဘာဝပါပဲ။ ဒါကို တွန့်တိုစရာ နှမောနေစရာမလိုဘူး။ အဓိကက နှလုံးသားအတွက် ဘာမှန်သိခွင့်ပေးနိုင်တဲ့သူ။ ဂုဏ်ရင်းထပ်လျှံဖြတ်မယ့်သူကို စကားတင် ချီးမြှင့်ယူရမယ် ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်မှုမျိုးနဲ့ ရည်းစားတွေ ထားပြီး ဘာတင်ရွေးနေခဲ့တာ ကိုနေနဲ့ပါဆို မမရည်းစားက တစ်ခါပင် မကတော့၊ အဲဒီတိုက် ခွင့်ပြုထားတော့လည်း မမ စိတ်ကြိုက်တွဲလိုက် ဖြတ်လိုက်၊ ဒါဆိုက်နဲ့။

ဒီလိုနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လက ကိုပိုင် နိုင်ငံခြားကပြန်ရောက် သည်။ ကိုပိုင်က ရည်းစားဦးဖြစ်ခဲ့တော့ မမက တစ်ခြားရည်းစားတွေ သက်ပိုပြီး စွဲစွဲလဲနဲ့လဲနဲ့ဖြစ်ဟန်တူသည်။

အထူးသဖြင့် ကိုနေလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့တည်တည်တံ့တံ့

လေး မဟုတ်တဲ့ ကိုပိုင်က နိုင်ငံခြားမှာ ငါးနှစ်နီးပါးနေပြီး ပြန်လာသူ ဆိုတော့ မြင်လိုက်တာနဲ့ ရင်ဖိုသွားအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းတဲ့ ခပ်ရဲရဲ ခပ်သွက်သွက်ပုံစံဖြစ်လာတာဆိုတော့။

အင်း မမ မက်မောတဲ့ စကားလုံးတွေ ရင်ဖိုဖွယ်အနမ်းပုန်ကိုင်း တွေး စက္ကန့်မလုပ် ညှို့ထားနိုင်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ယစ်ပွေ့ပြီး ချောမော လိုက်တော့ မမက ကိုပိုင် ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်သွားသည်သာ။

ချောင်းပေါက်မတတ် ကိုပိုင်လာနေတော့ ကိုနေက မြင်သည် ကိုနေက တစ်ယောက်တည်းကိုသာ စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်ခဲ့တာဆိုတော့ ထိခိုက်ကြေကွဲတာပေါ့။ ကိုနေ ခံစားရတာ သိလျက် မမက ကိုနေ ရှေ့မှာတင် ကိုပိုင်ခါးကိုဖက်ကာ အမြင်ရှက်အောင် တွဲပြစ်ခဲ့တာလေး ဆောင်းမှာတော့ ကိုနေကို အားနာသလို သနားလည်း သနားစား။ ကိုနေအတွက် ဆောင်း စိတ်မှာ မမကို ဘဝင်မကျဖြစ်နေ တော့ ။

“မမ သဝဏ်ရယ်၊ ကိုနေရှေ့မှာ အဲလိုမတွဲပါနဲ့နော်”

လို့ ပျော့ပျော့လေး ပြောမိပါတယ်။ မမက ဆောင်းကို နှာခေါင်းတွန့်ရှုကြည့်ပြီး ပြောတာက သိပ်ကိုအတ္တကြီးလွန်းတယ်လေး

“ဒီမှာ ဆောင်း မိန်းကလေးဆိုတာ ရည်းစားတစ်ထောင်

ထားပြီးမှ လင်ကောင် တစ်ယောက်ရွေးနိုင်ရင် တော်ကာကွယ်မယ်၊ ကိုနေ က ရိုးရိုးအေးအေးပုံဖို့ တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းပေမယ့် တစ်သက်လုံး အတွက် ချစ်ဖို့ ဖိလင်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဘဝအာမခံချက် ဘာမှမရှိတဲ့ သူများ ကုမ္ပဏီကဝန်ထမ်း ကိုနေလခက မမ ကိုနေနဲ့ လက်ကိုင်

အိတ် တစ်လုံးစာတောင် မရှိဘူး”

လက်ကိုင်အိတ်တစ်လုံးကို သိန်းကျော်တန်မှကိုင်လေ့ရှိတဲ့ မမက အိတ်တစ်လုံးတည်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ မကိုင်တတ်။ လစဉ်ပုံမှန်ထည်လဲ ကိုင်တာ ဆောင်း သိနဲ့ပဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုနေကိုတော့ အဲဒီလောက် ထိ အိတ်စက်စက် မဆက်ဆံသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြောသေး သယ်

“ပိုင်နဲ့ကွာတာ အများကြီး ၊ ပိုင်မှာပိုင်ဆိုင်မှုတွေအများကြီး ခြောက်လည်း တောင့်တယ်၊ မမ နှလုံးသားကို စက္ကန့်မလုပ် နွေးဖုနေ ဆောင် ယုယနိုင်တဲ့အချစ်တွေရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ပိုင် ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ဝင်တော့ ဘယ်ရည်းစားကိုမှ ငဲ့ညွှာနေစရာမလိုဘူး” တဲ့။

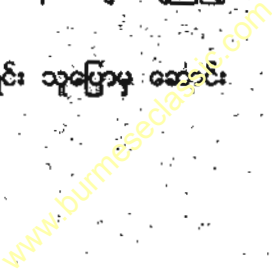
ပြောရက်ပါပေ မမရယ်။

ပြောရက်သလို လုပ်လည်းလုပ်ရက်တယ်။ ခုဆိုရင် ကိုပိုင်နဲ့ ဆော နှစ်ဖက်မိဘတွေကိုဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ကြဖို့တောင် စိစဉ်နေ ခြင်း

ဒါတွေကို ကိုနေသိရင် ဘယ်လိုကြေကွဲမလဲကွယ်။ ကိုနေ အိအောင် ဆောင်း မပြောရက်သလို သူ့ကိုလည်း မပြောချင်။

“နင့်အစ်မနဲ့နင့်အစ်ကို စိတ်ဓာတ်ကို ငါရှုံ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ခြောက်ကိုနဲ့ငါ့အစ်မ ဒီထက်ပိုပြီး မခံစားရအောင် နင် ဖျောင်းဖျကြည့် အိထား နော် ဆောင်း”

ဆောင်း ပခုံးစွန်းလေးကို ဖွဖွလှုပ်ရင်း သူပြောမှ ဆောင်း ဆယ်ဝင်လာသည်။

“နင့်ကိုငါ ယုံလို့ သတိပေးခိုင်းတာပါ။ ငါ့အစ်မနဲ့ငါ့အစ်ကို ခံစားချက်ကို ဒီထက်ပိုပြီး မနစ်နာစေရဘူး။ နင် ငါ့ပြောတာကို နားလည်လား”

“လည် လည်ပါတယ် စက်ရယ်၊ ဆောင်းလည်း စက်နဲ့ထပ် တူပါပဲ၊ စက် နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ဆောင်း ကြီးစားကြည့်မယ် လေ”

အားကိုးတကြီးကြည့်လိုက်တဲ့ သူ့မျက်ဝန်းမှာ အပြုံးရိပ်လေး ထင်ကာ ကြည့်လင်လာသည်။ ဆောင်း လက်ဖဝါးလေးကိုဆွဲယူပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာကပ်လိုက်တော့ ဆောင်း ရင်ခွင်က နွေးသွားသလို။

“နောက်ပြီး နင့်ကိုငါ အရမ်းပြောချင်တဲ့စကား ရှိတယ်”
“ဘာလဲ ဟင်”

ပြောလိုက်တော့မယ့်ဟန်နဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာလေးပွင့်သွားပြီးမှ ရှုတ်ချည်းစေ့စိတ်သွားတော့ မျက်လုံးမှိတ်ပစ်လိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲ စက်ရယ်။

“ပြောလေ ဘာပြောမလို့လဲ”
“ဟင့်အင်း မပြောတော့ဘူး”

ခေါင်းလေးရမ်းကာ ဆောင်းကို တင်းကြပ်စွာထွေးဖက် ပျံ့သိပ် လိုက်သည်။ ဆောင်း ရင်ခုန်သံကို လှူးလွန်သွားစေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”
“နောက် နောက်မှ ပြောတော့မယ် ဟာ”
စက်ရယ်။

အခုမပြောပေမယ့်လည်း စက် နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်က စာတန်း ကို ဆောင်း ဖတ်တတ်နေတယ်လေ။

ဆောင်းကို စက် မနမ်းရက်ကတည်းက စက် နှလုံးသားကို ဆောင်း မြင်တတ်နေတယ်လေ။

“ဆောင်း”
“ပြောလေ”

“အဲဒီ အချိန်ကျရင် နင် နားဆင်ပေးနေမှာ နင် မငြင်းခုံလို့ မတည်က ဘွတ်ကင်လုပ်ထားမယ်”

“ဟွန်း”
ဆောင်း မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်တော့ မွှေးညှင်းတွေရိတ်သင်

တွေ စက်ပါးပြင်ချောချောက ဆောင်း ပါးပြင်နဲ့မိကပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ အဖုအပိတ် ကင်းစင်လှတဲ့ ဆောင်း ပါးပြင်နို့ဖိုကို

ငါ့အဖုနမ်းလိုက်သည့်နယ် အိမ်နဲ့နွေးကာ ။ ချစ်သူတွေမဟုတ်ပါဘဲ ရင်ခွင်ထဲမှာ မက်မောစွာခိုဝင်နေ

တည်မှာ ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ပါ။ ထိုရင်ခုန်သံတွေက ဘယ်လောက်အထိ ငြိတွယ်ပျော်ဝင်ခဲ့

တည်မသိ။ နှစ်ဦးသားရဲ့အသိမှာ အချိန်တွေကို မေ့လျော့နေခြင်းက

တော့နား။

“ နွေသဝဏ်က နာရီကိုမေးမကြည့်ဘဲ ပြောသည်က ဆိုဟာပေါ့
ဆင်းပြီး ထိုင်နေတာ ပုံမပျက်။

“ ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားတာလဲ”

“ နေ့ခင်းကတည်းက”

“ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ သီရိဆွေတို့ရောက်လာတော့ shopping ထွက်မယ်ဆိုပြီး
သွားတာ မာမီ”

“ နွေသဝဏ်က အနီရောင် အလှခေါင်းအုံးအသည်းပုံလေးကို ဖွဲ့
ပုံရင်း မာမီ မေးသမျှ သိသလောက် တစ်ခွန်းချင်းဖြေသည်။

“ ဒါဆို သီရိဆွေကို ဖုန်းဆက်ကြည့်လေ”

“ ဆက်ကြည့်ပါတယ် မာမီရယ်”

“ ဘာတဲ့လဲ”

“ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ရတနာထည့်ထားတဲ့ သားရေအိတ်အနက်ကြီးကို
သယ်မှာချိတ်ကိုင်လျက် မထိုင်နိုင်သေးဘဲ သိချင်သမျှကို ဖိုးရိပ်စိတ်နဲ့

မေး

“ ထိုင်ပါဦး မာမီရယ်”

“ နွေသဝဏ်က မာမီကို ဘဝင်မကျကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ မာမီကသာ စိတ်ပူနေတာ မာမီသမီးက ဘယ်အလေ့လိုက်
လုပ်မသိတာ”

“ ဟဲ့ သဝဏ် မာမီ မေးတာ အရင်ဖြေ၊ သီရိဆွေ ဘာပြော

အခန်း (၁၃)

“ မာမီ မာမီသမီး ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ ဟင်”

ရတနာဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာတဲ့ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ အမောပင်မဖြေ
သေး။ ဧည့်ခန်းထဲခြေလှမ်းရုံသာရှိသေး သမီးကြီး နွေသဝဏ်လှမ်း
ပြောသည်နှင့် စိုးရိမ်သွေးက မျက်နှာမှာလွှမ်းသွားသည်။

“ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ”

မေးလည်းမေးရင်း ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းဝင်ကာ လေးထောင့်
တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်သည်။

နာရီလက်တံအတိုအရှည်က ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါး။ နေထုံး
ဝင်လို့ အပြင်မှာတောင် မှောင်ရီစပြုနေပြီ။

“ ခြောက်နာရီကျော်နေပြီ မာမီ”

ရတနာအိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ရင်း နွေသဝဏ်နဲ့မျက်နှာရင်း ဆိုင်ဆိုဖာပေါ် ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ဝင်ထိုင်ရင်း သိချင်တာကို စွတ်မေးသည်။
သမီးခေောင်းက အစိုးဆုံး အအေးဆုံး။ အငယ်ဆုံးဖြစ်ပေမယ့် အလိုမလိုက်ခဲ့။ မျက်နှာသာမပေးဘဲ ဆက်ဆံနေပေမယ့် သမီးငယ်ကို ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရတနာဆိုင်ဖွင့်ရတဲ့အလုပ်နဲ့ဆိုတော့ စိတ်ပို တိုင်း ဂရုမစိုက်နိုင်။

အစဉ်အမြဲ မာနမဲဆက်ဆံတာခံနေရလို့ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက် သွားတာလား၊ ဘာလား၊ သိချင်တာပေါ့။

သမီး နွေသဝဏ်က အဲဒါကိုပဲ ဘဝင်မကျနဲ့ အဖြစ်သည်းရန် ကောဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ကြည့်ပြီး

“ဘာပြောမလဲ မာမိ သမီး အကျိုးရွေးနေရင်းက ဘယ်ထွတ် သွားမှန်းမသိဘူးတဲ့”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ရင်မှာ အပူလုံးကပ်ငြိသွား၏။

“ဒါဆို အခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘယ်မှာလိုက်ရှာရမလဲ သမီးကြီးရယ်”

“အို မာမိကလည်း လိုက်ရှာရအောင် မာမိသမီး ဘယ်နေရာ မှာရှိနေမှန်းမှ မသိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရှာလို့လွယ်မလဲ တွေ့ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး”

ညီမ တစ်ယောက်လုံး ပြန်မရောက်သေးတာကို နည်းနည်း မှ စိတ်ပူဟန်မရှိတဲ့ သမီးကြီးကို ဒေါ်ရွှေဝါဝါ တအံ့တကြည့်ကြည့်မိ

သည်။

“နွေသဝဏ်”

“ကျစ် ဘာလဲ မာမိရာ”

“ဟဲ့ ညီမ တစ်ယောက်လုံး ပြန်မရောက်သေးတာ သမီး နည်းနည်းမှစိတ်မပူတာ မာမိ အံ့ဩတယ် ဟယ်၊ တကယ်ဆို အစ်မ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေရမှာလေ”

“ရှာစရာလား၊ အချိန်တန်လို့ ပြန်မလာတာ မာမိသမီး ဘယ် တောင်နောက် ပါသွားသလဲမှ မသိတာ”

“ဟင်”

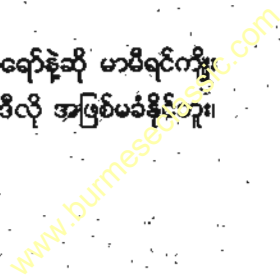
ဒေါ်ရွှေဝါဝါ စိတ်ပူပြီးရင်း ပူသွား၏။ သမီးကြီးပြောသလို တစ်ယောက်ယောက်နောက်လိုက်သွားတာလား။

အို မဖြစ်နိုင်တာ။ သမီးငယ်မှာ ဒီလိုစိတ်မရှိသေးတာ ဒေါ် ရွှေဝါဝါ သိနှင့်တယ်လေ။ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရင်း ညှပ်ခန်းထဲခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ ပူပန်မှုနဲ့စိတ်လှုပ်ရှားလျက်။

“သမီးငယ်မှာ ရည်းစားတွေတာတွေ ရှိနေလို့လား သမီးကြီး သယ် သိရင်ပြောပါကွယ်”

“မသိလို့ပေါ့ မာမိသမီးက ကုတ်ကမြင်း ရည်းစားရှိချင်ရှိမှာ သူ့”

“ဒုက္ခပါပဲ သမီးကြီးရယ်၊ မတော်တရော်နဲ့ဆို မာမိရင်ကနွီး ညှပ်ရဲ့ ဟင်အင်း နှာမီးက ငယ်သေးတယ်၊ ဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အချိန်ရှိတုန်း လိုက်ရှာရမယ် သမီးနွေ”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ စိုးထိတ်နဲ့ပျာယာခတ်ဖြစ်စဉ်
“မိဆောင်း ဘယ်မှာလဲ ကိုယ့်ရှေ့လာစမ်း”

ပေါ်တီကို အောက်မှာကားထိုးရပ်သည်နှင့်ဒေါ်သန့်ထွက်လာ
တဲ့ ကောင်းအသံ။ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ကားပေါ်က ကမန်းကတမ်းဆင်းလာ
တဲ့ သားဆီ သွားရင်း

“ကောင်း ညီမလေး ပြန်မရောက်သေးလို့၊ မာမိ စိတ်ပူ
တာ”

“ဘာ မိဆောင်း ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကောင်းရယ်၊ မာမိ အခုလိုက်ရှာမလို့ ကောင်း
ညီမ သတင်းဘာရသလဲ ဟင်”

“တောက်”

ကောင်း ရင်မှာ ဒေါသက ဒီရေလိုတက်လာသည်။

“ကောင်း မင်းညီမလက်ကို ဟိုကောင် စက်ဝန်းဆွဲ
ပလာစာထဲက ခေါ်ထုတ်သွားတာ ကွ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့သီးသစ်
စားပိုင်းမှာ ကောင်း ဝင်ထိုင်သည်နှင့် သွေးနီ စပြောသည်။ ကောင်း
မယုံတာကို ခော်ထက်က ဘီယာတူးဖွင့်ဖောက်မပျက်ဘဲ

“ကိုယ်တို့ မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်တာ၊ လိုက်ကြည့်တာ မျက်စိ
ပြတ်သွားလို့ကွ”

“ကိုယ်တို့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘဲပြောတတ်လို့လား ကောင်း

ရာ၊ သတိထားဦးကွ၊ စက်ဝန်းဆိုတဲ့ကောင်က ကောင်းကို အစာကြေ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်း ညီမကို ဘာညာသာရကာ လုပ်လိုက်ရင်”

ကောင်း ရင်မှာရုတ်ချည်းပူလောင်သွားသည်။ ဒီကောင်တွေ
အ ဘယ်တုန်းကမှ စကားအပိုမပြောတတ်သလို မဟုတ်မဟပ်တွေ လည်း
ပြောလေ့မရှိ။ မယုံချင်ပေမယ့်လည်း စက်ဝန်းကို စိတ်မချ။

သွေးနီ ပြောသလို ညီမလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ခေါ်ထုတ်သွားတာ
ဘာသဘောလဲ။

လဝန်းကို ကောင်းနမ်းပစ်သလို ညီမလေးကို ဒီကောင် ဇွတ်
နမ်းရင်ကော ဟင့်အင်း။ ညီမကိုတော့ ဒီလို အစွန်းအထင်းမခံနိုင်။
ထဝန်းက ကောင်းအပေါ် မာနရှိပေမယ့် ညီမလေးက စက်ဝန်းအပေါ်
အနုထားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

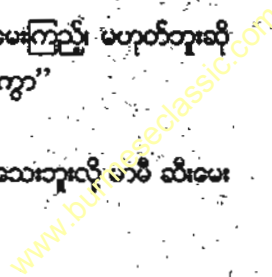
စက်ဝန်းကို စိတ်ညွတ်နေတဲ့ ညီမလေးက စက်ဝန်းအတင်း
အကျပ်နမ်းရင် ငြိမ်ခံနေမှာ စက်ဝန်းပြုသမျှ နုနေမှာလေး ဒီလိုကောင်
နဲ့ ညီမလေးကို အဖြစ်မခံနိုင်။

ကိုယ့်ညီမ ခံရမယ့်အလှည့်ကျတော့ ကိုယ် သည်းမခံနိုင်။
အတင်း စိတ်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပိုင်းဖွဲ့ဖို့ စိတ်မပါတော့ ရုတ်ချည်း
ဆရပ်လိုက်သည်။

“မယုံရင် ကောင်း ညီမကို ကောင်းမေးကြည့်၊ မဟုတ်ဘူးဆို
ရင် ကိုယ်တို့ကို မင်းလက်သီးနဲ့မညာတမ်းထိုးကွာ”

“နေဦး ညီမကို ကောင်းမေးမယ်”

ဆိုပြီး လာခဲ့တာ ညီမလေး မရောက်သေးဘူးလို့ မာမိ သီးပေး

တော့ ကောင်းရင်မှာ အပူလုံးကြီး တကယ်လောင်လေပြီ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကောင်း သမီးငယ် သတင်း ဘာကြားလို့ ပြောလေ”

ကောင်း ပရုံးကိုလှုပ်၍ မာမီအားကိုးတကြီး မေးမှ ကောင်း အသိဝင်လာသည်။ ဒေါသကြောင့် ကောင်း မျက်နှာက ဖန်ပန်းအိုင် တင်းပြောင်သွားပြီး

“ဒါဆို သေချာပြီ မာမီ”

“ဘာသေချာတာလဲ ကောင်းရယ်”

“သွေးနီ ပြောတာ စက်ဝန်း ညီမလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ပလာထဲက ခေါ်ထုတ်သွားတာ နေ့ခင်းကတည်းကတဲ့။ အခု မြန်မာပေးသွေးသွားဆိုတော့”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ အထိတ်တလန့် ရင်ဘတ်ဖိလိုက်သည်။ စက်ဝန်း နောက် ထကယ်ပဲ ပါသွားရင်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကောင်းရင်မှာ မခံမရပ်

“မာမီသမီးအငယ်လေ ခုတော့ မိုက်ဖတ်ခင်းသွားပြီ မယ်”

နွေသဝဏ်က ဆိုဖာပေါ်မှ ထရင်း မကျေမနပ်ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း မာမီ လုံးဝအသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဒီကောင်နဲ့ အိမ် မခံနိုင်ဘူး ကောင်း လာ။ သူ့မိဘကိုပြောပြီး အမြန်ဆုံးခွဲပစ်မယ်”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ မာနနဲ့ပြောရင်း ကောင်းလက်ကိုဆွဲပြီး ဟိုဘက် ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းရုံရှိသေး။

ကညီခနဲရပ်လိုက်တဲ့ ကားသံ။

ပြိုင်တူကြည့်လိုက်တော့ သမီးငယ်ရဲ့ကား။ မာမီးဒီးအဖြူလေး ဘာမောင်းသူ့နေရာမှဆင်းလာတဲ့ သမီးငယ်။

“ဟင် ဆောင်း”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ မျက်ဝန်းမှာ အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်ကအမှန်။

“ဆောင်းရယ် ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ မာမီတို့ ဘယ် ဘက်စိတ်ပူနေလဲ သိလား။ လာစမ်း အမှိုက်မလေး။ ဘယ်တွေ့ ဘယ်တိုင်းနေတာလဲ”

ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့် ဆောင်းလက်ကိုဆွဲလည်းဆွဲ ပြော ညည်းပြောရင်း ဧည့်ခန်းထဲဆွဲသွင်းသွားသည်က ဝမ်းသာသလို ပစ်တင် ခေါ်သတွေ့နဲ့။

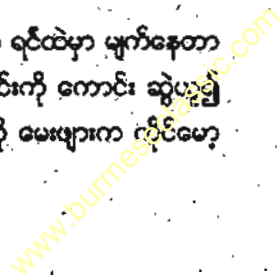
“မိဆောင်း နင့်သဘောနဲ့နှစ်ပါးသွားကပြီ၊ မှ ပြန်လာတာလား ဆောင်း”

နွေသဝဏ်က မျက်စောင်းထိုးရင်း ခပ်ရင့်ရင့်လေး ဆီးမေးရင်း ဆောင်းကို ခြေဆုံး ခေါင်းဖျား အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သမီးငယ်က ပြန်ရုံညီညီ ကြောက်ရွံ့ဟန်လေးနဲ့ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေရှာသည်။

“နေဦး သမီးကြီး မာမီ မေးမယ်”

“ကောင်း မေးမယ် မာမီ”

ညီမကို ပြန်တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မျက်နေတာ မခံနိုင်ပါ။ လက်ထဲက ဆောင်း လက်မောင်းကို ကောင်း ဆွဲယူ၍ နှုတ်ခွာရင်းဆိုင်သည်။ ငဲ့နေတဲ့မျက်နှာလေးကို မေးဖျားက လှုပ်မော့

ကာ စိုက်ကြည့်ပြီး

“မိဆောင်း နင်မညာနဲ့ ကိုယ်မေးတာ အမှန်အတိုင်းဖြေ”

“ဘာ ဘာလဲ ဟင် ကိုလေး”

ဆောင်း မလုံမလဲ သတိမိတ်မိလေးနဲ့မေး၏။

“နင့်လက်ကို ဟိုကောင်ဆွဲပြီး ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ ပြောစမ်း”

မာန်မဲသံနဲ့မေးတော့ ဆောင်း ကြောက်စိတ်နဲ့ကိုယ်လေးထဲ တုန်လှုပ်လာသည်။ ကိုလေးတို့သိနေတာလား။ သိနေတယ်ဆိုလည်း ဆောင်း ထုတ်မပြောရဲဘူး။

“ပြောလေ ဆောင်း နင့်ကို ဟိုကောင် ဘယ်ခေါ်သွား ဘာလုပ်လဲ၊ အခုမှ ပြန်လာတာကရော၊ ရိုးရိုးသားသားလား၊ ပြောစမ်း ကွာ ပြောစမ်း”

ကိုယ့်စိတ်နဲ့နိုင်း မရိုင်းဆိုသလို ဆွဲသွားတာ နေ့ခင်းကတည်းက ပြန်လွတ်လာတာ ညမောင်အချိန်လွန်မှ တစ်ခုခု မပြုမမှတ် ပြန်လွတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်။

မေးတာကို မဖြေရဲလို့ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်တဲ့ ဆောင်း အမှုအရာကို ကောင်း မယုံချင်တော့။ ညီမလေး မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ဆွဲမော့ကာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ငိုထားတဲ့မျက်ဝန်းလေးမှိုအစ်ကာ ပါးပြင်မို့မို့ပေါ်မှ မျက်ရည် သုတ်ထားသောကြောင့် လိမ်းခြယ်ထားတဲ့ မိတ်ကပ်တွေပျက်နေပေမယ့် နှုတ်ခမ်းစုစုပေးဖူးလေးမှာလည်း ဆိုးဆေးမရှိတော့။

ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီလေးက ဖရိုဖရဲ၊ လက်မောင်း ဆွေးမွေးလေးက လက်ချောင်းရာတွေဟာ နီရောင်မြန်း၍ ညိုရိပ်သန်းနေရုံမက ဂါဝန်လေးက ကြေတွန့်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပုံမှန်ဖြစ်မနေမည်က ကောင်း ရင်မှာဒေါသအရှိန်နဲ့ ဆောင့်တက်လာသည်။

“ပြောစမ်း မိဆောင်း နင့်ကိုဟိုကောင် ဖော်ကားလိုက်ပြီ ဟုတ်လား”

“အို”

ဆောင်း တစ်ကိုယ်လုံးရှက်စိတ်မူနိထူသွားတဲ့နောက်မှာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးခနဲဖြစ်သွား၏။

“နင် မငြင်းနဲ့နော် နင့်ကိုဟိုကောင်”

“မ မဟုတ်ဘူး”

“တောက် ကွာ”

ဆောင်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ငြင်းပေမယ့် ကိုလေး နှုတ်ခမ်းတင်းကာ တက်ခေါက်လိုက်သည်။ မာမီ ရင်ဘတ်ကြီးဖိရင်း

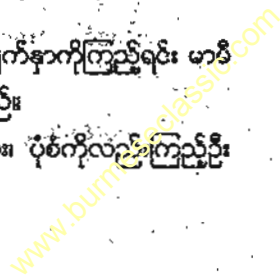
“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲ မာမီကို ပြောစမ်းပါ မိဆောင်း”

မာမီရဲ့ နဖျောသံကြီးက အက်ကွဲလှမတတ်။

“မ မဟုတ်ဘူး မာမီ မဟုတ်ဘူး”

အတိအကျ စွတ်စွဲနေတဲ့ ကိုလေး မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း မာမီ အားကိုးတကြီး ဖက်ကာ ငြင်းလိုက်မိသည်။

“မာမီ သမီး ပြောတာ ယုံစရာလား၊ ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ပြီး

ဟိုကောင် စော်ကားသမျှ မျက်ရည်ကျခံပြီး ပြန်လာတဲ့ပုံနဲ့ ဝတ္တံ့ ရွံ့စရာ ချည်း”

မမသဝဏ်က အားမနာ လျှာမကြိုး ပြောချလိုက်တာ မစာ မနာ။ စက်နဲ့ဆောင်းက မမတို့ပြောသလိုမှ မဟုတ်ခဲ့တာ မဟုတ်တာ တွေကို ဇွတ်ပြောနေတာက ဝမ်းနည်းစရာပင်။

“တောက် ကွာ၊ စက်ဝန်း၊ ငိုညီမလေးကို မင်းလုပ်ရက်တယ် ကွာ”

“မဟုတ်ဘူး ကိုလေးရယ်၊ မဟုတ်ဘူး၊ မာမီ မဟုတ်ပါဘူး ဆောင်း ပြောတာကို ယုံပါနော် ဟီး ဟီး ဟီး”

“ငိုမနေနဲ့ မိဆောင်း ညည်းကောင်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ခုချက် ချင်း ရှင်းမယ်၊ တောက် လူယုတ်မာ”

အံ့ကြိတ်ရင်း ဒေါသနဲ့လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကိုလေးကြောင့် ဆောင်းထိခိုက်ကြေကွဲသွား၏။

“မဟုတ်ဘူး ကိုလေးရယ် ဆောင်း ပြောပါရစေ၊ ကိုလေး ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ဟီး ဟီး”

ကိုလေး နောက်က ပြေးလိုက်ရင်းပြောပေမယ့် မရ၊ ဆောင်း ကို တွန်းပစ်လိုက်လို့ ဆောင်းခွေခနဲကျသွား၏။

“ငိုညီမကို စော်ကားတဲ့ကောင် တွေကြသေးတာပေါ့ကွာ”
ငြိုးသံချည်းနဲ့ပြောရင်း ထွက်သွားတော့ ဆောင်း တားမရ တော့။

ဖူးဖူးနုနုအရွယ် ညီမလေးကိုမှ တောက်။

စက်ဝန်း

မင်း တစ်သက်လုံး နောင်တရသွားအောင် ငါလက်စားချေ

ပြောင်တွဲ

တော့ နိုင်မယ့်သူဆို ဦးတည်သွားသည်။
 စာအုပ်ဆိုဘက်ရှိသည်နှင့် လမ်းကွေ့နားက ဒယ်ဒီ ဝယ်
 ခြံရှေ့လမ်းပေါ် ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်လာနေတဲ့ လဝန်း။
 ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတော့ အပြီးအားကြီးတဲ့ဒေါသက အံ့ကြွ
 ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ လဝန်း ရှေ့ပိတ်ရပ်ရင်း ဘာမပြော
 ပြော လဝန်းလက်တစ်ဖက်ကို အားနဲ့ဆွဲကာ ခြံထဲသွင်းတော့ လဝန်း
 ခြံရံကာ

အခန်း (၁၄)

“ဟေ့ကောင် စက်ဝန်း လူယုတ်မာ ထွက်ခဲ့စမ်း”

ကောင်း အသံကုန်အော်ပေမယ့် စက်ဝန်း ထွက်မလာ။ ဒေါသ
ခြေလှမ်းနဲ့တိုက်ထဲဝင်ရှာလည်း မတွေ့။

တိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာ ဘယ်သူမှရှိမနေ။ တိုက်တံခါးတွေ
ဖွင့်လျက်သားနဲ့ တစ်မိသားစုလုံးဘယ်သွားကြတာလဲ။

မဟုတ်မှလွဲရော ညီမလေးကိုစော်ကားပြီး ရှောင်ပုန်းနေတာ
ဖြစ်ရမယ်။

“တောက်”

ကောင်းချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့ရင်း ခြေလှမ်းတွေက စာအုပ်ဆို
ဆို ဒီအချိန်ဆို လဝန်း စာအုပ်ဆိုဘက် ပြန်လာနေကျ။

လူယုတ်မာကောင်ကို ထိပ်တိုက်မတွေ့တော့လည်း ဒေါသ

“အိုး ကောင်း ရှင် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ လွှတ် လွှတ်စမ်း”
 လဝန်းရုန်းသော်လည်း အားချင်းကမပျံ့။ ဒေါသခိုးတွေ ညှိမ
 မျက်နှာနဲ့ ခြံထဲဆွဲသွင်းသွားတဲ့ ကောင်းနောက် လဝန်း ရုန်းကန်
 သွား၏။

“ကောင်းသဝဏ် ရှင် လဝန်းကို ဘယ်လိုမိန်းကလေး
 ဘတ်မေ့နေလဲ၊ ရှင်စော်ကားသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံရမယ် ထင်လား။ ရှင်
 လွှတ်စမ်းပါ”

ကောင်း ရင်ဘတ်ကို ထုရိုက်ရုန်းထွက်နေတဲ့ လဝန်းကို ချစ်
 နှစ်လည်း ကောင်း မငဲ့ချင်တော့။ အားနဲ့ခြံထဲက သုံးထပ်ပျဉ်ထောင်
 အကြီးထဲ ဆွဲသွင်းကာ မပြယ်နိုင်တဲ့ အပြီးတွေနဲ့။

“ကောင်းရယ် ရှင် လဝန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရမ်းကားချင်ရတာ
 နှစ်မှာလည်း နှမတွေရှိတယ်လေ၊ ရှင် ကိုယ်ချင်းစာစမ်းပါ၊ လွှတ်
 ပြန်မယ်”

လဝန်း ရုန်းတဲ့အရှိန်နဲ့ ကောင်း လွှတ်လိုက်တဲ့အခါ လဝန်း

ကိုယ်ရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ အိမ်နံရံနဲ့ကပ်လျက်လွင့်ကျသွားသည်။

လဝန်း ကမန်းကတမ်း ရုန်းထပြီး ပြေးလမ်းရှာတော့ တံခါးဝမှာ မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့ ကောင်း တံခါးခွက်ကို ပိတ်လိုက်သည်က ဝုန်းခနဲ တံခါးပိတ်သံနောက်မှာ တုန်ခါသွားသည့် အိမ်ကြီးနဲ့လဝန်း

ကိုယ်က လန်ဖြန့်မှုရဲ့ နှစ်ပတ်ပုံအတိုင်း။

“ရှင် ရှင်”

လဝန်း လန်ဖြန့်ဖြန့်ဖြန့်နဲ့ ခြေလှမ်းနောက်ဆုတ်ရင်း ကောင်းကို ပြုံးတူးပြတ်လေး ကြည့်မိသည်။ ကောင်း ဆံပင်တိုတိုကို တစ်ချက်သပ်ပြီး

“လဝန်း”

မာကျစ်ကျစ်ခေါ်သံနဲ့ရဲရဲချည်း စိုက်ကြည့်ကာ အသိတရားကင်းမဲ့နေတဲ့ ပုံစံချည်းနဲ့ ကောင်းက တရားမဲ့နေပါပြီ။

“ရှင် နော် ရှေ့တိုးမလာနဲ့”

ထွက်ပေါက်မမြင်တဲ့ လဝန်းက ဘာကို အားကိုးရမှာလဲ ကွယ်နံရံတော့ဘက်ကပ်ရင်း လှေကားဘက်ဆီ လဝန်း မသိမသာ ရှေ့ခံမိသည်။

“ခင်း သိပ်ကြောက်နေလား လဝန်း”

“ရှင် မယုတ်မာနဲ့နော်”

“မယုတ်မာနဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟား၊ ဟား ရယ်စရာကောင်းလို့ပဲတာကွာ”

“ရှင် နော် ရှေ့တိုးမလာနဲ့”

ဖြူတဲ့မျက်နှာနုနုလေးက ကြောက်စိတ်ကြောင့်ညှိကာ လှေကား

အားကိုးတကြီးနဲ့လဝန်း ဆုတ်ကိုင်ထားမိသည်။ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ချွတ်တိုးလာတဲ့ ကောင်းက ဘာမဆိုလုပ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အတ္တနဲ့။

“လဝန်းရယ် မင်းကို မောင်ချစ်ပေမယ့် မငဲ့ညွှာနိုင်တော့ဘူး။

မောင်က မောင့်ညီမကို စော်ကားလိုက်ပြီကွ”

“မ မဟုတ်ဘူး ဟင့်အင်း လဝန်း၊ ဘာမှမသိဘူး”

“ဘာ မသိဘူးလဲ၊ ငါ့ညီမကို စော်ကားခဲ့တဲ့ ကောင်ကို ငါ

ကြည့်ပြီး လက်စားချေရမယ် လဝန်း။ အဲဒီအတွက် မင်းဘဝအညွှန်ကျိုးအောင် ငါ လုပ်ဖို့ဝန်မလေးဘူး လဝန်း”

“အိုး ရှင်နော် မဟုတ်တမ်းတရားတွေလုပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊

အဲဒါမှာ ရှင်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိဘူး။ နားလည်လား၊ ကောင်းသေဝယ်ချင်တာ ကျွန်မကို နှမချင်းမစာမနာ ရမ်းကားတာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မောင်က ငါ့ညီမကို စော်ကားတာ၊ ငါ

ဘဝ သည်းမခံဘူး ငါ့ညီမ မျက်ရည်ကျသလို နှင့်မောင်ကြောင့် နှင်လည်း မှတ်ရည်ကျစေရမယ် လဝန်း”

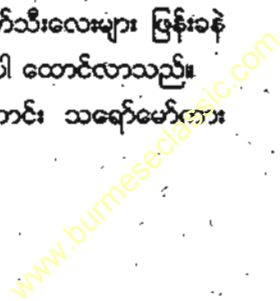
ပြောရင်း ခြေလှမ်းရှေ့တိုးကာ ချည်သားအဝါနုရောင်လေးကို

ဘက်ပြတ်ကျကျ ချုပ်ဝတ်ထားတဲ့ လဝန်းကိုယ်လုံးနဲ့နဲ့ လှလှလေးကို ကြည့်ကြည့်ကြည့်သည်။

ကောင်း အကြည့်ရိုင်းကြောင့် ကြက်သီးလေးများ ဖြန်းခနဲ

သဘာ လဝန်းရဲ့ ရှေ့ရောင်မွှေးညှင်းလေးများပါ ထောင်လာသည်။ ထွက်လမ်းမမြင်တဲ့ လဝန်းကို ကောင်း သရော်မော်ကား

ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။

လက်မောင်းသားပွေးပွေးလေး နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆွဲဖယ်လိုက်သည်က မြန်သည်မို့ လဝန်း ရှောင်ချိန်မရခဲ့။

“ရှင်နော် ကောင်းသခင်က ရှင်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူးနော် လွှတ်လွှတ်စမ်းပါ”

ငိုသံလေးနဲ့မျက်လုံးဝိုင်းကာ ငြင်းရင်း ကောင်း ရင်ဘတ်ထိ ဆောင့်တွန်းမိ၏။ လဝန်း ဘယ်လောက်တွန်းတွန်း သန်မာတဲ့ ကောင်းလက်ချောင်းတွေက လဝန်းကို ဆွဲဖက်ရင်း ငိုနေတဲ့ မျက်နှာကို တရုတ်နမ်းဖို့ကြိုးစားမိ၏။

“ကောင်းရယ် ရှင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“မတောင်းပန်နဲ့လဝန်း မင်းကို မောင်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ညီမလေးအတွက် ငါ တုံ့ပြန်ပါရစေ”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ဖယ် လူယုတ်မာ”

လဝန်း မညွှာနိုင်တော့ အားကုန်ရုန်းရင်း ကောင်း ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ အရောင့်ပြယ်နေတဲ့ ကျွန်းလှေကားကို အားပြုရင်း လှေကားထစ်တွေပေါ် ပြေးတက်ခဲ့မိသည်။ ပြေးသွားလို့လွတ်နိုင်ရုံလား။

“လဝန်း မင်း မောင်ကို ငြင်းလို့မရဘူး မင်းငြင်းရင်လည်း ကောင်းသခင်က နေရာကနေ လှည့်ပြန်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို လက်စားမချေရမချင်း မင်းကိုပြန်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ ယုတ်မာမယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်း မောင်လည်း ယုတ်မာခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးနော် စက် ဘာမှယုတ်မာစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ စက်က ရှင်ညီမကို ချစ်နေတာလေ၊ ဘာကြောင့်မှ ယုတ်မာမှာမဟုတ်

“ဟ”

“မောင်လည်း မင်းကို ချစ်တာပဲ”

“မတူဘူး၊ ရှင်က အတ္တတွေ အရှိန်အဝါတွေနဲ့ အချစ်ကို ပြန်ပြပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမွေပြုတာ နားလည်လား။

“ပြုမယ် ခုလည်း မင်းကိုအမွေပြုမယ်လေ”

ပြောရင်း လှေကားထိပ်ပြေးတက်သွားသည်။ လဝန်းကို ကောင်းအိမ်အရပ်ရပ်သည် မမိ။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဒုတိယလှေကားဆီ လဝန်း ပြေးတက်လာတော့ ကောင်း ရင်ထဲက ခံပြင်းမှုတွေက အရှိန်အတုန် ပြင်းလာသည်။

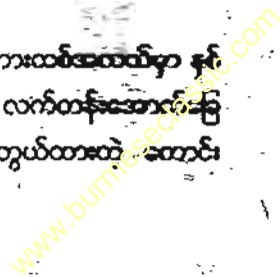
လဝန်း မင်း မာနကို ရိုက်ချိုးပြုမယ်ဆိုတဲ့ အတ္တက ခြေလှမ်းမရှိဘဲ ကြုံနေသည်။ တတိယထပ်လှေကားဆီ ကမ်းရှုထိုး ပြေးတက်လာတဲ့ လဝန်းကို ဒီအကြိမ်အလွတ်မပေးနိုင်တော့။

မိရာကိုဆွဲ၍ ဖက်လိုက်စဉ် လဝန်း ခါးသိပ်သိပ်လေးကို အိမ်အရ

“လွတ် ရှင် လွတ် ရုယုတ်မာ အတ္တသမား၊ ရှင်ကိုခွဲတယ်၊ ခွဲတစ်စမ်းပါ”

“မလွတ်ဘူး၊ လုံးဝမလွတ်နိုင်ဘူး”

အတင်းဖက်လှဲခံရတဲ့ကိုယ်က လှေကားထစ်အထစ်မှာ နှစ်ဘက်သားလုံးထွေးလျက် ကျ၏။ လှေကား လက်တန်းအောက်ခြေထိုင်လုံးလေးကို လဝန်းအားနဲ့ကိုင်ရင်း ဖက်တွယ်ထားတဲ့ အတင်း

လက်ထဲမှလွတ်ဖို့သာ အစွမ်းကုန် ကန်ကျောက်ကြီးတားတမ်း။

လဝန်း ခါးကိုဖက်ထားတဲ့ ကောင်းရဲ့လက် အနည်းငယ်ဖြင့်
လျော့သွားတဲ့အခါ လဝန်း အားကုန် ရုန်းထွက်ကာ အပေါ်ဆုံးအထိ
ဆီပြေးတက်သွားသည်က အိမ်အိုကြီး တသိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားတမ်း။

နှစ်ပေါင်းရာကျော်နေပြီးဖြစ်တဲ့အိမ်အိုက နှစ်ယောက်ရဲ့ထုံး
ထွေးရုန်းကန်မှု၊ ပြေးကြလိုက်ကြမှုမှာ အပေါ်ရောက်လေ ပိုခါလေး။

အဆက်မပြတ် လှုပ်ခါနေတဲ့အိမ်က တံခါးချက်တွေကိုလည်း
မခိုင်စေတော့။ အပေါ်ဆုံးထက်ရဲ့ဘေးပေါက်လှေကား ကျွန်းတံခါး
ဟောင်းကြီး ဂျက်ပြုတ်ကာ တံခါးချပ်ကျီခနဲလွင့်သွားစဉ် လဝန်း အား
တက်သရော တံခါးဆီမှ ပြေးထွက်တာမြင်တဲ့ ကောင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ
နဲ့

“လဝန်း မပြေးနဲ့ အဲဒီလှေကားက ဆွေး”

ကောင်း အသံမဆုံးလိုက်။ လွတ်မြောက်လမ်းအထင်နဲ့ ပွင့်နေ
တဲ့ တံခါးကတစ်ဝှင့်မြင်ရတဲ့ လှေကားအဟောင်းအဆွေးကို နင်းလိုက်သည်
အခါ

“ဝုန်း”

“ဒုန်း”

“အား”

ဆိုတဲ့အသံတွေနောက်မှာ ပြိုကျသွားတဲ့ လှေကားနဲ့အတူ
ရောထွေးပြုတ်ကျသွားတဲ့ လဝန်းအသံ။

ကောင်း အထိတ်အလန့် တံခါးဘောင်ကိုကိုင်ရင်းသုံးထပ်

ခြင်းမှ ပွဲကြည့်လိုက်တော့ လှေကားအဆွေးအပိုင်းအစတွေနဲ့ အရပ်
အကို ပြောပြင်ပေါ် ငြိမ်သက်နေတဲ့ ချစ်ရသူ လဝန်း။

ကောင်း နှလုံးသား တစ်စစီကွဲကာ

“လဝန်း လဝန်း ဘာမှမဖြစ်ရဘူးကွာ၊ လဝန်း”

အသည်းကွဲရင်ကွဲ အော်သံချည်းနဲ့သုံးထပ်ရဲ့လှေကားထစ်

အကို အဆင့်ကျော်ပြေးဆင်းကာ

ကိုယ်တိုင်ပိတ်ခွဲတဲ့ အောက်ဆုံးထပ်တံခါးမကို အားကုန်ခွဲ

ပြေးထွက်ရင်း ချစ်သူအပါး ဒူးထောက်တိုင်သည်က ယူကြီးမရဖြစ်မှု
အနာတင်ဖြစ်သည်။

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ စီးကျလာတဲ့သွေးစ နွေးနွေးလေးနဲ့

အနာလေးကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့လိုက်မိသည်။

“လဝန်း လဝန်း”

မေးဖျားလေးကို လှုပ်ကာ တယုတယ ခေါ်နေပေမယ့် ပျော့

အနာတင် ကိုယ်လေးက ကောင်း ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်သက်ကာ။

“လဝန်း မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ကွာ၊ လဝန်းရယ် မောင့်ကို

ငြိမ်လွှတ်ပါနဲ့”

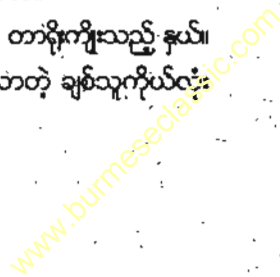
ရင်ခုန်သံကင်းခဲ့သွားတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကို မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေ့

အိမ်သည်က အချိန်တယ်လောက်ကြာခဲ့သည်မသိ။

ဖြည့်မဆည်နိုင် ကောင်းမျက်နှာတို့က တာရိုးကျိုးသည် နယ်။

တဖြည်းဖြည်းအေးကာ တောင့်တင်းလာတဲ့ ချစ်သူကိုယ်လုံး

အကို မလွှတ်ရက်တော့။

“လဝန်း”

“မမ လဝန်းရယ်”

ဆောင်း အချိန်မီအောင် လိုက်လာပေမယ့် အရာအား
ဆိုးဝါးစွာ။

အခန်း (၁၅)

“ဟေ့ကောင် ကောင်းသလော် လူယုတ်မာ လူသတ်သမား
ကွန်ခဲ၊ ငါ့အစ်မကိုသတ်တဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ မင်းထွက်ခွဲ၊ မင်းကို ငါကိုယ်တိုင်
သတ်မယ် မင်းငါ့ရှေ့ထွက်ခွဲ”

ဖြာတူးနေတဲ့ ဒေါသနဲ့စိန်ခေါ်နေတဲ့ အသံအက်အက်ကြီး
ကြား၍ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ အခန်းထဲကပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“လူယုတ်မာ ကောင်း ငါ့အစ်မသေသလို မင်းလည်းသေစေ
မယ် မင်းကိုငါ့လက်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်မယ်၊ မင်းထွက်ခွဲ
ခွဲ ကြောက်ဒူးတုန်ပြီး အခန်းအောင်းမနေနဲ့ ဟေ့ကောင် ထွက်ခွဲ”

ဆောင်း အပေါ်ထက်ကနေ ငိုကြည့်လိုက်တော့
“ဟင်”

ထက်မြပြောင်လက်နေတဲ့ မားရှည်ကြီးကိုင်ပြီး ဆောင်းတို့

ခြံထဲပြေးလာတဲ့ စက်ဝန်း။ မျက်နှာမှာလည်း အသိတရားမဲ့ကာ ပြေမုန်းတဲ့ ကြေကွဲစိတ်တွေနဲ့ဖြစ်သည်။

“ဘုရား ဘုရား”

ဆောင်း ရင်တုန်ပန်းတုန်နဲ့ ကမူးရှူးထိုး လှေကားထစ်တွေကို အဆင့်ကျော် နင်းရင်းအောက်ထစ်ပြေးဆင်းလာတဲ့အချိန်မှာ စက်ဝန်းဆူညံခန်းဝမှာ ဆန့်ဆန့်ချည်းရပ်ကာ ဓားရွယ်လျက်သားနဲ့မျက်လုံးနီနီရဲရဲဖြင့် ကိုလေးကို အသည်းအသန် မြင်ချင်နေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ နင့်အစ်ကို ဘယ်မှာလဲ ချချက်ချင်းခေါ်ပေး”

“ဟို ကို ကိုလေး မ မရှိဘူး မရှိဘူး စက်ရယ်”

ဆောင်း ညာပြောပေမယ့် မယုံတဲ့စက်က ရှေ့တိုးလာသည်။

“ဘာ မရှိဘူးလဲ နင် မလိမ်နဲ့”

“မ မလိမ်ပါဘူး စက်ရယ်”

“ဟွန်း”

တွန့်ခဲ့နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ဆောင်းရှေ့တိုးကာ စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်

ပြီး

“နင့်အစ်ကိုကို ငါ့မျက်စိနဲ့မြင်လို့ ဓားဆွဲပြီး လိုက်လာတာ နင်လိမ်တိုင်း ငါမယုံဘူး နင်က နင့်အစ်ကိုတံက်က ကာကွယ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဟာ”

“မဟုတ်ရင် ဖယ်”

“မဖယ်ပါရစေနဲ့”

“ဘာ ခုတော့ နင့်အစ်ကိုသေမှာကြောက်နေလား”

ဆောင်း စိုးရိမ်မျက်နှာလေးနဲ့မော့ကြည့်မိသည်။

“မကြောက်နဲ့ ငါ့အစ်မသေသလို နင့်အစ်ကိုလည်း သေစေရမယ် နင့်ရှေ့မှာ နင့်အစ်ကိုကို ငါသတ်မယ်၊ နင်ကြည့်လိုက် ဖယ်”

အစ်မအတွက် ပြေမဆည်နိုင်တဲ့ မျက်ရည်တွေ ဒလဟောကျနေတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းက လုပ်ချင်ရာကို လုပ်ပစ်ဖို့ ပြတ်သားနေသလို သူ့ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကာသလိုရှေ့ကပိတ်ရပ်နေတဲ့ ဆောင်းကိုယ်ကို အားမနာတမ်းတွန်းပစ်၏။

ဝန်းခနဲဆို

ကြမ်းခင်းပေါ် ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေးဖင်ထိုင်လျက် ကျသည်။

ကိုလေးရှိနေတာ တစ်အိပ်သိနေတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းက ကိုလေး အခန်းနံရံအပေါ်ထပ်ဆီ ဓားဝင့်ကိုင်လျက် ကမူးရှူးထိုးပြေးတက်သွား၏။

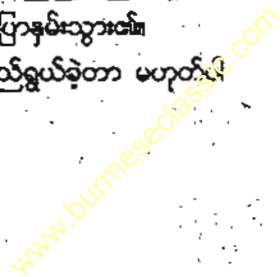
ဘုရား ဘုရား

ကိုလေးနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဆောင်း ကမန်းကတမ်း ခြေ၊ သူ့နောက်ပြေးလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျနေပြီ။

ကိုလေး အခန်းကို အားနဲ့ဆောင်ကန်ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ တွန်းတံခါးက တုန်ခါကာ ဝန်းခနဲပွင့်သွားသည်။

ခန်းဝမှာ ဓားကြိုးဝင့်ပြီး မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့ စက်က သားရဲသစ်ကောင်ကောင်ကို သတ်တော့မယ့် မျက်လုံးနီကြည့်သည်။ ကိုလေး သူ့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးပြာနှမ်းသွား၏။

“စက် စက်ဝန်း ကိုယ် တကယ် ရှည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် မှုည့်ရွယ်ခဲ့ဘူး ယုံပါ”

“ယုံရမယ် ဟုတ်လား။ မင်း သတ်လို့ ငါ့အစ်မသေရတာ ပြင်ရလျက် ငါ ယုံပေးရမလား”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ဘာ တောင်းပန်တာလဲ ငါ့အစ်မ အသေဆိုးနဲ့သေရအောင် ရက်စက်ပြီးမှ မင်း တောင်းပန်တာ ငါ ကျေနပ်ရမတဲ့လား။ မင်းကို ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“ကိုယ် မှားသွားတယ်ကွာ”

ကိုလေးက ဝမ်းနည်းမျက်နှာလေးနဲ့ ကြောက်ရွံ့တုန်ကာ မိန်းမတတ် ဝန်ခံတောင်းပန်လေ စက် ဒေါသလှိုင်းက ကြွလေဖြစ်၏။

ချစ်တာကို ဘန်းပြပြီး အမွေရမ်းကားရုံက စော်ကားဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာ။

ထွက်ပေါက်မရှိတဲ့ အခြေအနေမှာ လွတ်လမ်းရှောင်ထွက်ရင်း ရက်ရက်စက်စက် သေပွဲဝင်ခဲ့ရတဲ့ အစ်မအဖြစ်ကို ဘယ်လိုတရားနဲ့ မဖြေဖျောက်နိုင်။ အစ်မ သေပွဲဝင်သလို ဒီကောင်ကိုလည်း သေအောင် သတ်ဖို့ သံမိဋ္ဌာန်ချထားသည်က ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ။

“ကိုယ့် ညီမ စော်ကားခံရတာ သိတော့”

“ဘာ စော်ကားခံရတာလဲ ဒီမှာ ကောင်းသဝဏ် မင်းညီမကို ငါ့ရှေ့မှာ မင်း မေးကြည့်”

သူ့နောက်ရောက်နေသည့် ဆောင်း လက်မောင်းကို ဆွဲရင်း ကိုလေး ရှေ့တွန်းထုတ်ပစ်၏။ ဆောင်း ကိုယ်က ကိုလေးရှေ့မှာ ယိုင်လျက်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားသည်။

“ဆောင်းသဝဏ် နင့်ကို ငါဘာလုပ်မိလို့လဲ နင့်အစ်ကိုသိအောင် နင်ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ငါ နင့်ကိုစော်ကားခဲ့လို့လား”

ဆောင်း ခေါင်းလေးရမ်းကာ ငြင်းဆန်လိုက်တော့ ကောင်းနော်တက ပြန်ပြင်လို့မရနိုင်တော့။ အထင်အမြင်လွဲမှားခဲ့တဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ ချစ်သူကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်သလိုဖြစ်ရပြီ။

“မင်းသိထားဖို့ မင်းညီမကို ငါ စော်ကားဖို့မပြောနဲ့၊ နမ်းအောင် မနမ်းရက်ခဲ့ဘူးကွာ၊ မင်း နားလည်လား”

အံကြိတ်ပြီး တုန်သံစွာပြောချလိုက်တဲ့သူအသံနောက်မှာ နိုင်လိုက်တဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ငိုသံ လှိုင့်ထွက်လာသည်။

“အလေးကို ဖက်ရင်း”

“ကိုလေး မှား မှားသွားပြီ ‘ဆောင်းရယ်’

လို့ ယူကြိုးမရ ပြောသံက တရစပ်။

“လဝန်းရယ် မောင့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ကွာ။ မောင့်အမှားကို ကွပ်ကဲပါနဲ့”

မောင့် အမှားတဲ့။

နားထဲမှာ သံရည်ပူလောင်းထည့်သလို ခံရခက်စေသည်။

“မင်း အမှားက ငါ့အစ်မကို သေရွာပို့ပစ်တာ၊ မင်းအမှားကို ကွပ်ကဲလွှတ်ဘူး မင်းကို ငါသတ်မယ်”

ပြောသံမဆုံးခင် ဆောင်းကို ကိုလေး ရှေ့မှဖယ်ပြီး ဓားကို သတ်နှစ်ဖက်နဲ့ဝှက်ကိုင်ကာ အားနဲ့မြှောက်သည်။ ကိုလေး လည်တိုက်ခံရဖို့အံကြိတ်ရွယ်တဲ့အခါ ကိုလေးကလည်း နောင်တအမှားအတွက်

ခေါင်းငုံ့ခံဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

ဟင့်အင်း။

ဆောင်း မကြည့်ပါရစေနဲ့ အပြုံးအတေးတွေနဲ့ အပြန်အလှန် လက်စားချေနေတဲ့ အကျည်းတန်မှုမျိုးကို မမြင်ချင်။

“သတ်လိုက်ပါတော့ကွာ ကိုယ့်အမှားအတွက် မင်းသတ်တာကို ခံယူပါမယ်၊ မင်း ငါ့ကို အမြန်ဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့”

“သတ်မယ် သတ်မယ် ကဲဟာ”

ဝင့်ခဲနဲလက်သွားတဲ့ ဓားရောင်ကြောင့် ဆောင်း အသိတရား ပြာဝေကာ ဆောင်းကိုယ်လုံးနဲ့ စက်ကိုယ်ကို ဘေးတိုက်အနေအထား ဖြင့် အားကုန်ပြေးဝင်တိုက်လိုက်၏။

“ဝုန်း”

ကြမ်းခင်းပေါ် ကိုယ်လုံးကြီးလဲကျသံ။

“အား”

နာကျင်ရှူးရှသံ ဟိန်းခဲနဲပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဓားသည်လည်း ကြမ်းခင်းပေါ်အပြားလိုက်ကျကာ တုန်ခါသွား၏။

ဓားရွက်ပြေးဝင်လာတဲ့အရှိန်က လည်တိုင်နားရောက်လာပြီး မှ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံတွေကြောင့် စုံခိုတ်ထားတဲ့ မျက်စိကို ကောင်း ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ဖြေးညှင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းက သွေးပျက်စရာအထိ။

နောက်ပြန်ကျသွားတဲ့ စက်ကိုယ်က ပက်လက်ချည်းဖြစ်ကာ

စောင်းဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာအောက်မှာ သွေးတွေ စီးကျနေသည်။

စက် ကိုယ်လုံးကတော့ ငြိမ်သက်နေပါပြီ။ စက် ခြေရင်းက

သွေးမှာ ညီမလေး မတ်မတ်ချည်းရပ်ကာ အသံတိတ်ရှိက်ငိုနေတဲ့

မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ဖြစ်သည်။

“ညီ မ လေး”

ကောင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာခေါ်တော့ ညီမလေး ဟီး

နဲ့ ငိုချသည်။

“သူ သူ့ကို ဆောင်း သတ် လိုက်မိပြီ ဟီး ဟီး”

ငိုရင်း သွေးရှူးသွေးတန်းပြောကာ ပြိုကျသလို ထိုင်ချလိုက်

ညီမလေးကို အပြစ်မတင်ရက်သလို ဖြစ်မိသည်။ ညီမလေးနဲ့စက်ကို

ကြည့်ရင်း ဘာလုပ်လို့ရမှန်းမသိတဲ့ ကောင်းမမျှာ စက် ကိုယ်ကို ကမန်း

ထမ်း ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“စက် စက်ဝန်း”

ပန်းကို အကြိမ်ကြိမ် လှုပ်ခေါ်ပေမယ့် မရ။ လဝန်းလိုပဲ ဖြစ်ပြီ

ဟင့်အင်း မဖြစ်ရဘူး။

“စက် ဝန်း မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွာ၊ ကိုယ်ပြောတာကြား

မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးကွ”

ပြောလည်းပြော လက်ကလည်း စက်ကိုယ်ကို ပွေ့ထမ်းကာ

နီနီစိတ်တွေနဲ့အတူ ကူကယ်ခွင့်ရပါစေ ဆုတောင်းမျိုးဖြင့် ဆေးရုံ

သို့ပြန်သည်။

စက်ဝန်းရယ်

မင်း ဘာမှမဖြစ်ရဘူးကွာ။

အခန်း (၁၆)

စက်ရယ်။

ဆောင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဆောင်း မရည်ရွယ်ပါဘူး ကိုလေးကို သတ်ဖြတ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ဆက်သွယ် အစွန်းထင်းမဖြစ်စေလိုတဲ့ စေတနာမျိုးနဲ့ စက်ကို ဆောင်း ဘိုယ်နဲ့တိုက်ပစ်လိုက်တာပါ။

အရှိန်နဲ့အမှတ်မထင် အတိုက်ခံရတဲ့ စက် ကိုယ်ရှိန်မထိန်း နိုင်ဘဲ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး နောက်ပြန်အကျမှာ တံခါးဘောင်နဲ့နောက်စေ့ တို့ ရိုက်မိသလိုဖြစ်၏။ ကြမ်းခင်းပေါ်ခေါင်းနဲ့ကျသည့် အရှိန်က ပြင်း သည့်ပို့ ခေါင်းကသွေးတွေပြာကျလာတာလေ။

အနာတရဖြစ်စေဖို့မဟုတ်ဘူးကွယ်။ အခုတော့ ဟား ဖြစ်နိုင် ခုန် ဟောဒီတားနဲ့ဆောင်း ကိုယ်ဆောင်း ထိုးသတ်ချင်မိလှသည်။

စက် လက်ထဲက လွတ်ကျခဲ့သည့် ဓားကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တကယ်ကို ဆောင်းကိုယ်ဆောင်း သေပစ်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိင်းက ဝင်လာသည်။

“ဆောင်း ညီမလေး”

ဆေးရုံက ပြန်ရောက်ချင်း ညီမလေးကို ပြေးရှာတော့ ညီမလေးက ကောင်းအခန်းထဲမှာ။

ခုချိန်ထိ ငိုရှိုက်လျက် ဓားကို ဆုပ်၍မြှောက်ကိုင်လိုက်သည့် လား တစ်ခုခုခိုက်မိတော့မည့်နှယ် ဖိုးရိမ်ရ၏။ ကောင်း အထိတ်တလူနှင့် ညီမလေးလက်က ဓားကို လှည့်ကာ အခန်းပြင်လွှင့်ပစ်မိ၏။

“ညီမလေးရယ် ဘာကြောင့် ခိုက်မိချင်တာလဲ”

“ဆောင်း သေပါရစေ ကိုလေးရယ်၊ ဟီး ဟီး”

“မဟုတ်တာပဲ ဆောင်းရယ်”

ဓားနာစွာ ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့ ညီမလေးက ကောင်း ရင်ခွင်ထဲပြိုကျလာသည်။ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့် ကြေကြေကွဲကွဲ ယိုစီးလာတဲ့ ညီမလေး မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးမိသည်။

“ဆောင်း သေလို့မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ကိုလေးရယ် သူ့ကိုတောင် ဆောင်း သတ်ပစ်မိပြီလေ”

“မဟုတ်တာ စက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး ညီမလေး ဘာမှစိတ်လိုက် မခန့်ပါ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဘယ်လို”

ကိုလေးမျက်နှာကို မျက်ရည်များကြားမှ မော့ကြည့်မိသည်။

“နစ်သိမ့်ပြုံးလေးပြုံးကာ”

“စက် သတိရလာပြီ ညီမလေးရဲ့”

“ဟင် စက် စက် သတိရလာပြီ ဟုတ်လား”

ကိုလေး ခေါင်းညိတ်တော့ ဆောင်း ရင်မှာမျှော်လင့်ချက် ဆင်ခြင်ချက်များ လက်ဖြာသွား၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုလေးရယ်၊ အခု စက် ဘယ်မှာလဲ ဆောင်း တွေ့ချင်လိုက်တာ”

“နောက်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့ အခု ဆေးရုံမှာပဲ၊ ဒဏ်ရာက ဆေးကုသလေ၊ ဆယ်ချက်တောင်ချုပ်လိုက်ရတာ”

“စက်ရယ်”

ဆောင်းရင်မှာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှင့် သူ့အပေါ်ရာနှုန်းပြည့် နှလုံးပျော်ဝင်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုလေး ရင်မှာလည်း ဆောင်း နှလုံးတူ ခံစားရဟန်တူသည်။

ဆောင်း လက်ဖဝါးလေးကို ကြင်နာစွာကိုင်လိုက်ပြီး “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စက် တစ်ခုခု ဖြစ်မသွားတာက ခြေသိမ့်နိုင်

အပေါ့ ညီမရယ်၊ တကယ်လို့ လဝန်းလို့ပဲ စက်ဖြစ်သွားရင်” “ကိုလေးရယ် ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ ငိုရှိုက်သံက ထပ်တူကျသလို၊ ကြေကွဲကြောင့်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကလည်း ဒလဟော။

“ညီမလေး”

“ပြောပါ ကိုလေး”

“နောက်ဆိုင်ရင် ဘာမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့နော်၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်မိလို့ လဝန်းကို ကိုလေး သတ်မိသလိုဖြစ်သွားတယ် ညီမရယ် ကိုလေး ဘယ်လိုဖြေရမလဲ လဝန်းရယ် မောင့်ကို ခွင့်မှတူပါနဲ့”

ပြောရင်း ထိန်းမရအောင် ငိုချလိုက်တဲ့ ကိုလေး နှလုံးသား အတွက် ဆောင်း ထပ်တူခံစားမိကာ ကိုလေးကိုစာနာစွာ ဖက်တွယ်မိ အမျှင်မပြတ် ငိုမိသည်။

“တကယ်ဆို မောင် ပေးသင့်ပါတယ်၊ လဝန်းရယ်၊ စက်သတ်ရင်လည်း သေချေပါတယ်”

“ကိုလေးရယ် ဆောင်းလေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသေစေချင်ပါဘူး ကိုလေး လည်း အသေမခံနိုင်ပါဘူး အဲဒါကြောင့် စက်ကို ကိုယ်နှင်တိုက်ပြီး တွန်းပစ်မိတာလေ၊ အဲဒါ အရှိန်များပြီး ခုလိုဖြစ်သွားရတာပါ”

“ကိုလေး နားလည်ပါတယ် ညီမရယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆိုင်ခြင်ပါနော်၊ ကိုလေးလို မမိုက်ချင်ပါနဲ့ကွယ်၊ စက်က ညီမလေးချစ်တာတဲ့၊ လဝန်း ပြောသွားတာ”

ဟုတ်ရဲ့လား မမလဝန်းရယ်၊ ဆောင်းကို စက် ချစ်နေသလား၊ ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာကော စက် ချစ်နေမှာလား မမလဝန်းရယ်

“ညီမလေး ဝမ်းမနည်းနဲ့နော် မကြာခင် စက် နေကောင်လာမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျရင် ကိုလေး ကူညီမှာပါ ညီမရယ်၊ နော် ခေါ်ပါနဲ့တော့ တိတ်တော့နော်”

ကိုလေး ပြောရင်း ဆောင်း မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ပြီး ခြင်ထက်က ဆောင်းမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရှာသည်။

“စက် နေကောင်းလာမှာပါ ဆရာဝန်က စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ ပြောတယ်လေ၊ ညီမလေး ဖြေသိခိုလိုက်တော့ နော်၊ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုနေလို့ ဘာမှထူးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆောင်း ရှိုက်သံလေးက တစ်သိမ့်သိမ့်နှင့်ရင်ခွင်မှာ လှုပ်ခါခါ အသံ တအားငိုထားတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာလေးက မှီအစ်နီမြန်းနေသလို ကိုလေး မျက်နှာကလည်း မှီအစ်ကာ နီရဲနေသည်။

“ကိုလေးလည်း မငိုနဲ့ပေါ့”

“မငိုပါဘူး ညီမရယ်”

ပြောပေမယ့် ညီမနဲ့အတူ ဖြိုင်တူရှိုက်မိ၏။ ရှိုက်သံမပျောက်သေး

“လာဆောင်း ကိုလေးတို့ အောက်ဆင်းရအောင်၊ တော်ကြာ ဘာမိတို့ ရောက်လာတော့မှာ”

“အင်း”

ဆောင်းလည်း ရှိုက်သံတွေကို မျိုချကာ ကိုလေးကို အားကိုးပြီး ဖက်တွယ်ပြီး ကိုလေး ထူမသည့်အတိုင်း အလိုက်ဆင့်ထပ်တက်သည်။

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ဘာပြောသေးလဲ ဟင်”

“မသိချင်ပါနဲ့တော့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ပြဿနာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခုဆိုတော့ ပွက်လောရိုက်နေတာပေါ့”

ဆောင်း သက်မမောကြီးချစ်မိသည်။ ခုလောလောဆယ်မှာ တို့ပွက်ချင်သလောက် ပွက်ပါစေတော့။

စက် သတိရလာပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့တင် အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသိရှိနေပါပြီ။

စက် ရယ်။

မမ လဝန်းပြောသလို ဆောင်းကို တကယ်ချစ်နေလား၊ ဟင် ဆောင်းနဲ့လုံးသားက သိချင်စိတ်က စက္ကန့်နဲ့အမျှ အညွန့်ကလေးများ တက်ကာ

“မိဆောင်း ညည်း မာမို့ရှေ့လာစမ်း”

“မာမိ”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ မျက်လုံးတွေက ဒေါသကြောင့် စူးရဲတောက်နေသည်။

ကြက်သွေးရောင် ဆေးဆိုးထားတဲ့ မာမိနှုတ်ခမ်းသားအုံတံတင်းတင်းချည်းစေကာ စိုက်ကြည့်သည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဒယ်ဒီနဲ့မမကလည်း ဒေါသရောင်မျက်နှာတွေနဲ့ မာမိနှင့်အတူ ဝည့်ခန်းထဲတန်းဝင်လာသည်။ ဆောင်းခြေစုံရပ်ကာ မာမိကိုမောကြည့်သည်။

“ပြဿနာအားလုံးက ညည်းကြောင့်ဆိုတာ သိရဲ့လား။”

ဆောင်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲတော့။

“ဒီမိသားစုနဲ့အပေါ်ယံပဲ ဆက်ဆံလို့ ပြောထားရဲ့ ဇယားရှုပ်ဆောင်လုပ်တာ မာမိ အံ့ဩတယ်”

ဆူလိုက် ပြောလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာငယ်ပြီး ငိုတော့မလိုဖြစ်နေထိတဲ့ သမိငယ်ကို ဒေါ်ရွှေဝါဝါ မငဲ့ညှာချင်တော့။

အပေါ်ယံဆက်ဆံပါလို့ အတန်တန်သတိပေးထားလျက် ဆဲထဲဝင်ဝင် ဆက်ဆံပြီး လုပ်လိုက်တဲ့ ပြဿနာက လူသေမှုလား၊ သူသတ်မှုလားဖြစ်နေတာ ရှင်းလို့မပြီ။

ခုတစ်ခါ တစ်ယောက်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲလုပ်ပြီး ဆေးရုံဆီတင်လိုက်တာ ပြဿနာက ဘယ်လောက်ရှုပ်သွားတယ်ဆိုတာ ဒင်းဆေးက ငိုချပြီး မျက်နှာလေးငယ်ချပြရုံနဲ့ပြီးသလား။

“ပြောစမ်း ညည်း ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ညည်းမှာ ငွေစားဆင်ခြင်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ်မရှိဘူးလား၊ ညည်းမှာ ဦးနှောက်ချို့ဘူးလား ပြောစမ်း မိဆောင်း။ ဒယ်ဒီနဲ့မမက ဆိုဖာတစ်လုံးစီမှာ ခိတ်ပျက် လက်ပျက်ဝင်ထိုင်နေပေမယ့် မာမိက မထိုင်ဘဲ ဆောင်းပန်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းကာ ဒေါသနှင့်တရစပ် ဖိမေး၏။

ဆောင်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးရမှန်းမသိတော့။ ဆောင်း လက်ချောင်းလေးတွေကိုသာ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ရင်း မျက်လွှာချကာ ဆူသမျှခံဖို့ စိတ်ကိုတင်းထားမိသည်။

“ပြဿနာအားလုံးက ညည်းကြောင့်စတာ၊ ဟိုကောင် လက်ဆွဲခေါ်သွားတိုင်း ညည်းလိုက်သွားစရာလား။ မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းဖို့

ညည်းမှာ ပါးစပ်မပါဘူးလား။ ဟင် ညည်းကြောင့် ပြဿနာက တောက်လျှောက်ကြီး။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး သူ့ဆွဲသွားတိုင်း လိုက်သွားရတယ်လို့ ဟိုကောင် ခွေးကျင့်ခွေးကြီးမကြိုလိုက်လို့ တော်ကာကျတယ် မှတ်”

“ဘာတော်ကာကျရမှာလဲ မာမီ၊ ဟိုက တော်ကားလိုက်ရင် တောင် သဝဏ်တို့ ဖြေရှင်းလို့လွယ်ဦးမယ်။ အခု ကောင်းက လူသတ် သမားလိုလို ဖြစ်နေရတာလေ။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ရင်ဆိုင်ရမလဲ”

မမ သဝဏ်က အခဲမကြေနိုင်စွာ ကောင်း တရားခံဖြစ်ရသည် ကို မကျေမနပ်ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ ညည်းမိုက်လို့ဖြစ်ရတာ ညည်းကြောင့် မာမီသား တရားခံဖြစ်ရတာ၊ ညည်းကြောင့် မဆက်ဆံချင်တဲ့ မိသားစု နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ အောက်ကျနောက်ကျ ဆက်ဆံရတာ နားလည်လား”

“ကဲ တော်တော့ ရွှေဝါ”

ဒယ်ဒီက ဆိုဖာ နောက်မှိုကာ ထိုင်ချရင်း စိတ်မရှည်စွာ ဟန်သည်။ ဒီထက်မကပြောချင်တဲ့ မမနဲ့မာမီ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပေ မယ့် ပြောချင်သေးတာ ပါးစပ်က ယားနေသည်။ ဒယ်ဒီက ဆောင်းကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရုံ

“သမီးငယ်”

“ပြော ပြောပါ ဒယ်ဒီ”

“သမီးကြောင့် ဂုဏ်ရည်မတူတဲ့ မိသားစုနဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး ဆက်

ရတာ ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်လောက်ထိ သိက္ခာကျတယ် ထင်သလဲ”

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းစေ့ပိတ်ကာ ဒယ်ဒီ ဒေါသပိုမထွက်အောင်

အညိတ်လိုက်ရသည်။

“သိ သိပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“အေး ဒီထက်ပိုသိဖို့လိုတယ်။ လဝန်းက သူ့အလိုလို အခန့် သင့်ကျပြီး သေတာလို့ လဝန်း မိဘတွေကျေနပ်အောင် ဒယ်ဒီတို့ ဆောင်းပန်ချင်ဘဲ တောင်းပန်ခဲ့လို့ ကောင်းကို အပြစ်က လွတ်ခွင့် ခံခဲ့တာ။ ရှေ့ဆက် အဲဒီ မိသားစုနဲ့ဒယ်ဒီတို့ မိသားစု မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမယ့် အဖြစ်မျိုးဖြစ်အောင် သမီးလုံးဝ မလုပ်မိစေနဲ့ လုပ်မိရင် ဒယ်ဒီ လုံးဝခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး သမီးငယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

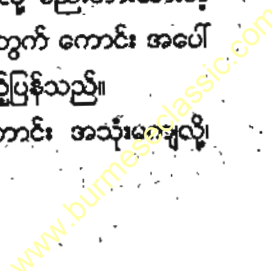
“ဟုတ်ကဲ့ဆိုရင် လုံးဝဆင်ခြင်တော့ ကောင်း”

ဆောင်းကို အမိန့်ပေးသလိုပြောရင်း ကိုလေးကို အသံမြှင့် ပြောသည်။ လေကားနဲ့အကာကွယ်ပြီး အခြေအနေကို ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကိုလေး ခေါင်းလေးငုံကာ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

“ရှိပါတယ် ဒယ်ဒီ”

ဆောင်းအပါး ရပ်ရင်း ဒယ်ဒီ ကို မဝံ့မရဲမော့ကြည့်သည်။ ဒယ်ဒီ မျက်ဝန်းအစုံက အဆင့်အတန်းမတူဘူးလို့ စည်းတားထားတဲ့ မိသားစုနဲ့မျက်နှာအောက်ကျခံဆက်ဆံခဲ့ရတဲ့အတွက် ကောင်း အပေါ် ထည့်ထည့် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ဒေါသတွေနဲ့စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဒီလို အဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်ရတာ ကောင်း အသုံးမဝင်လို့

မတော်တဆ မင်းပါကျသေသွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားမိဘူးလား။ သူများ သားသမီးသေတာကို သားသမီးချင်းစားနာစွာ စနည်းမပေးဘဲ ကိုယ့်သားသေသွားမှာကိုတော့စိုးရိမ်နေရာတဲ့ ဒေသနာက ဆောင်းရဲ့ဒေသနာလား။

အင်းပေါ့လေ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးထားတဲ့ သားသမီး မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ဒေသနာ ပြောရက်မှာပေါ့။

ဆောင်း ရင်ထဲမှာသာ မမလဝန်းအတွက် ပျိုကြုံးမရ ငိုနေမိတာ။ ဒေသနာကို ပြသနာကို ထမင်းစားရေသောက်သောက်ထားပြီး ကောင်း အပြစ်ကလွတ်အောင် သူတို့မိဘကိုတောင်းပန်ခြင်း ပြေငြိမ်းဖို့ တာဆူခဲ့တာ ဆောင်းသိတာပေါ့။

အန်တီနဲ့အန်ကယ်က သမီးလိမ္မာအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်ဘဲ ရသော်လည်း

“အင်းလေ သမီးလေးရဲ့ကံက ဒီလိုပဲ ပါလာတာကိုး”

“ကောင်းက တွန်းချတာမှမဟုတ်တာ၊ ကောင်း တားဆီးရင် အောင် သမီးက စွတ်ပြေးဆင်းတော့ အဆင်းမှာလေ့ကားက ဆွေးတော့ ပြုတ်ကျသွားတာပဲ”

“ကံကြမ္မာ စီရင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဦးသဝဏ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်တို့တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှအပြစ်မယူပါဘူး၊ သမီးလေးကံကိုက ဆီးတယ်လို့”

ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့ရင်း တရားသဘောနဲ့ဖြေသိဖို့ ကိုတော်ကို မမလဝန်း မိဘတွေ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာလေ။

တရားသဘောပြည့်ဝတဲ့ သူ့မိဘကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ဒေသနာအတွက် ကြီးပြောနေကြတာက ဆောင်း ရင်မှာ မချိနိုင်။ အဆင်မက

“မင်းကို ဟိုက ဓားနဲ့ခုတ်ဖို့လာတာ မင်းငြိမ်ခံနေရလား။ အခုမှာ လက်မပါဘူးလား။ အေး မင်းကို လဝန်းကိစ္စအတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ဒေသနာ ငြိမ်နေလိုက်တာ၊ နောက်ဆုံး စက်ဝန်းဆိုတဲ့ကောင်ကို တရားစွဲတယ် မှတ်” တဲ့။

ဘယ်လောက်များ တစ်ဖက်စောင်းနင်းဆန်သလဲ။ ကိုယ့်ဘာကို ဓားနဲ့ခုတ်တာတောင် ဒီလောက်နာတတ်ရင် သမီးသေရတဲ့ အခါအနေနဲ့ ဘယ်လောက်နာကျင်နေမလဲ။

နုလုံးသားချင်း ခဏမှားပြီး ခံစားကြည့်ပါဦး ဒေသနာပေါ့။

“မင်း ဒီမှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆေးရုံကတောင် မဆင်းရဘူးဘူး။ ဟိုကောင် မင်းကိုသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မင်းကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တဲ့ ကြားပါတယ် ဒေသနာ”

ညီမလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ ကောင်း မပြောခဲ့တာ။ အခု ဒေသနာ ပြောချလိုက်တော့ ညီမလေးမျက်နှာက ပိုပြီးကြေကွဲသွားတာကို ကောင်း မကြည့်ရက်တော့။

“ကြားတယ်ဆိုရင် မင်း ဒီမှာ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်မှနေလို့ ဆန်တော့ဘူး။ မင်းကို ဒေသနာ နိုင်ငံခြားကို ပို့ဖို့ တစ်ခါတည်း စေခွင့်ပေးပြီးပြီ၊ ဟိုကောင် နောက်နှစ်ရက်နေမှ ဆေးရုံကဆင်းခွင့်ရမယ်။

မင်းက ဟိုကောင် ဆေးရုံက မဆင်းခင် မနက်ဖြန်ပဲ လေယာဉ်ပေါ် တက်ရမယ်”

“ဗျာ”

ကောင်း တအံ့တဩ ဒယ်ဒီကို မော့ကြည့်မိသည်။ ချစ်သူ ဆုံးပါးတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ အားရအောင် ဝမ်းနည်းခွင့်မရတဲ့ အချိန်မှာ စက်ဝန်း ကိစ္စက ဘွားခနဲပေါ်လာသည်က ရင်နာစရာ အရာအားလုံးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကာယကံရှင်တွေနဲ့ဆက်သုံး မဖြေရသေး ခင် ကျေနပ်အောင် မတောင်းပန်ရသေးခင် အဝေးဆုံးရောက်အောင် ပို့ပစ်တဲ့ ဒယ်ဒီ စိတ်ကို ကောင်း လိုက်မပို့နိုင်တော့။

“မင်း ဘာမှစောဒက မတက်နဲ့ ခုချိန်ကစပြီး တိုက်ထဲကနေ ခြေတစ်လှမ်းမှ မထွက်ခါစေနဲ့၊ နှစ်ယောက်လုံးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လို့ ဆောင်း အသံတောင် မထွက်နိုင်တော့။ လွန်ဆန်လို့မရ တဲ့ဒယ်ဒီအမိန့်ကြောင့် မညီတိချင်ဘဲပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ရသည်က ရင်ထဲမှာ မနာခံချင်တဲ့ စိတ်ရင်းနဲ့ပါ။

ဒယ်ဒီရယ် ဒီလောက်တောင် အတ္တကြီးရလားဟင်။ မေးလိုက်မိသည်က ရင်ထဲမှာပဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၁၇)

“တောက်”

လက်စားချေတုံ့ပြန်ခွင့်တွေရလျက် ကပ်လွှဲနေတဲ့အဖြစ်က ခင်ထဲမှာ တန့်န့်နဲ့ ခံရခက်လှသည်။ ဒဏ်ရာကို မငဲ့ညှာဘဲ တက်ခေါက် ထိုက်သည်က ခေါင်းတစ်ခုလုံး ကြင်တက်သွားစေသည်။

“စက်ရယ် စိတ်ကိုလျော့လိုက်ပါကွယ်၊ အငြိုးတွေထားနေဦး ဆယ်ဆိုရင် မေမေတို့တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ဖြစ်ရမယ် သားရယ်၊ မေမေ ထို့တို့သနားရင် ဒေါသတွေကိုလျော့ပါကွယ် လျော့လိုက်ပါတော့”

“လျော့ရမတဲ့လား မေမေရယ်၊ စက်တို့က အစ်မတစ်ယောက် သုံး ဆုံးရှုံးသွားတာ၊ စက်ကိုလည်း သေကောင်ပေါင်းလဲလှုပ်ပစ်တာ ဆွ”

“သူ့ မိဘတွေ တောင်းပန်လာတော့”

www.burmeseclassic.com

“တောင်းပန်ရုံမကလို့ ထိုင်ပြီးပဲ ရိုနှိုးပါစေ၊ မေမေတို့ ခွင့်လွှတ်ပေးစရာမလိုဘူး။ သူတို့သား ပယောဂမကင်းတဲ့ မမ သေရတဲ့အမှုမှာ ထိုက်သင့်တဲ့အဖြစ်တော့ ဟိုလူယုတ်မာ ခံပါစေပေါ့။ ပြီးတော့ စက်ကိုလည်း သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာကြီးရအောင် ရက်စက်တဲ့ ဆောင်းသဝဏ် ကိုလည်း”

“တော်ပါတော့ သားရယ်၊ တော်ပါတော့ကွာ”

မေမေက စက်ပခုံးလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် ချောမော့နေပေမယ့် စက် ကလက်မခံနိုင်။ ပါးရိုးနှစ်ဖက် လှုပ်ခတ်မတတ် အံတင်းတင်းကြိတ်ရင်း အငြိုးပွားနေတဲ့ သားငယ်ကို ဦးမိုးတင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း ဟန့်တားလိုက်သည်။

“မေမေရယ် ဟိုကောင် ထွက်ပြေးသွားတာ ဘာသဘောလဲ စက်တို့ ဘာမှလုပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား”

ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနဲ့သားကို ကရုဏာသက်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သား ခံစားရသလို သူတို့လင်မယားလည်း ခံစားရတာပါပဲ။ သမီးလေးအဖြစ်ဆိုးကို ကြားရစဉ်က ကိုယ့်နားတောင် ကိုယ် မယုံနိုင်ခဲ့။

အသက်မဲ့သွားတဲ့ သမီးချောလေးကို ပွေ့ပိုက်ရင်း ရူးမတတ်ခံစားရတာ ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ့်သားက သူတို့သမီးကို ဆွဲခေါ်သွားတဲ့အဖြစ်ရဲ့နောက်မှာ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းပြချက်တွေက ထင်ရှားနေတာ အစ်ကိုလှုပ်တဲ့သူ ဒေါသမထိန်းနိုင်ဖြစ်ရတယ်လေ။

စက်ကို ထိပ်တိုက်မတွေ့ဘဲ သမီးကိုပဲ တွေ့ရလို့ မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အတ္တတွေနောက်မှာ ကိုယ့်သမီးလေးက ရေတိမ်နှစ်ရုဏာတာ၊ တိုယ့်သားရဲ့ပယောဂလည်းမကင်းတာရယ်၊ ဖြစ်ပြီးမှ အငြိုးတွေနဲ့တုံ့ပြန်ထို သမီး ပြန်ရှင်လာမှာမဟုတ်တာရယ်။

တစ်ဖက်ကလည်း ခြေထောက်မကိုင်ရုံတမယ်ဆိုတော့ တရားသဘောနဲ့ဖြေပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးမိတာပါ။

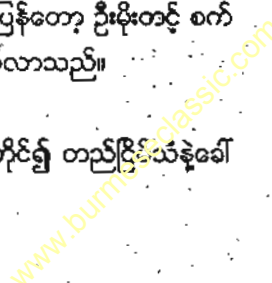
သူတို့က လူကြီးဆိုတော့ တရားသဘောကို နှလုံးသွင်းနိုင်ပေမယ့် လက်တုံ့ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ့် လူငယ်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ဖျောင်းဖျက်နှစ်သိပ်ရင်း ရှေ့ဆက် ဗိုက်မဲ့မှုတွေမကျူးလွန်မိအောင် ဆီနီးနေရင်းကြားက ဓားဆွဲပြီး သတ်ဖို့ဖြုတ်ဖို့အထိ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ သားငယ်အဖြစ်။

သားကြီးကတော့ သမီးလေးအတွက် ကြိတ်ငိုရင်း အဖြစ်ဆိုးမှာတဲ့ ညီမဖြစ်သူအတွက် မအိပ်နိုင်မစားနိုင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိခိုက်ကြကွဲရင်း အဆိုးတရားကို အသိတရားနဲ့ဆင်ခြင်ဖို့ ကြိုးစားနေရှာတာ။

စိတ်ဆူ စိတ်ထကာ ထိခိုက်ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ စက်ရဲ့ ဇွတ်တနှုတ်စိတ်ကြောင့် မိဘနှစ်ပါး စိတ်သောကရောက်နေရပြီး မိဘတွေရဲ့ သည်းခံဖျိုသိပ်မှုနှင့် ခွင့်လွှတ်စိတ်ကို သားငယ် လက်ခံလာအောင် အကြိမ်ကြိမ်ဆုံးမနေရင်း ကြာက ရုန်းကြွလာပြန်တော့ ဦးမိုးတင့် စက်တို့ စိတ်မဆိုးချင်ပေမယ့် စိတ်ဆိုးချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။

“စက်”

စက် ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ဆုပ်ကိုင်၍ တည်ငြိမ်သံနဲ့ခေါ်

လိုက်သည်။ စက်က ဇွတ်ဆန်တဲ့မျက်နှာတင်းတင်းကို ဖြေမချသေးဘဲ
“ဖြေလေ ဖေဖေ၊ စက်တို့မှာ တုံ့ပြန်ခွင့်မရှိတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“သား စိတ်ကို ဖေဖေ နားလည်ပါတယ်၊ ဖေဖေတို့ သားအလိမ္မာလေး အဖြစ်ဆိုးနဲ့ဆုံးပါးသွားတဲ့အတွက်လည်း ဖေဖေတို့ ခြေမဆည်နိုင်ဖြစ်ရတယ် သား၊ ဒါပေမဲ့ သားပါ အဖြစ်ထပ် မဆိုသွားတဲ့အတွက် ဖေဖေတို့ ဖြေသိခွင့်ရတာပါကွယ်၊ တကယ်လို့ သားပါ အဲဒီနေ့ မတော်တဆ ဖြစ်သွားခဲ့ရင်”

“ဟင့် ဟင့် ဟုတ်တယ် သား၊ သားပါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မေမေတို့ ဘယ်လိုဖြေသိခွင့်ရမလဲ သားရယ်၊ မေမေတို့ ဘယ်လိုဖြေသိခွင့်ရမလဲ”

ဖေဖေက မျက်ရည်လေးဝဲကာ ဝမ်းနည်းသော အသံက ထိပ်ဝင်သွားစဉ် မေမေက ရှိုက်သံလေးနဲ့ ယူကြားမရ စက်ကို ဖက်နှိပ်ပြန်သည့်အခါ စက် မေးကြောတင်းတင်းကြီးက တစ်ရစ်ပြယ်ကျသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် စက်ရယ်၊ စက်ပါ အဖြစ်ဆိုးသွားရင် ကိုကိုတို့ ဘယ်လိုခံစားရမလဲကွာ”

ကြိုက်ငိုနေရာတဲ့ ကိုနေက ဖွံ့ဖွံ့နိုင်ဖိမနိုင် ဝမ်းနည်းအင်္ဂါစွာ တစ်ခွန်းဝင်မြှောသည်။ မိသားစုအားလုံးက တစ်ဖက် သူထစ်ပောက်တည်းကတစ်ဖက်ဖြစ်နေတော့လည်း မလျော့ချင်တဲ့ခေါ်သအညွှန်းကို လတ်တလော လျော့လိုက်ရသည်။

စက် မေးကြောတင်းတင်းကြီးတွေ တစ်ဝက်ပြေလျော့လာတော့
“နီတင် သက်မလေးချစ်သည်။”

“ဆေးရုံပေါ်မှာကတည်းက သားက သတ်မယ် ဖြတ်မယ် နည်းကြမ်းပါးနေလို့ နောက်ထပ်အဖြစ်ဆိုးတွေ မကြုံအောင် ကောင်းကင်ဘို့ ဖေဖေတို့ကိုယ်တိုင် ရှောင်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုလို့ ဦးသဝဏ်ဘိဝံသတိုင် ကောင်းကို နိုင်ငံခြားအားချင်းပို့ပစ်လိုက်တာပါကွာ၊ နောက်ထပ် အဖြစ်ဆိုးပေါ်လာမှာကို ဖေဖေတို့ မခံစားချင်လို့ပါ သားရယ်၊ အဖေတို့ နှလုံးသားကို တစ်ဆိတ်နားလည်ပေးပါကွာ”

“မေမေတို့ သားကို နောက်ထပ် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့လို့ပါ သားရဲ့”

မေမေပါ ထပ်ဆင့်ပြောရင်း စက်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းချကာ ပိုပြန်သည်။ မိခင်ရဲ့ မျက်ရည်ကိုမြင်ရတော့ စက် အသည်းမမာနိုင်။ မေမေတို့ စာနာစွာ ထွေးဖက်မိသည်က မေမေ နှစ်သိမ့်နိုင်ပါစေဆိုတဲ့ အတနာ နဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ အငြိုးဖြစ်စီးဆင်းနေဆဲ။

“နော် သား နောက်ထပ်ဆိုတာမျိုးတွေ မဖန်တီးချင်ပါနဲ့ ဆရာကွယ် သား မမ ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်စေဖို့ မေမေတို့ အတင်းပျက်သလိုတွေလုပ်ပေးရမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် သား သားမမအတွက် ရည်စူးပြီး အလှူဒါနပြုဖို့ အဖေတို့စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရမယ်လေ၊ သား စိတ်က အဲသလောက် ဖြစ်ထန်နေရင် သား မမအတွက် အလှူကို ဖေဖေတို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်

လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စက်ရယ် ဖေဖေတို့ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် အလှူ မပြုနိုင်ရင် သား မမ ရောက်ရာဘဝက သာသနာ့ခေါ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး သားရယ်၊ သား မမ သာသနာ့ခေါ်နိုင်ဖို့ သားရဲ့အတ္တတွေ အငြိုးတွေကို ဖယ်ခွာလိုက်ပါ သားရယ်၊ ဖေဖေ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောရင်း မျက်ရည်များပါကျတော့ ဖေဖေ တောင်းပန်စကားကို လျစ်လျူမရှုနိုင်တော့။

စီးကျနေဆဲဖြစ်တဲ့ သူ့မျက်ရည်တွေကိုလည်း မသုတ်မိဘဲ သူ့မိသားစုဝင်အားလုံးရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။ စက် ခေါင်းညိတ်လျက်

“ဖေဖေတို့က တောင်းဆိုမှတော့ စက် စက် နားလည်ပေး ပါ့မယ် မေမေရယ်”

“သားရယ်”

ငိုနေတဲ့ မေမေ မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းသာရိပ်တွေနဲ့။

“ခွားရယ် ဖေဖေတို့ရဲ့လက်ကျန် မိသားစုလေး စိတ်အေး ချမ်းသာစွာ နေသွားကြပါစို့ကွယ်”

“ဖေဖေဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်အောင် သားကြီးစားပါ့မယ် ဒါပေမဲ့ စက် စကားဖြတ်လိုက်တော့ မိသားစုအားလုံး စက်ကို ပျိုသူကတဲ စွာ ကြည့်ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ သားရယ်”

“သားရင်ဘတ်ထဲရောက်နေတဲ့ အငြိုးတွေကိုတော့ သား မဖျောက်ပါရစေနဲ့ အဲဒီ အငြိုးတွေနဲ့ လူယုတ်မာကောင်ကို မုန်းနေမိ

အဆောင်းသဝဏ်ကို မုန်းပါစေ၊ မမုန်းပါနဲ့လို့ မပျောင်းဖျံပါနဲ့တော့ အဖေရယ်၊ သား တစ်သက်လုံး မုန်းပါရစေ”

အစွဲအလန်းကြီးရှာတဲ့ သားငယ်ရဲ့စိတ်ကို ဖိအားပေး ပျောင်းဖျံ နှိုးနှိုးတင့် မကြိုးစားချင်တော့။

လောလောဆယ် သား မမိုက်မဲဘူးလို့ ကတိပေးတာကို အားလုံးတင်မဆုံးဖြတ်ရသည်။

“စက်ရယ် မုန်းမယ်ဆိုလဲ မုန်းပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိုက်မဲဖို့ သာ တာမဆူပါနဲ့နော် မေမေ ရင်ကျိုးအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“စိတ်ချပါ မေမေ”

“ကဲ စက် အနားယူလိုက်ဦး သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ခေါင်းက ဒဏ်ရာက အကင်းသေသေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ”

“သားကြီး”

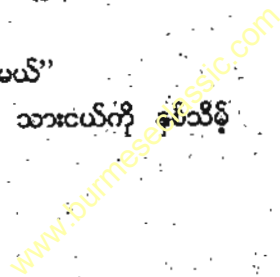
“ပြောပါ ဖေဖေ”

“သား ညီလေးကို ဂရုစိုက်လိုက် ဖေဖေတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း နားပေး စိစဉ်စရာရှိတာတွေ စိစဉ်လိုက်မယ်”

ဖေဖေက ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ချစွာ အပ်သလို ကိုနေ ထာထဲ စက်ကို ထိုးအပ်သည်။

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ သား ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

သားကြီးကိုတော့ စိတ်ချပါသည်။ သားငယ်ကို နှစ်သိမ့်

ဖျောင်းဖျောင်းနိုင်မယ်လို့လေ။

မိဘနှစ်ပါး စိတ်ချလက်ချ အပ်သွားတဲ့ ညီငယ်ကို အစ်ကိုကြီး အဖရာပီပီ နှစ်သိမ့်စွာ ထွေးဖက်လိုက်သည့်နောက်မှာ စက်ကလေးကြီးလို ဟီးခနဲငိုချလိုက်၏။

“စက်ရယ် တိတ်ပါကွာ၊ လဝန်းလေးအတွက် ကိုကိုညီ ဆုတောင်းပေတ္တာပို့ကြရင် လဝန်းလေး သာသနာ့ခေါ်နိုင်မှာပါကွာ”

အားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အားရအောင် ငိုချသည်။ က အဖြစ်ထိုးအားလုံးနဲ့ဝေးနိုင်ပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပေတ္တာနဲ့

အခန်း (၁၈)

ဆုတွေကတောင်းတဲ့အတိုင်း မပြည့်ခဲ့တာ မမရဲ့အစွန်း ထွက်အတ္ထုကြောင့်ပဲ ထင်ရဲ့။

“သဝဏ်ရယ် ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ သဝဏ်က ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်ဦးပါ။ ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်ထိ မရက်စက်ပါနဲ့ကွာ၊ သဝဏ်က မြစ်ချင်လဲ၊ ပြောလေ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် လိုက်လျောပေးပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်အသည်းကိုမခွဲပါနဲ့၊ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဥပက္ကာပြုပါနဲ့၊ ကိုယ့်အချစ်ကို မသတ်စရာလို ပုတ်မချပါနဲ့ သဝဏ်ရယ်၊ နှစ်ယောက်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အနားအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

မမ ပန်းစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ရင်း တောင်းခံနဲ့ အဖေ့ ကိုနေ ရင်ကွဲသံက အောက်ကျနောက်ကျနိုင်လွန်းသော်လည်း မျှော်ဝင်ခြင်း အလျင်းမခံစားမိ။

မမက ကိုနေ လက်ချောင်းတွေကို တွယ်ရာမဲ့ ပုတ်ချပ်ပစ်ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ခြေဆုံး ခေါင်းဖျားကြည့်သည်။

ကိုနေက အလယ်ခွဲဆံပင်ပုံနှင့်လိုက်ဖက်တဲ့ မျက်နှာသွယ်ပေးကာ ပကတိရိုးစင်းလှပါသည်။ ကွက်စိပ်လုံချည်အပြာကွတ်ထေရီလက်တိုအပြာရောင်ကိုသပ်ရပ်အောင် တွဲဝတ်ထားသည်မှလွဲ၍ မက်ဆေးစရာ အဆင်တန်ဆာတွေ ဘာမှမရှိတဲ့ ကိုနေကို ရွတ်ရွတ်ချချနဲ့ ခြေကာ နှစ်ခေါက်ကြည့်သည်။

ပြီးမှ သေမတတ်မျက်နှာလေးနဲ့အချစ်ကြောင့် အောက်ကုန်နောက်ကျ အယူခံဝင်နေသည့် ကိုနေမျက်နှာကို ခံစားချက်မဲ့သလို ကြည့်ပြီး

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ် တောင်းပန်နေတာပါ သဝဏ်ရယ်၊ သဝဏ် ကိုယ့်အချစ်နဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အို ချစ်တာက ချစ်တာ၊ တွဲတာက တွဲတာ၊ ဖြတ်တာက ဖြတ်တာ တခြားစီပဲ”

“ဟင်”

သူ့ နားသူမယုံသလိုဖြစ်ကာ လွှဲပုခက်မှာထိုင်နေတဲ့ ကိုနေလန်လန်ဖြန့်ဖြန့်လေးထ၍ သဝဏ်ကို နားမလည်နိုင်စွာ စိုက်ကြည့်သည်က ယူကြိုးမချဖြစ်ခြင်းတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် နင့်ကို သဝဏ်က အပျော်ချစ်နဲ့တွဲခဲ့တာ”

“ဟင်”

“ဘဝတစ်သက်စာလုံးတွဲဖို့ဆိုတာ ဟွင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်တာ၊ ရှင် နားပူနားဆာ လာမလုပ်ပါနဲ့ ကိုနေဝန်း”

“သဝဏ်ရယ်”

အချစ်ကို ကိုးကွယ်မိတဲ့ ကိုနေချော ရပ်လျက်သား ဖြစ်နေသူ့ ဝန်းခနဲလဲကျသေပစ်ချင်လောက်အောင် အရှက်သည်းသွား၏။

သူ့မှာတော့ ချစ်လိုက်ရတာ။

အနမ်းတွေကို မြတ်နိုးလိုက်ရတာ။

အကြင်နာယုယတွေကို တန်ဖိုးထားပြီး ပျော်ဝင်ယစ်မှုနဲ့မိတာ။

ခုတော့ ဟာ

အားလုံးက သဲထဲရေသွန် အရာမထင်ဖြစ်ရပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်အချစ်ကို စိန်ပြေပြေ ဖွဲ့ဖွဲ့အသေမှန်းမသိလောက်အောင် ကိုယ့်ဘက်က အရှူးအမှူးဖြစ်လောက်အောင် စွဲလန်းနေခဲ့တာ ။

တွေးလိုက်တိုင်း ရှက်တဲ့စိတ်က နှလုံးသားကို အင်နဲ့အားနဲ့ ဖိစိစိဆောင့်လာသလို ထိန်းချုပ်မနိုင်ဖြစ်သည်က အလဲလဲအပြိုပြို။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်လှချည်ရဲ့လို့ ဘယ်တော့မှ မမြဲမြဲ မခံစားတတ်တာ သဝဏ်ရဲ့ပါဒဲပဲ၊ အေး အချစ်နဲ့ဘဝကို ချစ်တွေ့ကျကျ ခွဲခြားခံစားတတ်တာလည်း သဝဏ်ရဲ့မှပိုင်သင်္ကေတာ၊ သဝဏ်စိတ်က သာယာချင်သလောက်တွဲမယ်၊ မသာယာချင်တော့ဘူး၊ အင် ခါပစ်မယ်၊ အခုလည်း ကိုနေ အချစ်ကို မသာယာချင်လို့ ခါးပစ်တာလေ”

စကားလုံးတွေက အချစ်တွေကို ဖျစ်ကိုင်ချေမှုတ်ပစ်လိုက်သလို တဆစ်ဆစ်နဲ့နာကျင်ကာ စူးစူးရှရှ ခံစားရစေသည်။

“ရှင် နောက်ဘယ်တော့မှ သဝဏ်နဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်နဲ့ ရှင်ကို သဝဏ် ရင်မခုန်တော့ဘူး။ သဝဏ်ကို ရင်ခုန်စေတဲ့ ပိုင်ရှိနေပြီ”

အချစ်ကို ချေမှုတ်ရုံမက တခြားယောက်ျားတစ်ယောက် အသင့်ရှိပါတယ်လို့ ကြွေးကြော်လာတဲ့အခါ မျက်စိနဲ့တပ်အပ်ပြင်ရတိုင်း သဝဏ်တို့မိတ်စိတ်က ခုချိန်မှာ နားမဆင်ရက်လောက်အောင် ရှက်အေးသွားသည်။

“ပိုင်က ရှင်လို ဘဝအာမခံချက်မရှိတဲ့ သူမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သဝဏ် လိုချင်တာမှန်သမျှကို တစ်စက္ကန့်နောက်မကျဘဲ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့သူ။ ဒါကြောင့် ပိုင်ကို သဝဏ် ရင်ခုန်တယ်။ မက်မောတယ်။ ပိုင်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ကိုလည်း လက်ခံပြီးသား။ ဖိတ်စာတောင်ရိုက်ပြီးပြီရှင်”

ပြောရင်း လွှဲပုခက်ပေါ်မှထကာ ဧည့်ခန်းထဲလှမ်းဝင်ခဲ့ပြီး စာနဲ့ပေါ်က ဖိတ်စာတစ်စောင်ဆွဲပြီးယူသည်။ ထို့နောက် လည်လိမ်ထားတဲ့ ကြက်လိုဏ်ကြီး ကျိုးနေတဲ့ ကိုနေရှေ့ ရင်ကော့ပြီး ကိုနေလက်ထဲ ငွေရောင်ဖိတ်စာကို အတင်းပဲထိုးထည့်ပေးသည်။

“ရှင်အတွက် သဝဏ်က ရည်းစားဦးဆိုတော့ ရှင် ရည်းစားဦးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ရှင်တက်ခွင့်ရတုန်းတက်ပြီး အားပေးလိုက်ပါ ကိုနေဝန်းရယ် နော်”

ဖိတ်စာကို ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့ ကိုနေ လက်ချောင်းတွေက အသည်းနုလုံးနဲ့အတူ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ

လှလှပပချည်း နုလုံးသားနင်းချေခံလိုက်ရတော့ ယောက်ျားအဖို့ မျက်ရည်တောင် မထိန်းနိုင်ခဲ့။

“သဝဏ် တို့မင်္ဂလာပွဲကို ကိုနေ အစအဆုံးခံစားလို့ရအောင် ခံစားပေးမှာ မလုပ်ဘူး ကိုနေရဲ့။ ဒီခြံဝင်းထဲမှာပဲ ကျင်းပမှာလေ။ ဟင့်အောင် ဒါပဲ ကိုနေဝန်း ရှင်နဲ့ကျွန်မ ချစ်သူဘဝကို ဒီတင်ပဲ နိဂုံးချုပ်လိုက်အောင် ကွယ်။ Good Bye ချစ်သူ သခင်က နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ဟင့်”

မျက်နှာပေးလေး ခန်းခနဲနှင့် အပိုင်အနိုင်ချည်း ဖြတ်တောက်ပြီး ကိုနေကို ကျောခိုင်းလိုက်တဲ့ မမနုလုံးသားက ကြည်နူးယစ်စွာ ပြောပြနေတဲ့အပြင်ပေးမယ့် ကိုနေမမျှ အချစ်အတွက် ဘဝအတွက် နုလုံးသားအတွက် ကွဲခဲ့တဲ့အရှက်နဲ့ခံစားချက်တွေက ဆောက်တည်ရာမရခဲ့ပါဘူး။

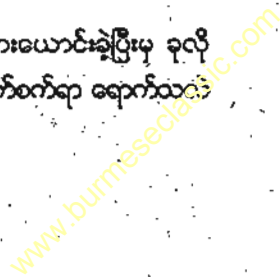
ခြံထဲက ပြန်ထွက်သွားတဲ့ ကိုနေ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ မျက်ရည်စလဲ တလှိုင်းလှိုင်းကြွဆင်းလျက်

“မမ သဝဏ်ရယ်၊ ကိုနေကို အဲဒီလောက်ထိ မရက်စက်သင့်ဘူး ဆောင်း ပြောပါရစေ”

ကိုနေအတွက် ဆောင်း သည်းမခံနိုင်စွာ အရဲစွန့် အယူခံဝင်ခဲ့။ မမ မျက်ဝန်းပိုင်းနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက် ဆောင်းကို ငဲ့ကြည့်ပြီး

“ဘာပြောတယ် ဆောင်း”

“ကိုနေကို မမပဲ ချစ်တတ်အောင် ဖြားယောင်းခဲ့ပြီးမှ ခုလို အထက်သတ်ချည်း ဖြတ်ပစ်တာ ဘယ်လောက်ရက်စက်ရာ ရောက်သလဲ”

“အောင်မယ် ညည်းက အချစ်ရူးသမားဘက်က ရှေ့နေလိုက်ချင်တယ်ပေါ့လေ။ ဟွန်း မရဘူး။ မိဆောင်း ညည်းနဲ့တာမှမဆိုင်တာပဲ။ မပြောနဲ့ ငါ မလိုချင်လို့ ခါပစ်တာ။ သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး နားလည်လာ။ ငါ့ကိုစွဲကို ဝင်စွဲကံဖက်တာ နောက်ဆုံးဖြစ်ပေးဟွန်း”

ဆောင်း ပန်းပါ ဆောင်တွန်းရင်း မျက်နှာထားနဲ့ချမှတ်သွားတဲ့ အမိန့်ကို ဆောင်း မကျော်လွန်နိုင်ခဲ့။

ကိုနေရယ် ဘာကြောင့်များ မမကိုမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရတာလဲကွယ်။ ခုတော့ ယူကြီးမရခံစားနေရတဲ့ ကိုနေနုလုံးသားကို မကြည့်ရက်တော့လည်း ဆောင်း မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းနည်းသော မိုးက သည်းခံပါပြီ။

မမ ရက်ရက်စက်စက် ဖြတ်တောက်မှုနောက်မှာ ကိုနေ ခုတော့ ရူးမတတ် ခံစားရရှာသည်။ မမ မက်လာဆောင်မယ့်နေ့မှာ ကိုးနုက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမစ်ဖို့အထိ မိုက်မဲ့ခဲ့သည်။ သူ့မိဘတွေ အချိန်သိလို့ ကိုနေကို ဆောင်းတို့ရဲ့ မက်လာခြင်းဝေးရာဆီ ခေါ်ထုတ်သွားတာ ဆောင်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာမြင်လိုက်ရသည်။

ကိုနေကို အားပေးနှစ်သိမ့်ချင်ပေမယ့် ဆောင်း အခွင့်အရေး မရခဲ့။ ကိုနေမမျှာ အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်ကာ မူမမှန်သလို ဘာလိုက်နဲ့ အလုပ်ပါပြုတ်သွားအံ့။ သူ့မိဘမျှာ သမီးအလိမ္မာလည်း လက်လွှတ်

အိမ်ထောင်ရေး သားကြီးကလည်း အသည်းကွဲ သားငယ်ကလည်း အငြိုးတွေ ချစ်ရာက အကင်းမသေ။

ဒီကြားထဲ ဒယ်ဒီတို့က သူတို့မိသားစု ဆောင်းတို့ခြံဘေးမှ ချစ်ထွက်သွားစေဖို့ အတ္တကြီးကြီး စီစဉ်တာ ရင်နာလို့မဆုံးနိုင်ဘူး။

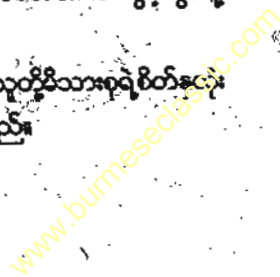
စီးပွားရေးအဆင်မပြေလို့ တိုက်နဲ့ခြံကိုပေါင်ပြီး အရှုံးပေါ်နေတဲ့ ဝင်ငန်းကို လည်ပတ်နေတဲ့ အန်ကယ်ရဲ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းကို ဝမ်းဖက်လှည့်ခဲ့သိမ်းပိုက်ခဲ့တာလေ။

သိမ်းပိုက်ခဲ့တာလည်း မမရဲ့အကြံဉာဏ်တွေကြောင့်ဖြစ် သည်။

“ဒယ်ဒီရယ် သူတို့တိုက်နဲ့ခြံကို အပေါင်ခံထားတဲ့ အန်ကယ် သောင်းက ဒယ်ဒီ လက်ခုပ်ထဲက ပြေးမလွတ်တဲ့သူပဲ။ အန်ကယ် သောင်းကလည်း လက်ရှိငွေလိုနေတယ်လေ။ အန်ကယ် သောင်းလိုတဲ့ ငွေထုတ်ပေးလိုက်ရင် အဲဒီအပေါင်စာချုပ်က ဒယ်ဒီလက်ထဲရောက်လာ အတိုးမသတ်နိုင်ရင် တစ်နှစ်နဲ့ အရှုံးဖြစ်နေတာလေ။ သူတို့ အတိုး ထုတ်နိုင်ရင် ဒီခြံနဲ့တိုက် ဒယ်ဒီပိုင်ပြီပေါ့။ နောက်ပြီး တစ်မိသားစုလုံး ငွေဖို့တော့ အတိုးသတ်နိုင်ဖို့ နေနေသောသာ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးက အရှုံးပေါ်ပြီး အကြွေးတွေနဲ့နှစ်နေတာဆိုတော့”

“ဟုတ်တယ် သမီးကြီး idea သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒယ်ဒီတို့ မိသားစုအဆင့်အတန်းမတူတဲ့ ဒီမိသားစု ဒယ်ဒီအပါးက လွှင့်သွားဖို့ အကြွေးတယ် ဟား ဟား ဟား”

ဒယ်ဒီရဲ့အတ္တကြီးတဲ့ ရယ်သံကြီးက သူတို့မိသားစုရဲ့စိတ်နှလုံးကို စီမိုက်အောင် ရက်စက်လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

မမ အကြံအတိုင်း ဒယ်ဒီက အန်ကယ်သောင်းကို စီးပွားရေး မက်လုံးတွေပေး အန်ကယ်သောင်းလိုတဲ့ ငွေကိုထုတ်ပေးပြီး အပေါင် စာချုပ်ကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး သိမ်းပိုက်လိုက်၏။

အပေါင်သက်တမ်း တစ်နှစ်ပြည့်တော့ အတိုးလည်းမသတ်နိုင် ရွေးလည်းမရွေးနိုင်ဖြစ်ရတဲ့ အကျဉ်းအကြပ်ထဲမှာ ဒယ်ဒီက အန်ကယ် သောင်းကို ဖိအားပေးလျက် သူတို့မိသားစုလှည့်သွားအောင် စီစဉ်လိုက် တော့၏။

အန်ကယ် ဦးမိုးတင့်စေ့ အပေါင်စာချုပ်ချုပ်လျက်

“ဘယ်လိုစဉ်းစားထားသလဲ ကိုမိုးတင့်”

အန်ကယ် ဘာကံ့ရည်ရွယ်သလဲဆိုတာ သိနှင့်သည့် သူ့ဖခင် က မျက်နှာအိုကျကာ ရွေးတွေစို့တက်လာတာ မကြည့်ရက်စရာ။

“ကျွန်တော်လည်း အတော်ကို ကျပ်စာည်းနေပါတယ် ကိုသောင်းရာ”

“ဒီလိုပြောလို့ပြီးမယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ ကိုမိုးတင့် အတိုး လည်းမသတ်နိုင်သလို ရွေးလည်းမရွေးနိုင်ဘူးဆိုတော့”

“ကျွန်တော့်ကို တစ်နှစ်လောက် အချိန်ပေးပါဗျာ”

အန်ကယ် မျက်နှာငယ်လေးနဲ့အရံစွန့် တောင်းဆိုလိုက်တဲ့ အခါ အန်ကယ်သောင်း မငဲ့ညွှာစတမ်း ရယ်ချကာ မတ်မတ်ထိုင်နေရာမှ ဆိုစာ နောက်မှီလျက်ကံ့ယံကိုဆန့်လိုက်ပြီး

“ကိုမိုးတင့်ရယ် လုပ်ငန်းသဘောက လုပ်ငန်းသဘောပဲလေ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်လို့မရဘူးဆိုတာ ကိုမိုးတင့် နားလည်

သော်”

ပိပိရိရိ အနိုင်ပိပြောတဲ့ အန်ကယ်သောင်းကြောင့် သူ့ဖခင် နတ်နာမှာ သွေးမရှိတော့။

“အန်ကယ် ပြောတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ အဖေ အတော်ကျပ်နေလို့ တစ်နှစ်လောက်ဆိုင်းပေးပါ အန်ကယ်ရယ်၊ ဆိုင်း သေမယ့် တစ်နှစ်အတွက် အတိုးကိုလည်း နှစ်ဆပေးပါ့မယ်၊ ကျေးဇူး ပြုပြီး အန်ကယ် ငဲ့ညွှာပေးပါဗျာ ကျွန်တော် ထပ်ဆင့်တောင်းပန်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်”

အန်ကယ်သောင်း လိုက်လျောအောင် သူ မျက်နှာအေးနဲ့ အလယ် တောင်းပန်နေပေမယ့် အန်ကယ်သောင်း ခေါင်းမညိတ်ခွါ။

“တောင်းပန်တာကို အားနာပါတယ် ဒါစေမဲ့ ရွှေဆိုင်းပေးဖို့ မထင်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို”

အနှုံးခံရတော့မှာကို သိနေပေမယ့် သူမယ့်သလို ထစ်ထစ် အေးပေးလိုက်၏။ အန်ကယ်သောင်း ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း

“စာချုပ်အတိုင်း တိုက်ခွဲခြံကို သိမ်းရမှာပဲ”

“ဟာ”

ဟာခန့်ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့မျက်နှာက သေသွားတဲ့အတိုင်း လက် ချုပ်ဆုံးရှုံးရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိက စိတ်ကို တင်းမထားနိုင်။ ဘာမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် ဆွံ့အသလို ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ဖခင်မျက်နှာ အပြင်လုံးမှာ ရွေးစတွေက အသီးသီးနေသည့်နှယ်။

ချွေးစတွေကို မွှေးပွပဝါ အဝါနရောင်လေးနဲ့ပွတ်သုတ်ရင်း အန်ကယ် သောင်းကို သူ့အဖေ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်ပြီး

“ကိုသောင်းရယ် တစ်နှစ်မဟုတ်ရင်တောင် ခြောက်လ လောက်တော့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုမိုးတင့် ခြောက်လမပြောနဲ့ တစ်ရက်တောင် အစွန်းမခံနိုင်ဘူး”

“တောက်”

သူ ဝုန်းခနဲထရပ်သည်။ ရင်ထဲက မခံနိုင်မှုတွေက ရုန်းကြွလာ ကာ စားပွဲနဲ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်ကာ အန်ကယ် သောင်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ အန်ကယ်သောင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့် ပြီး

“မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အန်ကယ် သောင်းရယ် တစ်ရက်တောင် မဆိုင်းပေးနိုင် ဘူးပြောတဲ့ အန်ကယ် သောင်းစကားကို ခံပြင်းလွန်းလို့ပါ”

“ဘာကွ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စာချုပ်ချုပ်တဲ့အချိန်က အန်ကယ် သောင်း ပြောခဲ့တာမှတ်မိလား”

“ဘာ”

အန်ကယ် သောင်း ရှူးရှူးရှဲရှဲနှင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်ပြီး

“မင်း ဘာပြောချင်တာလဲ”

“ဟွန်း ကျွန်တော် ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ အန်ကယ်သောင်း

သိနေပါတယ်။ စာချုပ်ထဲမှာ တစ်နှစ်လို့သတ်မှတ်ထားပေမယ့် တစ်နှစ် ပြည့်လို့မရွေးနိုင်ရင်လည်း ရွေးနိုင်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပေးမယ်ဆိုတာလေ အန်ကယ်သောင်း မေ့သွားပြီလား ဗျာ”

မေးချလိုက်သည်က အမှန်ချည်းပဲမို့ အန်ကယ်သောင်း မျက် နှာ ပျက်သွားပေမယ့် ကမန်းကတမ်း ဣန္ဒြေထိန်းကာမာန်တင်လိုက်၏။

“ဟိုတုန်းက အခြေအနေနဲ့အခုအခြေအနေ မတူဘူးကွ”

“အန်ကယ် လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် စကားပြောပါ ဗျာ၊ အခြေအနေချင်းမတူဘူးဆိုတဲ့ စကားပြောထွက်တဲ့ အန်ကယ် ပါးစပ်ကို ဂျွန်တော် အံ့သြတယ်”

“ဘာ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုလူစားထင်လဲကွ”

အန်ကယ် သောင်း မလုံမလဲသံချည်းနဲ့ပြောတော့ သူ နှုတ်ခမ်း ဒီလေးမဲ့တွန့်ကာ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း နိမ့်ပါးနေတဲ့သူကို မကူညီချင်နေလို့ရပါတယ် အန်ကယ် ပိုင်းဝန်းပြီး ဖိနှိပ်ကြတာကိုတော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဦးသဝဏ်ရဲ့မက်လုံး ပေးမှုတွေနောက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲကို နှင်ချလိုက်တာ”

“ဟင်”

အန်ကယ် သောင်း မျက်နှာအမူအရာပျက်သွား၏။

“အန်ကယ်တို့ရဲ့ လက်ဝါးရိုက်အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ သားအဖ မသိဘူးထင်နေလား အန်ကယ်”

အန်ကယ်သောင်း ကမန်းကတမ်း လက်ကာဟန်ချင်း ပြု ထွက်စချွေးစီးတွေကို နှာခေါင်းမှတစ်ချက်ပွတ်ပြီး

“ဒါ ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ကွာ”

“ဘယ်လိုပဲ ရှိရှိ ကျွန်တော်တို့ မပူတော့ဘူး။ ခုလို လက်တစ်
လုံးခြား ကလိမ်ကျပြီး ညစ်လိုက်တာကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်
ပါဘူး အန်ကယ် စိတ်ချပါ အန်ကယ် တစ်ရက်မှ အစွမ်းမခံနိုင်မှတော့
ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ရက်မှ အခွင့်အရေးမယူပါဘူး ဗျာ မနက်ဖြန်
၁) ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပေါ်က ဆင်းသွားပါမယ် လာ ဖေဖေ သွားကြည့်

ရင်နာသံကြီးနဲ့ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြီး သူ့ဖခင်လက်ကို
ဆွဲ၍ အန်ကယ်သောင်း ရုံးခန်းထဲက ထွက်ခဲ့တဲ့သူ။

ရုံးခန်းအပြင်ဝမှာကိုယ်လေးကျွဲကာ ရပ်လျက်သာဖြစ်နေတဲ့
ဆောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ကျရောက်လာတဲ့ သူ မျက်လုံးမှာ အစိမ်းရောင်
အပြုံးတွေညှို့ဆိုင်းအံ့ဖွဲ့လျက်။

ဆောင်းအရဲစွန့်ကာ စက်ရယ်လို့ခေါ်လိုက်ပေမယ့် နှုတ်ခင်း
သားကြီးကို ဆွဲခြစ်ကိုက်ကာ မျက်နှာထားနဲ့အကြည့်လွှဲပြီး ခြေလှမ်း
ကြနင့်ထွက်သွားခဲ့သည်က ဆုံးရှုံးနာကျင်မှုတွေ ပြေမဆည်းနိုင်မှတော့
နဲ့။

“အန်ကယ်ရယ်”

ဆောင်း ကမန်းကတမ်း ရုံးခန်းထဲဝင်ရင်း အန်ကယ်တို့
အသနားခံမျက်လုံးနဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အန်ကယ်သောင်း ကိုယ်လုံးကို
ဆိုဗာပေါ် ပစ်ချသလို ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“သမီးတောင်းတဲ့ အကူအညီကို အန်ကယ် မဖြည့်ပေးနိုင်တာ
ခွင့်လွှတ်ပါ။ အန်ကယ် မှာလည်း အန်ကယ်အခက်အခဲနဲ့ပြီးတော့ သမီး

သမ်ဒီက”

“တော်ပါတော့ အန်ကယ် ရယ်”

ဦးသောင်းကျောင်းမှာလည်း ဆောင်းကိုကြည့်ပြီး စိတ်မ
ဆောင်းနိုင်။ တစ်မိသားစုလုံးမှာ ဒီကလေးမက သဘောထားအပြည့်
ဆုံးအန်နီခံရဆုံး သမီးထွေးလေ။ ရချိန်မှာ သူမ တောင်းတဲ့အကူအညီ
အေးနိုင်ပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်ကူနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်

အန်ကယ် ကူညီနိုင်တဲ့အခါ သမီးတောင်းတဲ့အကူအညီကို
အေးပေးမယ်လို့ ကတိပေးပေမယ့် ဆောင်း ခမျာမှာ မျက်ရည်လေးကျပြီး
ထွက်သွားရှာတာ ထိုမိသားစုအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ခြင်းတွေနဲ့
ဖြစ်သည်။

သူတို့မိသားစုရဲ့ရှုံးဆုံးနစ်နာမှုနဲ့နုလုံးသားကြေကွဲမှုကို သူတို့
ဘက်မပိုရင်တောင် သူတို့နဲ့ထပ်တူခံစားရတယ်ဆိုတာ ယုံမလား စက်
ရယ်။

ဒါပေမဲ့

တိုက်ပေါ်က ဆင်းသွားတဲ့နေ့က သူပြောခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေ
အာ ဆောင်းနုလုံးသားမှာ စိုက်စင်နေတဲ့ မြားတစ်စင်းလိုပဲ။

ဒီအတိုင်းထားရင်လည်း မြားဒဏ်ရာနဲ့အဆိပ်တက်ကာ
အလှူပျော့ပါ။ ဆွဲခုတ်ပစ်ရင်လည်း သွေးစိမ်းပန်းထွက်တဲ့ ဒဏ်ရာ
နဲ့နဲ့

ဆောင်း မမေ့နိုင်ပါဘူး စက်ရယ်။

လေး”

ဒေါ်ဖြူ ပြောလိုက်မှ ဒေါ်စိုးစိုးမာ စိုးရိမ်စိတ်လေးနဲ့ကားငှား
နဲ့ အပြင်ထွက်သွားတဲ့သားဆီ သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်သွားသည်။

အညှိုးတွေအားလုံးထုပ်ပိုးပြီး တိုက်ရှေ့မှာစုပြုံထားပြီးပြီ။

အခန်းထဲက သယ်ထုတ်ရင်း ယောင်းမိယောင်းမ မျက်နှာ
သာယာနဲ့အပြစ်အပျက်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြောမိခြင်း။

ဒေါ်ဖြူက ဦးမိုးတင်နဲ့အစ်မ ငါးဝမ်းကွဲလား။ ခြောက်ဝမ်းကွဲ
အားဆိုတာ ဒေါ်ဖြူပင် တိတိကျကျ မသိပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက
ခြေကပ်လျက် မောင်နှမလိုနေလာခဲ့တာ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ် ထောင်
အသီးသီးကျလို့ ကွဲနေပေမယ့် အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့။

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ခန့်က ဒေါ်ဖြူ ခင်ပွန်း ဦးအောင်စိုး အသည်း
ဆင်တာနဲ့ဆုံးပါးခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းဆုံးလို့ စိတ်ထိခိုက်နေရာတဲ့ ဒေါ်ဖြူ
ဆို မောင်မိုးက

“မဖြူရယ် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ စိတ်ပြေလက်ပျောက်လာ
ချင်လို့”

ပုန်းအကြိမ်ကြိမ်ခက်ပြီး လှမ်းခေါ်တာနဲ့ ပြီးတော့ အိမ်
ထောင်ကျပြီးသား တစ်ဦးတည်းသော သားကလည်း

“ဟုတ်တယ် အမေ အမေ အဖေကိုသတိတရနဲ့တင်ပိုင်ဖြစ်နေ
အာ သားလည်း မကြည့်ရက်ဘူး။ အဖေကဆုံးသွားပြီဆိုတော့ အမေဆီ
ပြန်လာနိုင်တော့မှာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီအိမ်မှာက အဖေရဲ့အရိပ်တွေနဲ့အန
ဆော့ အမေ မဖြေနိုင်တာ သား နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေရယ်

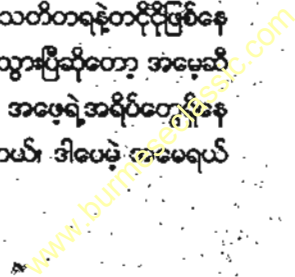
အခန်း (၁၉)

“အခြေအနေတွေက မယုံနိုင်စရာပါပဲ မဖြူရယ်၊ ထကနဲ့
မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် ဆိုးဝါးလွန်းတယ်ကွယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ စိုးစိုးရယ်၊ ကံကြမ္မာလို မှတ်ယူပြီး တရား
နဲ့ပဲဖြေရတော့မှာပေါ့၊ ဖြစ်သွားပြီးမှဆိုတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ၊ ကံပဲ
စိုးစိုးရယ် စိတ်မကောင်းစရာတွေတွေ့လို့ ဘာမှထူးမှားမဟုတ်ဘူး၊ ခြစ်
လာသမျှ အကောင်းပဲလို့ မှတ်ယူထားတာ နှလုံးအေးပါတယ်၊ ဒီ
စက် ရောက်မလာသေးဘူး၊ လိုက်သွားကြည့် စိုးစိုးရယ်၊ ကားငှားနဲ့
အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ဒီကောင်လေးက စိတ်ကဆတ်ပါတီနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မဖြူ၊ စိုးစိုး လိုက်သွားမယ်၊ အထဲမှာ ပစ္စည်း
တွေ ကျန်သေးလို့”

“ကျန်တာကို မဖြူ သယ်ထုတ်လိုက်မယ် စိုးစိုး မြန်မြန်လို့

အမေစိတ်ပြေအောင် အဖေအရိပ်အငွေ့တွေနဲ့ကင်းတဲ့ဆီမှာ နေတာ သင့်တော်ပါတယ်၊ ဦးလေးမိုးဆီမှာ စိတ်ပြေတဲ့အထိ နေလိုက် စိတ်ပြေ မှပြန်လာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ သိသိလည်း အဲဒါပဲပြောချင်နေတာ ဦးလေးမိုး ဒီလောက်ခေါ်နေတာ တစ်လနှစ်လဖြစ်ဖြစ် သွားလည်လိုက်ခဲ လာ”

သားနဲ့ချွေးမက တိုက်တွန်းတာနဲ့ မောင်မိုးဆီမှာ လာနေခဲ တာ သားနဲ့ချွေးမဆီတောင် မပြန်နိုင်တော့ဘူး။

မောင်မိုးမှာကလည်း စီးပွားရေးအဆင်မပြေ၊ သားသမီး အပျိုလှပျိုတွေ၊ စီးပွားက ရှုံးရှုံးအေးအေး၊ အိမ်မှုတို့ တစ်ဖက် သားသမီးကိစ္စတစ်ဖက်နဲ့မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာ မြင်တော့ တစ် ဖြစ်တဲ့ တောင်ငူမပြန်ရက်ဘဲ သေတင်တင်နေခဲ့မိတာ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က သားဖြစ်သူ အုအတင် ပေါက်ပြီး အရေးမော်ဆေးရုံတက်ရလို့ ဒေါ်ဖြူ တောင်ငူပြန်သွားတာ သား ဆေးရုံက ဆင်းတော့လည်း ချွေးမက မွေးခါနီးပွားခါနီးဆိုတာ မြေး မျက်နှာမြင်ပြီး စိတ်ချရမှ ပြန်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နေခဲ့သည်။

မြေးမျက်နှာမြင်ပြီးတော့လည်း သားနဲ့ချွေးမ သာမက မြေးမပဲ ပါ စိတ်မချသလိုဖြစ်လို့ ဆွဲနေခဲ့တာ မြေးတောင် ငါးလပြည့်တော့မယ်။

ဟော အဲဒီမှာ ပြုနစ်စားကြီးလဝန်းလေး ဆုံးပြီးလို့ မောင်မိုး အကြောင်းတော့ ဒေါ်ဖြူမယ့် စမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး မောင်မိုးဆီ မိသားစုဆီပြန်လာခဲ့တာ။

ပြဿနာတွေက ဆက်တိုက်ချည်း ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့အဖြစ်တွေ သ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိသားစုအပေါ်မှပုံကျလာတာ ဒေါ်မိုး ရင်ထဲမှာ အတော်ချည်း မကောင်းရှား။

သမီးကဆုံး သားကြီး နေဝန်းက အသည်းကွဲပြီး အရက်တွေ ဆောက်ရာမှ ကြောင်တောင်တောင်လိုလို ဖြစ်သွားရှာတယ်။ သားငယ် ကလည်း အင်း ဘယ်ဘက်ကမှ အကောင်းတွေမမြင်ရ။

ဟော ခုတစ်ခါ ရက်ချိန်းလေးတောင်မရဘဲ တိုက်ပေါ်က ဆင်းပေးရတော့မယ်တဲ့ ။ ဆင်းပေးရမယ်ဆိုတော့လည်း ညတွင်းချင်း ချည်းတွေထုပ်ပိုးကာ မိုးမလင်းခင် ပစ္စည်းတွေတိုက်ရှေ့ပုံချထားပြီးပြီး။

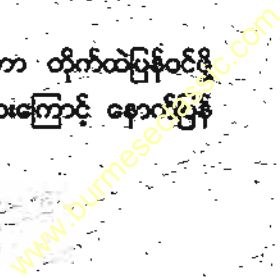
မောင်မိုးက ပစ္စည်းတချို့နဲ့ မူမမှန်တဲ့သားကြီးကို အရင်ခေါ် ဦး ကားတစ်စီးဖြင့် နေရာသစ်ဆီသွားပြီ။ စက် က ကျန်နေသေးသည့် ချည်းတွေတင်ဖို့ ကားထွက်ငှားတာ ကြာလှပြီ။ စက် ကိုစိတ်မချလို့ ခုနီးကို လိုက်သွားခိုင်းမိတာ။

အိုး တကယ်ဆို ဒေါ်ဖြူလိုက်သွားသင့်တာ။ စီးပွားက မလည် ဆယ်နဲ့ အခုမှ ဒေါ်ဖြူလိုက်သွားလို့လည်း မဖြစ်ပြန်။ သယ်စရာပစ္စည်း အထုပ်တွေက မီးဖိုခန်းထဲမှာရှိသေးတယ်။ ပစ္စည်းတွေသယ်ထုတ်ပြီးမှပဲ။

“ဒေါ်ဖြူ”

“အလို”

အတွေးနဲ့တစ်ယောက်တည်းဗျာများကာ တိုက်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ အထုပ်မှာနောက်က ကပ်ခေါ်လိုက်တဲ့အသံလေးကြောင့် နောက်ပြန် သွယ်ကြည့်တော့

“ဟင် ဆ ဆောင်း”

ဒေါ်ဖြူ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာနဲ့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါ်ဖြူရယ်”

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လေးစိုင်းကာ ငိုချတော့မတတ် မျက်နှာလေးဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်းကို ဒေါ်ဖြူ ကရုဏာသက်ဝင်မိသည်။ အဆင်မပြေအနေဆိုး အားလုံးရဲ့ကြားမှာ သူ့လေးက တရားခံ။

စက်က ဆောင်းတို့မိသားစုကို အငြိုးတွေ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တင်နေသလို ခန္ဓာလေးကိုလည်း မုန်းတီးနေခဲ့တာလေ။ ဒင်းတို့မိသားစုကြောင့် သူတို့မိသားစု ရင်ကွဲအသည်းကွဲ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ အငြိုးခေါင်းစဉ်ကြီးနဲ့ပေါ့။

ဆောင်းလေးက ဘယ်လောက်နိုးစဉ်းသလဲ။ စိုးရိမ်တို့သားအင်္ဂါခံစားရသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတယ်ဆိုတာ မျက်ဝန်းက သက်သေပြနေတာ ထင်ရှားပါတယ်။

ဒေါ်ဖြူကတော့ ဆောင်းလေးကို အပြစ်မမြင်ရက်။ ကြည့်မိလိမ့်မိလိမ့်တဲ့ မျက်နှာစိုင်းလေးက ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဖိုးတန်ဂါဝန်လေးလို အဖြူရောင်ဖျော့ဖျော့လေး ဖြစ်နေသည်က အဖြစ်ဆိုးအားလုံးအတွက် တောင်းပန်နေသည့်နယ်။

“စက် တို့ဘယ်ကိုပြောင်းကြဖို့လဲ ဟင်”

မေးလိုက်တဲ့ အသံလေးက ယူကြားမရဖြစ်မှုတွေနဲ့အတူ ငိုသံလေးဝဲလို့။ ဒေါ်ဖြူ သက်ပြင်းချရင်း ခြုံပြင်ဘက်တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ စက် တို့ပြန်လာပြီလားဆိုတဲ့ ပူပန်မှုမျိုးနဲ့ပေါ့။

“ဟင် ဒေါ်ဖြူ ဘယ်ပြောင်းကြဖို့လဲ၊ ဆောင်းကိုအသိပေးထား ဒေါ်ဖြူရယ်”

စက် ကလုံးဝအသိမပေးရဘူးလို့ ပိတ်ထားတော့လည်း။

“ဒေါ်ဖြူလည်း တိတိကျကျမသိသေးဘူး ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီဘက်ကူးလာတာလဲ၊ တော်ကြာ စက်တို့ သားအိမ်ပြန်ရောက်တော့မှာလေ၊ ဆောင်းကိုမြင်ရင်”

“ဆောင်း နားလည်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဆောင်း သိချင်တယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆောင်းရယ်”

“ဒေါ်ဖြူရယ်၊ ဆောင်းရင်ထဲမှာ သူနဲ့ထပ်တူ ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်တော့လောဆယ် အခြေမဲ့အနေနဲ့ဖြစ်သွားတဲ့ သူ့မိသားစုကို ဆောင်းအတိုင်းမကြည့်ရက်ဘူး”

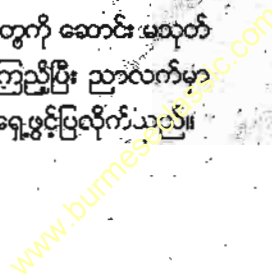
ဒေါ်ဖြူ စိတ်မသက်မသာနဲ့သက်ပြင်းချသည်။ ကြေကွဲမျက်နှာလေးတွေစိုတဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ ဖြူဝတ်နေကြောင်းလောတဲ့ ဆောင်း မျက်ရည်တွေကို ဒေါ်ဖြူ လျစ်လျူမရှုရက်ပြန်။

“ဒီလောက်လည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ကွယ်”

“ဆောင်း ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြေသိမ့်မနိုင်ဖြစ်ရတာပါ။ ဒါကြောင့်လေ ဆောင်းကို တစ်ခုလောက်ကူညီပါလား ဟင်”

“ဘာ ဘာကူညီရမှာလဲ ဆောင်းရယ်”

ပါးပြင်နုနုပေါ်လို့နုကူလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ဆောင်း မထုတ်ပျော်လင့်ကြီးစွာ ဒေါ်ဖြူကို အားကိုးတကြီးကြည့်ပြီး ညာလက်မှာ ဆက်ကိုင်လာတဲ့ အနီရဲ့ရဲ့ ရတနာဘူးကို ဒေါ်ဖြူရှေ့ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ဟင်”

ပြီးပြီးပြန်ပြန်လက်ဖြာနေတဲ့ ကျောက်ပွင့်လေးတွေနဲ့ ရွှေသားကွပ်ထားကာ ပုံစံအမျိုးမျိုးလုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတွေအကြည့်မလွှဲချင်လောက်အောင် လှပနေသည်။ ဒီလောက် အဆောင်အသွေးလင်းဖြူပြီး လှနေတဲ့ ရတနာမျိုးကို ဒေါ်ဖြူ တစ်သက်တစ်ခြေ မမြင်ဖူးဘူး။ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတော့ အံ့သြစိတ်က မျက်ဝန်းကို ဖြူကျယ်သွားစေသည်။

“ဒါ ဒါ က”

“စိန်တွေနဲ့ချည်းလုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေပေါ် ဒေါ်ဖြူ”

“ဟင် စိန်နဲ့လုပ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ”

ဒေါ်ဖြူ လန့်ဖြန့်ကာ ရင်ဘတ်ဖိရင်း ဆောင်းကို မယုံမခင် မော့ကြည့်မိသည်။ ဆောင်း အားတက်သရော ခေါင်းညှိတ်၍

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဖြူ”

“ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟိုလေ စက်တို့ မိသားစု နေစရာထိုင်စရာ အစစ အရာရာ ဖန်တီးနိုင်အောင် ဆောင်း ပေးတာပါ”

“အို မဟုတ်တာ မယူဘူး”

ဒေါ်ဖြူ ကမန်းကတမ်း ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်၍ ငြင်းလိုက်မိသည်။ ဆောင်းရှေ့တိုးပြီး ဒေါ်ဖြူ လက်ထဲထည့်ပေးဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“ယူပါ ဒေါ်ဖြူ ဆောင်း ပေးတယ်လို့ ဒေါ်ဖြူအသိမပေးပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း ဒေါ်ဖြူ မယူရဲဘူး။ ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ချည်းတွေကို ဒေါ်ဖြူ မယူရဲပါဘူး”

“ယူပါ ဒေါ်ဖြူ ဒီပစ္စည်းတွေက ဆောင်း ပိုင်တာပါ။ ဆောင်း ချီးနှောတာ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီတောင် မသိပါဘူး။ ဘွားဘွားမဆုံးခင်က ဘွားပိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ဆောင်းကိုပေးခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူမှမသိပါဘူး။ ဒေါ်ဖြူရယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့အတ္ထုတွေကြောင့် ခင်တို့ အဖက်ဖက်က အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆောင်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပါရစေ၊ ဒေါ်ဖြူရယ် နော်၊ ဆောင်း ကို ကူညီပါနော် ဆောင်းကို ကူညီပါ”

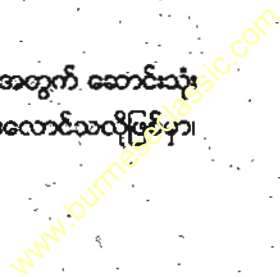
ဆုပ်ထားတဲ့ ဒေါ်ဖြူလက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူဖြန့်ကိုင်ရင်း ဆည်းဘူးလေးကို အတင်းထိုးထည့်ပေးနေတဲ့ ဆောင်းရဲ့စေတနာကို ဒေါ်ဖြူ အံ့သြချီးကျူးမဆုံးတော့။

ဆောင်းရဲ့စိတ်သဘောက အစွန်းအထင်း အညစ်အကြေး ခင်တဲ့ အဖြူရောင်မြစ်တစ်စင်းလို့ပဲ မျက်ရည်တွေနဲ့စိုစွတ်နေတဲ့ ဆောင်းရဲ့စိတ်နှာလေးကို ဒေါ်ဖြူ မော့ကြည့်ပြီး

“ဆောင်းရယ် သမီးရဲ့စေတနာကို ဒေါ်ဖြူ နားလည်ပါတယ် နော် ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ဟင်”

“ဆောင်း ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဆောင်းဘဝအတွက် ဆောင်းသုံးစွဲဖို့ပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ စက်သိသွားရင် မိုးမီးလောင်သလိုဖြစ်မှာ။

ပိန်းကလေး

၃၇

သမီးရဲ့ စက်အကြောင်းလည်း သမီး သိသားနဲ့”

ရတနာဘူးလေးကို ဆောင်းလက်ထဲ ပြန်ထိုးထည့်ပေးရင်း ဒေါ်ဖြူပြောတော့ နောက်ကျောပေါ် ဖားလျားချထားမိတဲ့ဆံနွယ်ပျော့ပျော့လေးများ နွဲ့ခါသွားသည်အထိ ဆောင်း ခေါင်းရမ်းပြီး

“ဒီလောက်လေးမှ ကူညီခွင့်မရရင် ဆောင်းဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဒေါ်ဖြူ ဆောင်း ဘယ်လို ဖြေရမလဲ”

ဒေါ်ဖြူ ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ပေးရမှန်းမသိအောင် သနားစိတ်နဲ့ ဝမ်းနည်းတကြီး ရှိုက်ငိုနေရှာတဲ့ ချစ်စရာမျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်က အတန်ကြာ။ ထိုစဉ် ခြံထဲဝင်လာတဲ့ ဒေါ်ကျစ်ကားတစ်စီးက ပစ္စည်းပုံထားတဲ့ ရှေ့လာရပ်သည်။

ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်ဖြူ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိတော့ ကားရှေ့က ကမန်းကတမ်းဆင်းချလာတဲ့ စက် ရျက်ဝန်းနီနီရဲ့ရဲ့ကို ရင်ဆိုင်ရမှအသိဝင်လာသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ပြဿနာတွေတော့ တက်ကုန်တော့မယ် ဆောင်း ပြန်ပါတော့ ဟိုမှာလာနေပြီ၊ ဆောင်း ပစ္စည်းလေး ဆောင်း ယူပြီး ပြန်ပါတော့”

ပြောလည်းပြောရင်း ရတနာဘူးကြီးကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဆွဲယူထည့်ရင်း ဆောင်းလက်ချောင်းတွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်လျက်သားဖြစ်အောင် ဒေါ်ဖြူလုပ်ပေး၍ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ဆောင်းကိုတွန်းလွှတ်မိခဲ

“ပြန်ပါတော့ကွယ် ပြန်ပါတော့ နော်”

“ဟင့်အင်း ဆောင်း တစ်ခုခု ကူညီပါရစေ ဒေါ်ဖြူရယ်

သွားပါရစေနဲ့”

“ခက်တော့တာပဲ”

ဒေါ်ဖြူ ခေါင်းကုတ်ရင်းဗျာများရပြီး ဆောင်း ရင်ထဲမှာ သူတို့ကို ကူညီခွင့်မရရင် ဘယ်လိုလုပ်ဖြေနိုင်မှာလဲ။

“သွားပါတော့”

“မောင်းမထုတ်ပါနဲ့ဒေါ်ဖြူ၊ အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မထွာပဲတိုင် ဆက်ပြနေတာသိလျက်နဲ့ ဘာလို့နှင်ထုတ်တာလဲ၊ ဟောဒီ တိုက်နဲ့ခြံက သူတို့ပိုင်သွားပြီ ဒေါ်ဖြူ”

ဆောင်းကို အရွဲ့တိုက် စကားလုံးတွေနဲ့တုန်ပြန်နေတာလား၊ ဇော်ရယ်။

ဆောင်းကို ပြောချင်သလိုပြောပါတော့။

ဒေါ်ဖြူက ပိုးပိုင်ဟန်နဲ့လက်ကလေးပြကာ သွားတော့လို့ အသံ ဆိတ်ပြောပေးမယ့် သူ အငြိုးတွေရှေ့က ဆောင်း မခွာရက်။

ရတနာဘူးကြီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိရင်း သူ့ကို မရဲတာရဲ့လေး ဆူးကြည့်ကာ တစ်ခုခုပြောဖို့ ဟန်ပြင်တော့ ဆောင်းကို ကျောခိုင်းရင်း ပစ္စည်းထုပ်တွေဆွဲယူသည်။

“စက်”

ဆောင်းခေါ်သံကြားပေးမယ့် လှည့်မကြည့်၊ ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ဆာ အာရုံစိုက်သယ်၍ ကားပေါ်တင်နေသည်။ တိုက်ထဲက ပစ္စည်းထုပ် နှစ်ထုပ်ကို ဒေါ်ဖြူနဲ့သူ့အမေတစ်ထုပ်ဆီ သယ်ထုတ်ခဲ့တော့ ပိုင်းသယ် ပြီး ကားပေါ်တင်ပြန်သည်။

အငြိုးတွေနဲ့ရင့်ရင့်စိမ်းစိမ်းချည်း ကျောခိုင်းနေတဲ့ သူ့နှလုံး
သားက မာနိုင်ပေမယ့် ဆောင်း နှလုံးသားက မမာနိုင်။ နောက်ဆုံး
ပစ္စည်းထုပ်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ ဆောင်း အရဲစွန့်ကာ
စက် ရှေ့ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး

“စက်ရယ် ဆောင်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဆောင်း ရဲ့မိသား
ရက်စက်မှုတွေအတွက် ဆောင်း ပေးဆပ်ပါရစေ ကူညီပါရစေနော်”

“ဘာ ပေးဆပ်ပါရစေ ကူညီပါရစေ ဟုတ်လား။ ဟား ဟား
ရယ်ချင်လိုက်တာ”

နာကျင်စွန့်နေတဲ့ သံဝါကြီးနဲ့ စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခန့်သင်
ပြောချသည်က ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေးသေးကြုတ်သလို ဖြစ်သွား
“ဒီမှာ ဆောင်းသဝဏ် ငါတို့မိသားစု ဒီလိုဆိုးဝါးမှုတွေနဲ့

ကြုံရမယ်လို့ အစကတည်းက ကြိုသိခဲ့ရင် နှင့်မျက်နှာကိုမြင်ရကတည်း
က ငါ ကျောခိုင်းခဲ့မယ်ကွ”

ဆောင်း တံတွေးမျိုးချလိုက်မိသည်က မလုံမလဲဖြစ်မှုတွေနဲ့
ဆောင်းက သူ့ကိုခင်ခွင့်တောင်းခဲ့မိလို့ သူ့မိသားစု အဆိုးတွေနဲ့ရင်ဆိုင်

ရတာ ဆိုတဲ့ စွတ်စွဲချက်တွေက ဆောင်း နှလုံးသားကို ထပ်ဆင့်ကြေ
ကွဲရတာ အမှန်ပါပဲ။

ဆောင်း ရိုးရိုးစင်းစင်း ခင်မင်ခွင့်တောင်းခဲ့တာပါ စက်ရယ်
“ခုတော့ ငါ့မိသားစု”

မျိုးသိမ်မနိုင်လို့ လက်နှစ်ဖက်ခါးထောက်ကာ မတ်မတ်ချည်း
ရပ်ရင်း မျက်နှာမော့ထိန်းလိုက်ပေမယ့် သူ့မျက်ရည်တွေ ကျနေဆဲ

သူ့အသံတစ်ချက် အစ်အောက်သွားပြီးမှ ရုန်းထွက်လာရပြန်
သည်။

“အင်းလေ အကောင်းပကတိဖြစ်အောင်ကြိုလာမယ့် ကံ
ကြီးကို ခြယ်လှယ်ခွင့်ရတဲ့ နှင့်မိသားစုရဲ့အောင်မြင်မှုကို ငါတို့မိသားစု

အောင်အကွဲခံပြီး အရှုံးပေးတယ် ဆောင်းသဝဏ်”
“မ မဟုတ်သေးဘူး စက်ရယ် ဆောင်းလေ”

“သွားစမ်းပါ နင် ကူညီမယ် ပေးဆပ်မယ်ဆိုတဲ့အပြုအမူက
ငါတို့မိသားစုကို နောက်ထပ်စော်ကားလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ဆောင်းသဝဏ်

ငါတို့မိသားစုမှာ မမနဲ့သေကွဲကွဲရတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုက အချစ်အတွက်
သေပျက်ရတယ်၊ ငါ့အသည်းကွဲရတယ်၊ ငါ့မိသားစု စီးပွားပျက်ခဲ့မက

သေရာထိုင်စရာ မရှိအောင် ခြေမဲ့လက်မဲ့ဖြစ်ရတာ အားလုံးရဲ့အစက
နဲ့ကြောင့်”

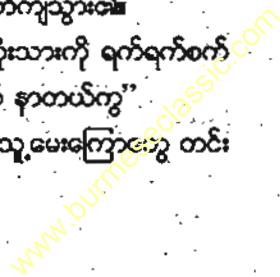
နင့်ကြောင့် ဆိုတဲ့အသံဝါကြီးက ဆောင်း ရင်ဘတ်ကို ဆောင်
ညှိုးပစ်သလို ယိုင်ခန့်ဖြစ်စေသည်။ ဆောင်း ကိုယ်ရှိန်ထိန်းရင်း သူ့မျက်

စေ့ကြည့်ရဲ့အောင် ဖြစ်ကာ မျက်လွှာချကာ တစ်ချက်ရှိက်အငိုမှာ တွန့်
သွားသည့် နှုတ်ခမ်းလွှာကို လက်ဖဝါးနဲ့ဆောင်း ဒီပိတ်မိလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဆောင်း လက်ထဲက စိန်ထည်ဘူး နီနီရဲ့ခဲက သူ့နဲ့
ဆောင်း အကြားရှိ မြေပြင်ပေါ်တွယ်ရာမှ လွတ်ကျသွား၏

“နင်ပေးလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာက ငါ့နှလုံးသားကို ရက်ရက်စက်
စက် ဆွဲထုတ်ပစ်သလို အသည်းတဆတ်ဆတ် နာတယ်ကွ”

အသောမသတ်နိုင်တဲ့ နာကျင်မှုက သူ့မေးကြောတွေ တင်း

လာသလို မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးပါ နီမြန်းပြောင်ကြွလာသည်က ဆောင်းဇာတိ စက် ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ မမလဝန်းရဲ့ စကားလုံးကို ပြောင်ပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလို ဆောင်း နှလုံးသားမှတောင့်တမှုလေး မျက်ထင်ချက်မဲ့သွားစေသည်။

“နင့်ကို ငါ နောက်ဆုံးပြောမယ် ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ ငါနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ အရှင်းဆုံးပြောမယ်ဟာ ခလုတ်တိုက်လို့ ကြုံရင် တောင် ငါ့မျက်နှာကို နင်မကြည့်နဲ့”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“နင့်မျက်နှာမြင်ရရင် နင့်မိသားစုအတွက် ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့ ငါ့ရင်ဘက်ထဲက အငြိုးတွေကို ဓာတ်ဆီဖြန်းပြီး မီးတင်ရှို့သလို ဟုန်းခဲ ဟုန်းခဲတောက်လောင်စေတယ် ဆောင်းသဝဏ်”

“အဲသလောက်တောင်ပဲလား စက် ရယ်”

ရင်ထဲက ညည်းချင်းချမိတဲ့ အသံနောက်မှာ ဆက်တိုက်လို့ တက်လာတဲ့ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးစကားက

“နင်နဲ့ငါ မတော်တဆ ကြုံဆုံမှုအားလုံးအတွက် ဒီအချိန် ဒီနေရာကစပြီး ငါ ကိုယ်တိုင်ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီ အေး နင် ရှေ့ဆောင်တိုးလာရင်”

“မ ပြောပါနဲ့တော့ ဆောင်း မကြားပါရစေနဲ့တော့ အဟင် ဟင့်”

ခံနိုင်ရည်မရှိတဲ့ ဆောင်း နှလုံးသားက လက်နှစ်ဖက်နဲ့နားကို ဖိပိတ်ကာ ရပ်လျက်သားဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်း ကိုယ်လုံးလေးပျော့နွဲ့ခွေးခေါက်

နွဲ့ မြေပြင်ပေါ် ဖရိုဖရဲလေး လွင့်ကျသွားတဲ့အခါ
“နင့်ကို ငါ့မုန်းတယ် ငါ့ရင်ဘတ်နဲ့ကျိန်ဆိုပြီး ပြောမယ်၊ နင့်ကို ငါတစ်သက်လုံးမုန်းနေမယ်”

ဆိုတဲ့ စကားလုံးစိမ်းနဲ့သူ့ ခြေလှမ်းက ဆောင်းအပေါ်မှ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလွင့်မျောသွားသည့်အခါပဲဖြစ်သည်။

စက်ရယ်။

စက် အမုန်းတွေကို ဆောင်း ရင်ခုန်သံနဲ့ထွေးပွေ့ရင်း တစ်ဆက်လုံးအတွက် ထာဝရ ယုယခွင့်ရချင်ပါတယ်ကွယ်။

မောင် အမုန်းတွေကို ဆောင်း နှမ်းရွိုက်ပါရစေ။

ဘယ်တုန်းကတည်းက ဝိထားသည်မသိတဲ့ ဆောင်း မျက်လုံး
 လေးက ကွမ်းသီးမှည့်လို ဝါရောင်ရဲလျက် ပြုထွက်နေသည်။ လက်ထဲ
 ဆလည်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ စာရွက်လိပ်။
 သိချင်စိတ်နဲ့ဖြင့်ကြည့်လိုက်တော့ စက် လက်မှတ်ထိုးပြီးသား
 ကွာရှင်းစာချစ် နှစ်စောင်။ သီရိ ရင်မှာ အတော်လေး ထိခိုက်သွား၏။
 အဖွဲ့ခနဲ ရှိုက်နေရှာတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာနုနုလေးက နောင်တ
 ဆောင်ခြည်လေးများ ဆမ်းထားသည့်နယ်။

“ဖြစ်ရလေ ဆောင်းရယ်”

“ဆောင်း ဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်”

ချစ်လွန်းလို့ မရအရ ဖမ်းယူခဲ့တဲ့ စက်ကို ဆောင်း ကွာရှင်း
 ဆေးဖိုမပြောနဲ့ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်မှ ဆောင်း ခွဲမနေနိုင်တာ သီရိ
 သိနေ၏။

အားကိုးထကြီးမော့ကြည့်ရင်း မေးတဲ့ ဆောင်းမျက်နှာလေးကို
 စိတ်မသက်မသာ ကြည့်သည်။ ပါးပြင်ထက်စီးကျလာတဲ့ ဆောင်းမျက်
 နှည်တွေကို ကြင်နာစွာသတ်ပေး၍

“စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့ ဆောင်း”

“ဆောင်း ကွာရှင်းပေးရမှာလား သီရိရယ်”

“သွေးအေးအေးခွဲဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ကွယ် လာ ဆောင်း
 အထဲဝင်ရအောင် ပြီးမှ သေချာစဉ်းစားကြတာပေါ့ လာ သူငယ်ချင်း”
 ထူမထူနီနီခွမ်းမရှိအောင် စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ်နေဖူးတဲ့
 ဆောင်းကို ပန်းဝေးနှစ်ဖက်ပင့်ကာ ကူတဲ့ချင်း ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဖက်ယောက်

အခန်း (၂၀)

“ဟင် ဆောင်း”

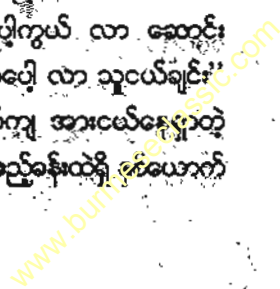
တိုက်ခန်းတံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းတွေ့လိုက်ရတဲ့ ဆောင်းကို သီရိ
 တအံ့တဩလေး ငုံ့ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ဖိလိုက်မိသည်။

လှေကားထစ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ နံရံကို ကပ်တီးထားတဲ့
 ကိုယ်လုံးလေးက ပုံလျက်ထားချထားသလို။

“ဆောင်းရယ်”

ကရုဏာသက်စွာ ထိုင်ချရင်း ဆောင်း ပန်းလေးကို စာနာစွာ
 ဆုပ်ထွေးမိတော့ ငိုချလိုက်သည်က ဟီးခနဲ သီရိရင်မှာ ကိုယ်ချင်းစာ
 စိတ်နဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်က တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ဆောင်းရယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာထိုင်နေရတာလဲ သီရိကို ခေါ်
 လိုက်ပေါ့”

ထိုင်ဆိုဖာအနီရဲရဲမှာ ထိုင်စေသည်။

“ဆောင်း လေ ဟင့် ဟင့်”

ပြောချင်တဲ့စကားလုံးတွေက အစ်စိုကာ ရှိုက်သံတွေသာ ရှန်ထွက်လာတဲ့ ဆောင်းကို သီရိ နားလည်မှုပေးနိုင်ပါသည်။

“သီရိ နားလည်ပါတယ်ကွယ် ဆောင်း ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ရှိလဲဆိုတာ သီရိ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သီရိ အနားယူပါကွယ် ခဏနော်”

ကိုယ်လုံးလေးကို ဆိုဖာနောက်မှီစေပြီး ဆောင်း အပါးက သီရိထွက်ခဲ့သည်က မီးဖိုခန်းဆီကိုပါ။

ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း ကြေကွဲရင်း ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ပြီး ညဘယ်အချိန်ကတည်းက သီရိရဲ့တိုက်ခန်းဝမှာပုံကျနေသည်မသိ။

နံနက်စောစောအိပ်ရာကအထဲမှာ ငိုရှိုက်သံလေးကြားရင် တံခါးပြေးဖွင့်ကြည့်မှ ဆောင်း ဖြစ်မှန်းသိရတယ်လေး။

သောက လောင်မြိုက်တဲ့ချစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ညလုံးအိပ်စက်ရလန်းမတူတဲ့ ဆောင်းကို သောကတွေချုပ်ငြိမ်းအောင် အနားယူအိပ်စက်ခွင့်ပေးချင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကော်ဖီထဲ အိပ်ဆေးတစ်လုံးထည့်ပျော်သည်။ ပျော်၍ချော့မော့တိုက်လိုက်သည်။

ကော်ဖီသောက်ပြီး မျက်လွှာလေးစင်းကျလာတဲ့ ဆောင်းက ကူတွဲ၍ သီရိ အိပ်ရာပေါ်နေရာပေးလိုက်သည်။ မိနစ်ပိုင်းမျှပင် ကြေအိပ်ပျော်သွားရှာတဲ့ ဆောင်းဆီမှ ဟောက်သံနဲ့ရှိုက်သံလေးရော

သိလာသည်။

ဆောင်း လုံးဝအိပ်ပျော်သွားမှ မွှေးပွခြုံစောင် အနီရဲရဲကို ခင်တတ်ပေါ်အထိ လှမ်းခြုံပေးရင်း သက်မမောလေး သီရိချစ်သည်က အကြိမ်ကြိမ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်နေတဲ့ သားကိုးတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို အရူးအမူးချစ်နေတာက သဘာဝပင်တယ်။

ခုတော့ ဆောင်းက ထိုသို့မဟုတ်။ ဆောင်းကို မုန်းတီးနေတဲ့ စက်ရဲ့နှလုံးသားကို အရူးအမူးချစ်

တာက ဆိုးဝါးလှသည်။ အငြိုးတွေနဲ့မုန်းနေတဲ့ စက်ကိုမှမရရအောင် ယူခဲ့တဲ့ဆောင်း

ချစ်စိတ်ကို မတွေးဘဲမနေနိုင်တော့။

စက် အမုန်းတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး နမ်းရှိုက်ချင်တဲ့ ဆောင်း အနုသံက အံ့ခေန်းလိလိဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်ပြောင်သွားမှန်းမသိတဲ့ စက် တို့နောက် ခြေရာခံကာ ခေပ်မိအောင် နောက်က တင်ကောက်ကောက်လိုက်ကြည့်သည်။

ထင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ပျဉ်ထောင်အိပ်ဟောင်းလေးမှာ ချိတ်တုံ့တဲ့နေရတာ၊ အဆင်မပြေတဲ့ စက်တို့မိသားစုရဲ့အဖြစ်တွေကို ချစ်ချမ်းမြေ့စွာခံစားရှာသည်။ ထို့နောက် အန်ကယ်ရဲ့အနီနီကြောင့်

ဆောင်း လိုက်ကြည့်ခွင့်မရသလို ခြံပြင်တောင် ထွက်ခွာမရဖြစ်သွားသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ စက်တိုမိသားစု အခြေအနေက နေ့ရက်ညချင်းပြောင်းလဲသွားသည်ကို သီရိသတ်တားမိသည်။

ခရေလမ်းထဲ ခြံဝင်းနဲ့တိုက်လှလှမှာနေချပြီး လုပ်ငန်းတွေ ပြန်ထူထောင်နိုင်တဲ့ စက်တိုမိသားစု အဖြစ်က အံ့ဩဖို့ကောင်းဆံ့အရက်ဖြတ်ပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းသွားတဲ့ ကိုနေက ဖခင်နဲ့အတူ နိုင်ငံခြားထွက်ပြီး စီးပွားရှာသလို စက်က ဖခင်ထူထောင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးနိုင်တဲ့အထိ အဆမတန်တိုးတက်ခဲ့သည်။

ထိုပြင် စီးပွားရေးတိုးတက်လာတဲ့ စက်အပါးမှာ မိန်းမလူငယ်တွေပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ စက်က ဘယ်မိန်းကလေးတို့ကို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း အားလုံးထဲမှာ အလှတွေမျှကြွနေတဲ့ ယုယစိုကိုတော့ ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်တဲ့ခွင့်ရသည်။

ယုယက ကျွန်တော်ချစ်သူပါဆို အပေါင်းအသင်းကြားမှာ ရဲရဲခံခံကြေညာခဲ့သလို စက် မိဘကိုလည်း အသိပေးပြီးသားဖြစ်သည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိ ကောက်ကောက်လိပ်လိပ် ဆံပင်ပုံစံမျိုး မျက်နှာကိုပုံမှန်ထက် ကာလာအရောင်ရင့်ရင့်ရဲရဲခြယ်ကာ ခေတ်ရွေဇာတ်ဖက်ရှင် နှင့်ရဲသွက်လှတဲ့ ယုယစိုကို စက် မိဘ သဘောမကျပေမယ့် မငြင်းဆန်ခဲ့။

စက်ကတော့ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားတဲ့ ယုယနဲ့ဂုဏ်ယုစိုကို မြောက်စွာတွဲနေသည်ကို သီရိ သီနှင့်လျက် ဆောင်းကို မပြောရက်ခဲ့။

အပြင်ထွက်ခွင့်မရရှာတဲ့ ဆောင်းကို သနားစိတ်နဲ့ သီရိ သီသတ်တစ်ပါးသွားတွေ့ခဲ့ဖြစ်သည်။

စက် သတင်းရလား။ စက် တို့အဆင်ပြေလား။ အခု ဘယ်မှာ ကြလဲလို့ ဆောင်း တတွတ်တွတ် မေးရှာသည်။ သီရိကလည်း

“စက် တို့တကယ်ကောင်းစားနေပြီဟ”

“စက်ကို မြင်ရုံနဲ့ ဆောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ဟင် စက်ကိုမြင်ရုံနဲ့ ဘယ်မှာမြင်တာလဲ”

သီရိ တအံ့တဩ ဈေးစမ်းလိုက်တော့ ဆောင်း မျက်နှာလေး နှစ်သွားပြီး

“ဟုတ်တယ် ဟိုနေ့က မမက ဆောင်းကို ဘာရည်ရွယ်ချက် နဲ့ညှိမသိဘူး အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အန်ကယ် ဆောင်း နှင်းလင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပြီး ရှင်းလင်းနဲ့စကားပြောပါဆို ပြီး သွားပေးလိုက်တယ်လေ”

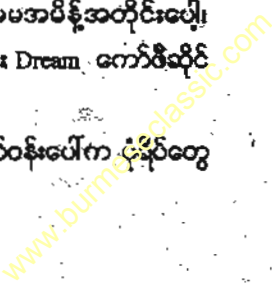
“ဟင်”

သီရိ အတော်လေး အံ့ဩသွားသလို စိတ်လည်းဝင်စားသွား သည်။

“အဲဒါနဲ့ ဆောင်းလိုက်သွားတယ်ပေါ့”

“ဆောင်း လွန်ဆန်လို့မှမရတာ၊ မမအမိန့်အတိုင်းပေါ့၊ နှင်းလင်းက အေးအေးစကားပြောရအောင်ဆိုပြီး Dream ကော်ဖီဆိုင် သွားတယ်လေ ဆောင်း မသွားချင်ပေမယ့်”

သီရိ သက်ပြင်းချသည်။ ဆောင်း မျက်ဝန်းပေါ်က နှစ်သက်

က ထိုနေ့က Dream ကော်ဖီဆိုင်မှာ စက်နဲ့ဆုံတွေ့တဲ့ ပုံရိပ်ကလေးတွေ ထင်လာသည်။

“လာလေ ဆောင်း”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးရင်း လက်ကလေးကမ်းကာ ဆောင်း စိတ်ဝင်တစားငုံ့ကြည့်ရင်း ရှင်းလင်းခေါ်တော့ ဆောင်း ကားပေါ် ဆောင်းလိုက်ရသည်က ရှင်းလင်းလက်ကို မကိုင်ဖြစ်ခဲ့။

“ဆောင်းကလည်း ကိုယ့်ကို စိမ်းစိမ်းချည်းမဆက်ဆံပါနဲ့ကွာ”

ဖြောင့်စင်းတဲ့နာတံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပွသယောင်ရှိပေမယ့် ကြည့်ရမဆိုး။ စက်လို အသားဖြူကာ တည်ကြည်ချောမွေ့လွန်းတဲ့ အနံ့ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရှင်းလင်းကို ဆောင်း စိတ်မဝင်စားပါ။ ကမ်းထား လက်ကို ရှင်းလင်းမရှုပ်သိမ်းဘဲ ပြောသည်။ ဆောင်း မျက်လွှာချလို ပြီး

“ကိုရှင်းလင်းနဲ့ဆောင်းက အခုမှ သိကြတာဆိုတော့”

ရှင်းလင်း ဟက်ခနဲရယ်ကာ ကလေးဆန်စွာ ချစ်မဝနိုင်ဖြစ် တဲ့ ဆောင်း မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီးပြောသည်က

“အခုမှ သိကြပေမယ့် တစ်ဘဝလုံးပေါင်းရမယ့် အရင်းနှီး

ပါကွာ”

“ဘာ”

ဆောင်း အထိတ်တလန့်မော့ကြည့်တော့ ရှင်းလင်း လက် ဖက်က ဆောင်း ပခုံးပေါ် ဖွဖွလေးကိုင်ကာ အပြုံးနှင့်မိမိရကြည့်

“ဟုတ်တယ် ဆောင်းက သာတာမှမသိတာ ဆောင်းနဲ့ကိုယ့် နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ နှစ်ဖက်မိဘ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟင်”

ဆောင်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွား၏။

ရှင်းလင်း အပြုံးမပျက်ဘဲ ဆောင်း မေးဖျားကို ပင့်ကိုင်တော့

“အိုး ဖယ် လို့”

အထိတ်တလန့် ပုတ်ထုတ်မိရင်း ဈေးက လျှောက်ထွက်ခဲ့မိ သည်။ ရှင်းလင်း အပြေးကလေး နောက်ကလိုက်ခဲ့ပေမယ့် ဆောင်း

ညွှန်မကြည့်မိ ဆောင်း လို့ခေါ်ပေမယ့်လည်း မထူးမိ။

ဆောင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လျက် ထိခိုက်ကြေကွဲတာပဲ သိ သည်။ ဘယ်သွားရမှန်းမသိတဲ့ ဆောင်း ခြေလှမ်းတွေက စားသောက်

နန်းမကြီးသီ ရွှေသွားနေမိသည်။ ထိုစဉ် စားသောက်ခန်းမထဲက သက်ချင်းချိတ်ပြီး မြူးမြူးကြွကြွလေး ထွက်လာတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲ။

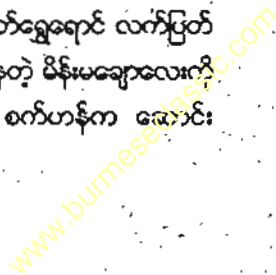
ဆောင်းလည်း စက်နဲ့အဲဒီလို တွဲတွဲရလိုက်တာဆိုတဲ့ တောင့် အတွေးနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့မှ

စက်။

ဆောင်း နှလုံးသားမှာ နိမ့်ခနဲဟာကာ ဝမ်းနည်းသွား၏။ နှုတ်ညွှန်ညွှန်တန်းလေးတွေ ယှက်ဖြာနေတဲ့ အနက်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်

ဆာက ကိုယ်ကုပ်ပုံနောက်တွဲဂါဝန်မှာ ဝေ့စကုတ်ရွှေရောင် လက်ပြတ် သား ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်နဲ့အစွမ်းကုန်လှနေတဲ့ မိန်းမချောလေးကို

ခေါင်းလေး စောင်းငုံ့ကြည့်ရင်း ထွက်လာတဲ့ စက်ဟန်က ဆောင်း

ခြေလှမ်းတန်ကာ ငေးမောသွားစေသည်။

“ဟွန့် စက်က ကဲတာပဲ”

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် ကဲတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ပန်းကလေးတွေအပြန်အလှန်တိုက်ပြောကာ ဗြိုင်တူ ရယ်ရင်း ဆောင်းရှေ့က ဖြတ်ကျော်သွားသည်က တာလောကလုံမှ နှစ်ယောက်ထဲ ရင်ခုန်လိုက်မှုနေတဲ့ ချစ်သူများနယ်။

“ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ကိုယ် ကဲတာ”

ဆိုတဲ့ စက်စကားလုံးက ဆောင်း နှလုံးသားကို ဒဏ်ပြန်လိုက်တဲ့ အပြုံးတွေလား ဆောင်းရယ်။

ထိန်းမရတဲ့ ကြေကွဲစိတ်က မျက်ရည်များကိုဖြူချမိသလိုပဲ “ဆောင်း”

ခေါ်သံနဲ့အပါးရောက်လာတဲ့ ရှင်းလင်း။

ညှို့မှိုင်းမှိုင်း မျက်နှာနဲ့အိမ်မှ ယိမ်းခိုစီးကျလာတဲ့ ဆောင်း မျက်ရည်ဥလေးကိုမြင်ရတော့ ရှင်းလင်း ပျာယာခတ်သွား၏။ ဆောင်း လက်ဖဝါးကိုပင် မကိုင်ရက်အောင်ဖြစ်ကာ

“ဆောရီးပါ ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်း ဝမ်းနည်းရင် ဆောင်း လက်ဖျားလေးတောင် မကိုင်တော့ပါဘူး။ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကြောင့် ဆောင်း မျက်ရည်မကျစေရဘူး။ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါ ဆောင်းရယ်၊ ဟိုမှာ သူများတွေကြည့်ကုန်ပြီ”

ရှင်းလင်းပြောမှ ဆောင်းကိုယ်လေးတုန်ကာ အသိဝင်လာသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ဆောင်း ရောက်နေတာက လူစည်ကားတဲ့ ကော်ဖီ

ဆောင်း မျက်ရည်ကျနေတဲ့ ဆောင်းကို ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ။ ရှက်စိတ်နဲ့ ဆောင်း ခြေလှမ်းက ရှင်းလင်းရဲ့အနက်ရောင် နှလုံးကလေးပေါ် ပြန်ရောက်သွားကာ ကြေကွဲစိတ်ကြောင့် နှလုံးသား ဝိုင်းကြီးသည်။ သည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းသွား၏။

ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ခါနီး မိန်းကလေးက ကိုယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုး နားလေးကို ကိုင်လိုက်ရုံနဲ့ ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ငိုမိသတဲ့လား။

ဖြူစင်လိုက်တာ ဆောင်းရယ်။

ဆောင်းကို ကိုယ် အခုမှပဲ မစွန့်လွှတ်ရဲအောင် တန်ဖိုးထား ခြင်းဖြစ်သွားပြီလေ။

ချစ်လွန်းတော့လည်း နမောတတ်စွာ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် နှုတ်တုတ် နှိုးလောင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေထားရင်း မချောရက် အောင် နှိုးထားငေးကြည့်လျက်။

“ဒါ ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်”

ဆောင်း မျက်ရည်စလေးကို တို့သုတ်မိ၏။ အစိမ်းနုနု တီရှုပ် တီတီနဲ့အစိမ်းရောင် ကိုယ်ကျပ်ဘောင်းဘီကို စမတ်ကျကျ တွဲဝတ် တွဲတဲ့ မောင့် ပုံရိပ်လေးကို မဖျောက်ဖျက်နိုင်အောင် ခံစားရင်း ခင်ညိုညိုမိ၏။

သီရိ သက်မလေးလေးချကာ မှန်တင်ခုံရှေ့ထိုင်နေရာမှ လှည့် ဆောင်း အပါး ရွှေသွားရင်းပြောမိသည်။

“သီရိလည်း စက်တို့ခုံတွဲကို မြင်နေတာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြီ၊ ဆောင်းကို မပြောရက်ခဲ့တာ၊ အခု ဆောင်းကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ဆောင်း ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

“ဆောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာ သီရိကို ပြောပြချင်နေတာ”

ပြတင်းပေါက်အပြင်ကင်းကြည့်နေရာမှ ကိုယ်လေးငှဲဆောင်းက သီရိကို ကြည့်ရင်း ဆောင်းပြော၏။

“သီရိ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လျက်”

“ဆောင်းက ဘာကိုဆုံးဖြတ်ထားတာလဲ”

“ဆောင်း၊ ရှင်းလင်းနဲ့ လက်မထပ်နိုင်ဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဒီလဆန်းမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ ဒယ်ဒီအားထုတ်စီစဉ်ပြီးပြီတဲ့၊ ဒယ်ဒီတို့အတွဲထဲက ဆောင်း၊ ရုန်းထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ မှားတယ်လို့ ဆောင်းကို မဝေဖန်ပါနဲ့ သီရိရယ်၊ မောင်ဆောင်းချစ်တယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မောင့်ဘဝထဲ ဆောင်း တို့ထဲမယ် ဆောင်းကိုကူညီပါ သီရိရယ် နော်၊ ဆောင်းကို ကူညီပါ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်းက သီရိလက်ဖျားလေးအားကူးတကြီးဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောသည်က မငြင်းရက်နိုင်အောင်ဖြစ်ရန် တကယ်ဆို စက် တို့မိသားစုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရင်နာစရာအကြောင်းတွေမှာ ဆောင်းက စားစာခံဖြစ်ရရှာသည်။

မမသေ့ထက်ရဲ့ အတွဲ

ကိုလေးရဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့မှု

အန်တီနဲ့အန်ကယ်ရဲ့ ချိုးနှိမ်ဆက်ဆံမှုတွေရဲ့နောက်မှာ သားစုရဲ့အနာဂတ်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုတစ်ခါ ဆောင်းရဲ့နှလုံးသားခံစားချက်ကို တစ်စက်က ဆေးမှမငဲ့ညှာဘဲ ရှင်းလင်းနဲ့အတင်းစိမ့်ပြန်ပြီ။

ဆောင်းက စက်ကို ချစ်နေတာဆိုတော့ ရှင်းလင်းနဲ့လက်မထပ်ချင်တာကို မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်းစားမိ၏။

“နော် သီရိ ဆောင်းကို ကူညီပါနော်၊ မောင်နဲ့ရှေ့ဆက်ဆောင်ပါရစေနဲ့”

“ခါပေမဲ့ စက်က ဆောင်းကို ဒီလောက်မုန်းနေတာလေ”

“ဟင့်အင်း မောင် မုန်းတယ်ဆိုတာ အခိုက်အတန့်လေးပါ”

“သီရိက အခိုက်အတန့်လို့မထင်ဘူး၊ သူငယ်ချင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အခိုက်အတန့်သာဆိုရင် စက်က ဆောင်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကိစ္စမယ်လေး အခုတော့ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ ဆောင်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့နေနေသာသာ ယုယနဲ့မမြင် လေမမြင် တွဲနေတာ တစ်နှစ်ကြာတော့မှာလေ”

“ဟင့်အင်း”

ဆောင်း၊ ခေါင်းရစ်၊ ရှုံ့ ပါးပြင်ထက်တင်နေတဲ့ မျက်လှည့်စက်ဖုန်းနဲ့သုတ်သည်။ ပြတင်းပေါက်နံရံမှာ ကိုယ်ကိုကပ်ခို၍ခွဲထားမိတဲ့ သီရိ လက်ဖျားလေးကို မလွှတ်သေးဘဲ

“ယုယနဲ့ဘယ်လောက်ပဲဝံ့တဲ့ ဆောင်းကို မောင် ချစ်နေတာ

ဆောင်းသိတယ်။ ဆောင်းကို မနင်းရက်ကတည်းက မောင် ချစ်နေတာကို ဆောင်း ခံစားလို့ရခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လောလောဆယ် မုန်းနေတာကို ဆောင်း မမှုဘူး သိရိရယ်။ ကူညီပါနော်၊ ဆောင်းကို ကူညီပါ။

တတွတ်တွတ်နဲ့အနူးအညွတ် အသနားခံနေရတဲ့ ဆောင်း နှလုံးသားကို သီရိ စိတ်က လျစ်လျူမရှုနိုင်ခဲ့။ ဖရိုဖရဲဝေကျလာတဲ့ ဆောင်း ဆံနှယ်ပျော့ပျော့လေးကို သီရိ တယုတယ သပ်ကာ

“အေးလေ စက် အမှန်းတွေနောက်မှာ ဆောင်းကို စက် ချစ်နေတယ်ဆိုတာ ဆောင်း ယုံသလို သိရိလည်း ယုံပေးပါ့မယ်။ ဒါကြောင့် သီရိ တအံ့တဩ လက်ခံစွာ အကောင်အထည်ဖော်ပေးမိတာက နောက်တစ်ညမှာပဲဖြစ်သည်။

ထိုညက စက်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ဘီယာဆိုင်ထိုင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ သီရိက စားပွဲထိုးလူရွယ်နဲ့ပေါင်းကာ စက်သောက်မယ့် ကုတ်ဘူးထဲ အိပ်ဆေးအသင့်ထည့်ပြီးသားဖြစ်သည်။

ဘီယာနဲ့အိပ်ဆေးအရှိန်ကြောင့် သိပ်မကြာခင် မှောက်သွားတဲ့ စက်ကို သူသူငယ်ချင်းတွေ ရယ်ရယ်မောမော ကြည့်ရင်း ဝိုင်းဆက်ထိုင်ကြသည်။ လူစုံတဲ့ ဝိုင်းမို့စားရင်းသောက်ရင်း စကားကောင်းနေချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ စားပွဲထိုးက စက် သူငယ်ချင်းတွေ သတိလက်လွတ်ဖြစ်တာကို အခွင့်အရေးယူပြီး တွဲထုတ် ခေါ်ယူခဲ့သည်။ သီရိက စက်ကို ကားပေါ်တင်ခဲ့၏။

ဆောင်းက ဘယ်သူမှမရိပ်မိအောင် ခိုးထွက်လာပြီး အဆင်

ဆောင်းနေရာတဲ့သီရိက တိုက်ခန်းအရောက် စက်ကို ပို့ပေးခြင်းဖြင့် ညှဉ်းအဝကူညီပေးခဲ့သည်။

ဆောင်း ဝင်ချင်တဲ့ စက်ဘဝထဲကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့တိုးဝင်ပါစေအောင် အထင်မသေးရက်တာ အမှန်ပါ။

ရှေ့ဆက် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ သီရိ မခန့်မှန်းတတ်တော့။
အခြေအနေတွေက ။

www.burmeseclassic.com

မျက်လွှာလေးကိုဖွင့်ကာ

မေးဖျားလေးကို ပင့်ကိုင်ထားတဲ့မောင်လက်ချောင်းလေးကို

ဘာလဲ ဆုပ်ကိုင်မိသည်က ရွှေ့လေးပါပဲ။

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာ”

ဆောင်းသဝဏ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် လန့်ဖြန့်ကာ ရင်ခွင်ထဲ

ထဲကိုင်လုံးလေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်ရင်း ဘေးတစောင်းခွေလျက် အိပ်

မိတဲ့ ကိုယ်ကို မွေ့ရာထက်မှ ရုန်းထမိသည်။

“မောင်”

သူ့လက်ဖျားကိုဆွဲ၍ ထူးထူးခြားခြား အခေါ်ခံရတဲ့ နာမ်စား

ကြောင့် ပြေးထွက်သွားချင်တဲ့ သူ့စိတ်က ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့တပ်ပြီး

ထွေးထွေးသည့်နယ်။

မွေ့ရာထက်မှဆင်းပြေးဖို့ခြေလှမ်းချမလိုဖြစ်သွားပြီးမှ မချစ်

မောင်လို့ခေါ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကိုငေးမတတ်ကြည့်မိသည်။

ဖူးဖူးနုနုလေး ဆူကြွကာ၊ ဟဟလေးဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်

ကောင် သဘာဝအရောင်အတိုင်း ပန်းသွေးရောင်ဖျော့ဖျော့လေးနေ

သည့်မှာ ရင်ခွင်ထဲထွေးပိုက်ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခုန်

မှုန်လှအောင် ညှို့နှိုင်းစွမ်းလေသည်။

“မောင်ကို ဆောင်းချစ်တယ်”

ချို့နွဲ့သော အသံလေးနဲ့အတူ ဆွဲယူထားတဲ့ သူ့လက်ချောင်း

ကို ရင်ခွင်ပေါ်ဆွဲတင်ရင်း ပြောတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးက အချစ်တွေ

အခန်း (၂၁)

အသိဝင်လာတဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးက နူးညံ့မွှေးအိနေတဲ့ ပန်းခွေ

ရောင်မွေ့ရာလှလှပေါ်မှာ။

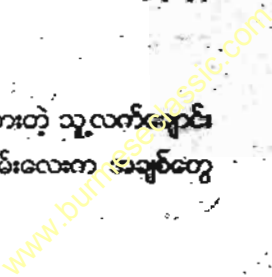
ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း ယစ်မှူးဖွယ်ရေမွှေးရနံ့လေးသင်းထုံနေတဲ့

အိထွေးသော ကိုယ်လုံးခွေးခွေးလေးကို သူ့လက်ချောင်းလေးဖျားဖြင့်

ဖွဖွလေး သိုင်းဖက်လျက်သားဖြစ်နေသည်။

ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့ထားမိတဲ့ အိသွဲ့သွဲ့ကိုယ်လေးက သူ့စိတ်

ကြိုက် ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချစ်သူ ယုယ ကိုယ်လုံးလေးလား။

ပေးပါလို့တောင်းဆိုနေတာ ဥပက္ခာပြုဖို့ ခံယဉ်းသားလား။

သူ့လက်ကလေးကို အားပြု၍ တွန်းပစ်ခံထားရတဲ့ ကိုယ်လေးက မွေ့ရာထက် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေရာမှ ရုန်းအထွေထွေပယ်င်းရောင်ခြုံစောင့်က ဆောင်း ပန်းထက်မှလျော့ခန့်ကျသည်။

သူ့လက်ဖျားလေးကို လွှတ်ကာ ခြုံစောင်ကိုကမ်းကထမ်းဆွဲချလိုက်ပေမယ့် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းပါတဲ့ ပိုးသားအင်္ကျီအပြုအမူပါးပါးလွှာလွှာလေးနောက်မှ ကြယ်ရောင်လရောင်လို ရွန်းဖတ်စိုထပ်တဲ့ ဆောင်းအလှတရားပေါ်မှာ သူ့မျက်ဝန်းက နှစ်နှစ်မူးမူးဖြစ်သွားသည်။

“ဆောင်းလေ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူ ရင်ခွင်ထဲမှာ မနိုလို့အိပ်အူး။ မောင်ရင်ခွင်မှာ ခိုလို့ချင်တာ၊ မောင့်ကိုပဲ ချစ်လို့ မောင့်ရင်ခွင်မှာပဲ နေချင်လို့ပါ မောင်ရယ်”

ရှက်ရိပ်ကလေးနဲ့တစ်ချက်ပုတ်ခတ်လိုက်တဲ့ မျက်တောင်ဆူဝင်ကာပြောရင်း သူ့ဖခုံးထက် ဆောင်း ခေါင်းလေးနဲ့နဲ့ ခိုချလိုက်တာ သူ့ရင်ခုန်သံ ကတိမ်းကပါးဖြစ်ကုန်ပြီ။

“ဆောင်း လေ မောင်နဲ့ယုယကိုတွေ့တော့”

“ဟင်”

ယုယဆိုတဲ့ နာမည်လေးကြောင့် အသိတရားတို့တိုးဝင်လာကာ ဆွတ်ဖြန်းလက်စ အနမ်းတို့ကို ချက်ချင်းဘာရိုတ်အုပ်ရပ်တန့်လျှောက်ကိုယ်နဲ့လက်တို့က ရင်ခွင်ထဲထားမိတဲ့ ဆောင်းကို ရုတ်ချင်တွန်းပစ်ကာ မွေ့ရာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလျက်သွားဖြစ်သည်က ထောင့်

ချောက်အဆင်ခံလိုက်ရပြီဆိုတဲ့ အသိတွေနဲ့ပါ။

ယုယဆိုတာ သူ့အမုန်းဆုံးမိန်းကလေးကို ရာသက်ပန်ကျော့ခိုင်းနိုင်ဖို့ သူ့စိတ်ကြိုက်ရွေးထားတဲ့ ချစ်သူ။

သူ့ချစ်သူကို ကျော့ခိုင်းပြီး အမုန်းဆုံးမိန်းကလေးနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

လက်နှစ်ဖက် ခါးမှာထောက်ရင်း ကျော့ခိုင်းရင်ပစ်လိုက်သည်က အငြိုးတွေကြောင့် တောင့်တောင့်တင်းတင်းချည်းပဲဖြစ်သည်။

ဆောင်းသဝဏ် အစ်ကိုကြောင့် မမလဝန်း ဆုံးရတာ။

ဆောင်းသဝဏ် အစ်မကြောင့် ကိုနေ ရူးမတတ်ဖြစ်ရ၏။

မိသားစုဘဝပျက်ခဲ့သည်။

ဆောင်းသဝဏ်ကြောင့် သူ့နှလုံးသားမှာ အညိုအမည်း ဒဏ်ရာနဲ့ အမုန်းတွေပွားခဲ့သည်။

အခုတစ်ခါ သူ့ဘဝကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းယူခဲ့သည်က သူ့ရဲ့ ယောက်ျားမာနကို ဖွဲခြေပစ်သလို ခံရခက်လွန်းသည်။

သူ့ တစ်မိသားစုလုံးနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ နာကျင်ကြေကွဲမှုအားလုံးက ဆောင်းသဝဏ်ကြောင့် အစပြုခဲ့တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် အဆုံးသတ်ကျော့ခိုင်းခဲ့ပြီးတော့မှ သူ့ဘဝကို ပြန်အဖမ်းခံရတာ၊ ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်စရာမကောင်းတော့။

“မောင်”

အတင်းလိုက်ဆွဲဖက်လာတဲ့ ဆောင်း လက်ချောင်းတွေကို သူ ခါးထိမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖြုတ်ရင်း တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဝန်းခနဲ။

“တောက်”

ပိုးရိုးပက်စက် လွင့်ကျသွားတဲ့ဆောင်းကို သူ လှည့်မကြည့်
တမ်း ကျောခိုင်းကာ

“မယူဘူး လုံးဝမယူနိုင်ဘူး”

“ဟင်”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ အထိတ်တလန့်ရင်ဘတ်ဖိကာ စက်ကို ပြုပြင်
ပြုပြင် ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ ပျံ့ထွက်လာတဲ့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ဆီ။

လွင့်ကျတဲ့အတိုင်း မွေရာပေါ်ဖရိုဖရဲကျသွားတဲ့ ကိုယ်က ခြေ
တွဲလောင်းချထားသလိုဖြစ်ကာ ခုတင်တိုင်ကို ဆွဲကိုင်၍ နဖူးလေးတိုက်
သလိုထိကာ တသိခုံသိခုံခိုနေရာတဲ့ ဆောင်းလေးကို ဒေါ်စိုးစိုးမာ
ကြည့်မိသည်က ကရုဏာသက်စွာဖြစ်၏။

တဖန် စက်ကို ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်ပြီး

“စက် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်”

“စက် မယူနိုင်ဘူး မေမေ”

“အိုး အခြေအနေတွေက လွန်ကုန်ပြီ သားရယ်”

“ဘယ်လောက်ပဲ လွန်လွန် အဲသလို လွန်အောင် ဆောင်း
သဝဏ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာ၊ စက်ကို အမိဖမ်းတာ မေမေ”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည်။ မိခင်ကိုပြောရင်း
ဆောင်း ဘက်လှည့်ကာ

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ထောင်ချောက်ထဲပစ်ချပြီးမှ

ဆိုင်ဖမ်းယူတဲ့ နှင့်အတ္တကို ငါ အညံ့ခံယူရမတဲ့လား။ ဒီမှာ ဆောင်း
သတ် နင်နဲ့ငါ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ပေစေ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှက နှင့် ပယောဂ
ကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့တာ။ ငါဘာအကြောင်းကြောင့်မှ အောင့်သည်းအောင့်
သတ်နဲ့လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ အရှင်းဆုံးပြောလိုက်မယ်၊ နှင့်ကိုငါ မယူ
ဘူး။ အဲဒီအတွက် နှင့် ငါ့ကိုဆောင်ချချင်ချပစ်လိုက်၊ ငါခံမယ်၊
အောင်ကျကျ တန်းကျကျ နှင့်ကိုငါ ဘယ်တော့မှမယူဘူးကွ”

ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ဇွတ်ဝင်တိုးခဲ့ပေမယ့် ရင်ရင့်သီးသီး ငြင်း
ငြင်းခံရတော့ ရှက်တဲ့စိတ်က ရင်ဆိုင်မရဲအောင်ဖြစ်ကာ ရုတ်ချည်း
ပြုထွက်မိသည်က လျှပ်ပြက်သလိုပါပဲ။

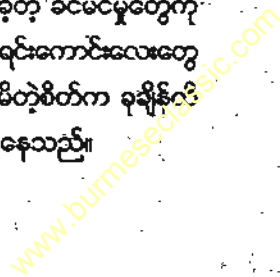
“အို ဆောင်းလေး”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်ကာ ဆောင်းကို ကမန်း
ဆောင်းပြေးဆွဲရင်း လွတ်မသွားအောင် ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ထားမိသည်။

“ဆောင်း မသွားပါနဲ့ကွယ်၊ မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ ရင်မှာ ဆောင်းကို အပြစ်မမြင်ရက်တာ ဆောင်း
အားစုဝင်တွေကြောင့် ကြုံတွေ့လာရတဲ့ သောကတွေ ဒုက္ခတွေခံရ
ဆည်းကား။

ဆောင်းကို စမြင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့သည်။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့
အိမ်သဘောထားနဲ့စက်အပေါ် စွဲစွဲလန်းလန်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ ခင်မင်မှုတွေကို
အောက်ကျခဲ့သည်။ တစ်မိသားစုလုံးနဲ့မတူတဲ့ စိတ်ရင်းကောင်းလေးတွေ
အတွက် ဆောင်းကို သမီးရင်း လဝန်းလို မြတ်နိုးမိတဲ့စိတ်က ခုချိန်လို
အရင်မှာမပြောင်းလဲဘူးဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သိနှင့်နေသည်။

ဆောင်း မိသားစုရဲ့အတ္တအပေါ် ခုချိန်ထိ အငြိုးမပြုဘဲ နေတဲ့ သားစိတ်ကို အပြစ်မတင်ရက်ပေမယ့် ခုလိုချည်း ရက်စက်စက်ငြင်းပစ်တာကို လက်ခံလိုတာလည်းပါသည်။

ရင်ခွင်ထဲဖက်ထားမိတော့လည်း ဒေါ်စိုးစိုးမာ ရင်ကို ပိုနှိပ်ချစ်မိသွားသည်မှာ သမီးရင်းလဝန်းနှင့်မခြားသလိုပင်။ ဆုံးရှုံးသွားပြီဆိုတဲ့ သမီးနေရာမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှမမှန်းရက်ဘဲ ချစ်နေရတဲ့အခါကို သမီးအဖြစ် ရွေးမအဖြစ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ့် အခြေအနေနဲ့ကြုံရတဲ့ ဒေါ်စိုးစိုးမာ ရင်မှာ ကျေနပ်မိတာက အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာလေးရဲထွတ်ကာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် တရှိုက်ရှိုက် ဝိုင်းကြွေးနေတဲ့ ဆောင်းကို တယုတယ ဖက်ထွေးရင်း စစ်အားမလိုအားမရစိုက်ကြည့်ပြီး

“သား”

“ဆောင်း အတ္တအတွက် မေမေ စက်ကို အားမထောင်စက် ထောင်အကျခံလိုက်မယ် မေမေ ဆောင်းသဝဏ်ကို လက်ဆွဲနိုင်ဘူး။ လုံးဝ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ မယူနိုင်ဘူး”

“တော်စမ်း”

“မတော်နိုင်ဘူး မေမေ၊ စက် မယူဘူး လုံးဝမယူဘူး”

“တောက်”

ပြောလေသည်လေ ဖြစ်နေတဲ့ သားရဲ့အသိတရားမဲ့ကျော့ ဒေါ်စိုးစိုးမာ သည်းမခံချင်တော့။ မျက်နှာကြီးမာထန်ပြီး စိမ်းစိမ်းခွင့်ငြင်းပစ်နေတာက ဒေါ်သမီးခဲရဲခဲဖြစ်စေသည်။

ဆောင်း အပေါ်သမီးရင်းလို ချစ်တဲ့စိတ်က သားရင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပိုလွန်ကာ အံ့ကြွလာဖွဲ့ခံပြင်းမှုနဲ့ တက်ခေါက်လိုက်သည်နှင့် အပြိုင်နက် ဆောင်းကို လက်တစ်ဖက်ရုန်းမလွှတ်အောင်ဖက်ထားသလို တျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သားပါးကိုလက်ဖြန့်ခိုက်မိသည်သာ။

“ဖြန်း”

“မေမေ”

မထင်မှတ်ဘဲ ရိုက်ချက်ကြောင့် လည်စင်းသွားတဲ့ ခေါင်းကို ထောင်မတ်ရင်း ဝမ်းနည်းတကြီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်နဲ့ပူရှု ရှိန်းဖိန်းသွားတဲ့ ဝါးပြင်ကို မပွတ်ဘဲ မေမေရှေ့ ခေါင်းထိုးပေးရင်း

“မေမေ သားကို ရိုက်ချင်ရင် နောက်ထပ် ရိုက်ဦး မေမေ”

“ရိုက်မယ် ဒီလို ဥပက္ခာပြု စကားပြောရင် ရိုက်မှာပဲ၊ စက်

ဒီလိုစကားမျိုး နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့ မေမေခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“မေမေ ခွင့်မလွှတ်လဲ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ နောက်ထပ်ရိုက်ချင်ရင်

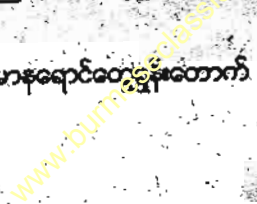
ရိုက်လိုက်ပါ ဒါမေမေ စက် မယူပါရစေနဲ့ မေမေ မယူပါရစေနဲ့ စက်

သဘောနဲ့စက်ငြင်းပစ်မယ်၊ စက်မယူနိုင်ဘူး။ လုံးဝ မယူနိုင်ဘူး မေမေ”

“ဘာ”

ဟန်တားနေရင်းကြားက ငြင်းနေသေးတဲ့သားကို စိတ်ရှိလက်မဲ့ ရိုက်ပစ်ဖို့ ဒေါ်စိုးစိုးမာ လက်ရွယ်ရှိရှိသေး နောက်တက်က ဟိန်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဘာဆိုတဲ့ အသံနက်ကြီးကြောင့် သားကိုရွယ်ထားတဲ့ ထက် လျော့ကျသွား၏။

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မာနရောင်တွေနဲ့တောက်

နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့လက်တစ်ဖက်ခါးထောက် ဝင်လာတဲ့ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ

“ဘာပြောလိုက်တယ် ပြန်ပြောစမ်း”

သမီးလေးကို တစ်ညလုံးခေါင်းမီးတောက်အောင် ရှာခဲ့ရတာ ဘာသတင်းမှမရလို့ စိုးရိမ်စိတ်က မီးတင်ရှိခံရသလို ပူပူလောင်လောင် ခံစားခဲ့ရသည်။ သီရိဆွေကို အစ်အက်မေးတော့မှ ဒီကောင်နဲ့ ဒီနေရာ မှာရှိနေမှန်းသိရလို့ ထဘီစွန်တောင်စွဲပြီးလိုက်ခဲ့သည်။

ဒီလိုကောင်နဲ့သမီးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပေးစားနိုင်ဘူး။ မရအောင် ခွဲပစ်ဖို့ မောင်းတင်ထားကာမှ ဒီကောင်က ဦးဦးဖျားဖျားငြင်းပစ်တာ ကြားရတော့ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်သွားသည်။

“သူများ ထောက်ပံ့စားနဲ့ဝမ်းစားနေတဲ့ မင်းလိုအောက်တန်း စားကောင်က ရွှေတုံရွှေနန်းပေါ်က ငါ့သမီး ဖူးဖူးထွတ်ထွတ်ကို တစ်ည နိုးယူပေါင်းသင်းပြီးမှ မယူနိုင်ဘူးလို့ ခွေးစကားပြောတာ ငါတို့က မျက်နှာ အောက်ခံပြီး ယူပါ ယူပါလို့ ထိုးပေးမယ်ထင်နေသလား”

စက် မျက်နှာတည့်တည့် ဒေါ်ရွှေဝါဝါ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပြောသလို လက်သီးကုန်ကုန်ဆုပ်ပြီးနောက်ကဝင်လာတဲ့ ဦးသဝဏ် က

“လာစမ်း သမီးမိုက်”

ဆိုပြီး ဒေါ်စိုးစိုးမာဖက်ထားတဲ့ ဆောင်းကို အတင်းဆွဲယူ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မင်းပါးစပ်က ဒီလိုစကားပြောထွက်တာ အံ့တယ် ဟယ် အံ့တယ် သူများသမီးကို မတန်မရာစိုးယူပေါင်းသင်းတဲ့ ကောင်ကများ

ဘုန်း”

စက် ခေါင်းဆတ်ခနဲမော့ကာ ဒေါ်ရွှေဝါဝါကို တည့်တည့် တြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တစ်ချက်ပစ်၏။

ဖေဖေ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့စေတနာနဲ့ ငွေကြေးထောက်ပံ့မှု ကြောင့် စီးပွားရေးဦးမော့လာအောင် ပြန်ကြိုးစားခဲ့တဲ့ စက်တို့ရဲ့ အရည် အချင်းက သူများထောက်ပံ့စားလို့ ရှုတ်ရှုတ်ချပြောတာကို လက်ခံမခံ နိုင်သလို သူတို့သမီးကို တစ်ညနိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ စွပ်စွဲ ချက်က စက်ရဲ့အငြိုးတွေ၊ မာနတွေထောင်ကြွလာအောင် ထိုးဆွလိုက် သလိုပဲ။

“ဒီမှာ အန်တီ”

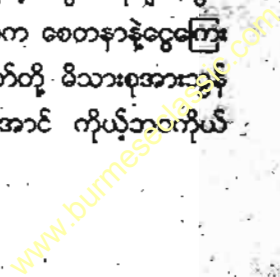
“ဘာလဲ မင်းက”

“အန်တီ စကားကို ပြန်ရတ်သိမ်းလိုက်”

“ဘာပြောတယ်”

ရယ်ဒီမိတ်ပုံဆန်း ဝမ်းဆက်အနီရောင်နဲ့ ပတ္တမြားတွေချည်း ဆွတ်နေအောင် ဆင်ထားတဲ့ ကိုယ့်မှာ မာနတို့တဖျပ်ဖျပ်ခါနေတဲ့ ဒေါ်ရွှေ ဝါဝါကို စက် ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြည့်ပြီး

“အန်တီ စွပ်စွဲသလို သူများထောက်ပံ့စားနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းစားနေတာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီ တို့ကြောင့် စီးပွားရေးပျက်သွား ခဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးလူလှက စေတနာနဲ့ငွေကြေး အစ အရာရာ ကူညီပေးတာကို ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအားကျွန် နဲ့ဒီကံကြိုစားပြီး စီးပွားရေးတောင့်တင်းအောင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်

ရပ်တည်ခဲ့တာ ဒါထားတော့ အနီတီ သမီးကို တစ်ညခိုးယူပေါင်းသင်း
ခဲ့တာတဲ့ ဟား ဟား ရယ်စရာကောင်းလို့တင်တာများ ခင်ဗျား သမီးကို
ခုချက်ချင်း မေးကြည့် ကျွန်တော်က ခိုးယူပေါင်းသင်းတာလား၊ ခင်ဗျား
သမီးက ကျွန်တော်ကို အမိဖမ်းပြီး တစ်ညပေါင်းတာလားလို့”

“ဘာ”

“ဘာကွ”

စက် စကားကြောင့် ဦးသဝဏ်တို့လင်မယား ရူးရှူးရှားရှား
ဖြစ်ကာ။ ခေါင်းငုံ့ငုံ့နေတဲ့ သမီးကို တစ်လှည့် မျက်နှာထားနဲ့ရဲရဲချည်း
ပြောချတဲ့ စက်တို့တစ်လှည့်ကြည့်သည်။

“သား စက် မပြောရဘူး မပြောနဲ့”

လို့ ကမန်းကတမ်း ဟန့်တားတဲ့ မိခင်စကားကို စက် မနာခံ
တော့။

“ဒီကိစ္စမှာ မေမေ ဘာမှမပြောနဲ့မေမေ သားက သူတို့သမီး
ကို ခိုးပေါင်းခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သမီးက သားကိုအမိဖမ်းပေါင်း
ခဲ့တာ ခင်ဗျားတို့မယ့်ရင် ခုချက်ချင်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဆောင်းသဝဏ်
ကိုမေးကြည့်”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေဝါဝါ ရင်ဘတ်ဖိကာ သမီးပန်းတစ်ဖက်ကို မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်ရင်း

“ဟုတ်လား မိဆောင်း ဒီအောက်တန်းစားကောင် ပြောသလို
သမီးက”

ငိုနေလျက်နဲ့ရှိုက်လိုက်တဲ့ ဆောင်း အသံက ပိုကျယ်လာကာ
ခေါင်းငုံ့လိုက်တော့ ဝန်ခံသလိုဖြစ်သွား၏။

“ဟင်”

တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်သွားတဲ့ ဦးသဝဏ်တို့
မောင်နှံ ရှက်ခြင်းကြောင့်မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးရဲကာ

“သမီးမိုက်”

အံကြိတ်သံကြီးနဲ့ပြောလည်းပြော လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း
ရွှေဝါဝါ အားကုန်လှည့်၍ ရိုက်ချပြီးသားဖြစ်သွား၏။

“ဖြန်း”

အသံနောက်မှာ ဆောင်းရဲ့ ကိုယ်လေးလည်ထွက်ကာ ကြမ်းခင်း
ပစ်စလက်ခတ်ကျသွား၏။

“အို ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါ်ရွှေဝါဝါ သမီးလေးရဲ့ မရိုက်ပါနဲ့”
ဒေါ်စိုးစိုးမာ ဆောင်းကို ပြေးပွေ့ကာ ပြောရင်း ရိုက်ဟန်ပြင်

အဲ့ဒေါ်ရွှေဝါဝါ လက်ကိုဖယ်ရှားလိုက်သည်။
“သမီးမိုက် မိဘကို အရှက်ခွဲတဲ့ သမီး”

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်ရွှေဝါဝါ သမီးမှာအပြစ်မရှိ
ကျွန်မ သားကို ကျွန်မ တာဝန်ယူတယ်”

“မေမေ”

“သား ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဟာ”

မေမေကြောင့် သူ့ရင်မှာ အတော်တင်းသွားပေမယ့် မေမေ

မျက်နှာထားကြောင့် ပြန်ပြောခွင့်မသာဖြစ်ရ၏။ ဒေါ်စိုးစိုးမာ ဆောင်းကို ကိုယ်လုံးနဲ့ကွယ်ရပ်ကာ ဦးသဝဏ်တို့နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ပြီး

“သမီးနဲ့သားကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်မက်လာဆောင်ပေးမယ် သမီးရှင်အနေနဲ့ ဦးသဝဏ်တို့ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲ ပြောပါ။ ဦးသဝဏ်ဖြစ်စေချင်သလို သားရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မအပြည့်အဝ လိုက်လျောပေးမှာပါ”

“ဘာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လိုက်လျောဖို့လဲ ဒေါ်စိုးစိုးမာ ကျွန်တို့ရဲ့စည်းစိမ်ကို ပြန်သိမ်းပိုက်ဖို့ ကျွန်ုပ်သမီးနဲ့ခုတုံးလုပ်ချင်လို့ ဒီဇီဇာတ်ကွက်မျိုး ဒင်းတို့ဆင်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ဟင်”

ဦးသဝဏ်ရဲ့ပြင်းပြင်းထန်ထန် စွပ်စွဲမှုက ဒေါ်စိုးစိုးမာ ဘာပြန်မပြောတတ်အောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဒီမှာ ကျုပ်တို့မိသားစုအပေါ်ကို အခဲမကြေဖြစ်နေတဲ့ ဒင်္ဂင်္ဂမိသားစုက ကျုပ်သမီးရဲ့ ခိုက်ရှူးရဲဆန်မှုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အသုံးချပစ်တာ အဲဒီအတွက် ကျုပ်တို့က နွားအကျွန်ုပ်ပြီး ခမည်းခမက် ပြန်တော်ရမလဲလား အဖေးကြီးပါကွာ”

“မ မဟုတ်ဘူး ဦးသဝဏ် ကျွန်မပြောတာက သားနဲ့သမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ မိဘရဲ့ဝတ္တရား”

“ခေါက်ထားလိုက် ဒေါ်စိုးစိုးမာ ဒင်းတို့ရဲ့ ဇာတ်ကွက်ကို ကျုပ်တို့ လက်ခံဖို့မရှားဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုသွားရည်ကျနေတဲ့ ဒင်းတို့ ဒီလိုကြံစည်တာ ဒါတွေကို မသိဘဲ သမီးခိုက်ရဲ့စိတ်အလို့ငှာ”

ကျုပ်တို့မလိုက်ဘူး။ ဒီမှာ သမီး ဒီလိုကောင်နဲ့ သမီးကို ဒယ်ဒီတို့ အသိအမှတ်မပြုဘူး။ သမီးရဲ့ခိုက်ရှူးရဲမှုကို ဒယ်ဒီ စောင့်ကြည့်မယ်။ ဒယ်ဒီ တို့ရှင်ခွင့်ထဲကို သမီးတစ်ယောက်တည်းပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်တယ် သမီးတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မာမိတို့ပြန်လက်ခံမယ်။ သမီး ဆုံးဖြတ်၊ ဒီကောင်နဲ့အောက်ကျခံပြီးပေါင်းချင်ရင် မာမိတို့နဲ့သေခန်းပြတ်ပဲ”

စိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ မာမိ စကားလုံးနောက်မှာ ဆောင်း ခေါင်းခါထွက်သားဖြစ်သွား၏။

“ဘုရားခေရ”

သမီးက မိဘအုမိန့်ကို ငြင်းဆန်ပြီး သေခန်းပြတ်ခံနိုင်သတည်း မိဘနှစ်ပါး အုံကြွမင်တက်သွားမတတ်ဖြစ်သွား၏။

“သမီးက မာမိတို့ကို ဖြတ်နိုင်တယ်ပေါ့ ဟုတ် ဟုတ်လား”

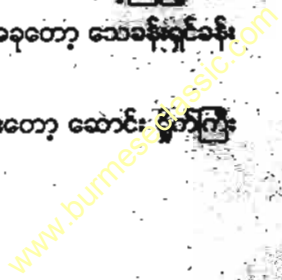
“ဆောင်း ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မာမိ၊ ဆောင်း မောင်နဲ့မခွဲပါရစေနဲ့”

“ဟာ”

ဦးသဝဏ် နောက်ပြန်လန်ကျမတတ် ထိခိုက်သွား၏။ ဒေါ်ရွှေထီဝါ ရင်ကျိုးမတတ်ဖြစ်ကာ ခြေတစ်လှမ်းက အလိုလိုဆုတ်သွား၏။ ဦးသဝဏ် ဣန္ဒြေဆယ်ထိန်းရင်း

“သမီး ဘယ်လောက်နေနိုင်လဲ ဒယ်ဒီ စောင့်ကြည့်မယ်။ ဒီကောင်နဲ့ခွဲနိုင်တဲ့နေ့ ဒယ်ဒီတို့ဆီပြန်လာခဲ့ အခုတော့ သေခန်းရှင်ခန်းဆပြတ်ပဲ။ လာ ဝါဝါ ပြန်မယ်”

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့ ဆောင်း ချွတ်ကြီး

တင်ငိုချိမိသည်။

မောင့်ကို ချစ်မိတဲ့အချစ်က မိဘတွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်ပြီး တဲ့အထိ မိုက်ရှူးနေပြီလား၊ ဟင့်အင်း၊ ဆောင်း၊ မတွေးပါရစေနဲ့။

“သမီး ဒီလောက်လည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ သမီးကို သမီးရင်ထဲ မေမေချစ်တယ်၊ သား လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာကစည်းက ခုချိန်ထိ ဆောင်းအပေါ် မေမေတို့မိသားစုရဲ့ချစ်မေတ္တာတွေ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူး။ သမီးရယ်၊ သားပေးဖေကို မေမေ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်၊ သမီး ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့နော် သမီး”

ဆောင်းရဲ့ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း ဖြေဆိုနိုင်အောင် ချော့မော့နေတဲ့ အန်တီ မေတ္တာက ဆောင်း နှလုံးသားကို ကျေနပ်မှုတွေပေးစေနိုင်ပါတယ်။

သို့သော် မောင့်အတွက်ကတော့ ပြောင်းပြန်ပေါ့၊ ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းလွန်းခဲ့ချာခန့်လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သားကို အဲဒါစိုးစိုးမာ လက်မောင်းကနေ ဖမ်းဆွဲဟန်တားလိုက်ပြီး

“သား ဘာမှမပြောနဲ့ ဒီမှာ သား ကိုယ်ကလိုချင်မက်ဆေလို့ ပေါင်းခဲ့တာဖြစ်စေ၊ အမိဖမ်းခံရလို့ ပေါင်းခဲ့တာဖြစ်စေ၊ ပေါင်းခဲ့တာပေါ့၊ ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝနဲ့အညီ အငြိုးတွေနဲ့ တန်ပြန်ပြီး ထောင်ကျကျ တန်းကျကျစိတ်နဲ့ ငြင်းဆန်တာတိတာက ဟာဝန်နဲ့ချင်တဲ့ ယောက်ျားရဲ့အတ္တစိတ်ရိုင်းပဲ သား။ သားအဖအဲဒီစိတ်မျိုးပေးထားရင်တောင် ရှင်သန်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ မေမေဆန္ဒ၊ သားပေးဖေရဲ့အမိန့် ခုချိန်ကစပြီး သား တယ်မှသွားစရာမလိုဘူး”

ဟောဒီအခန်းထဲက ခြေတစ်ဖဝါးမှ အပြင်မထွက်မိစေနဲ့”

မိဘဆိုတဲ့ အာဏာနဲ့အစွမ်းကုန်စီရင်ချက်ချလိုက်သည်က ဆောင်းသဝဏ်ကို ရာသက်ပန် ပေါင်းသင်းဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လား မေမေ။ အံ့တင်းတင်းကြိတ်ကာ မေမေနဲ့ဆောင်းသဝဏ်ကို အကြည့် ယှဉ်ပစ်လိုက်သည်က တစ်သက်လုံးမပေါင်းဘူးဆိုတဲ့ အသံတိတ်ပြောခြင်း ခံဖြစ်သည်။

မိဘကိုလွန်ဆန်လို့မရဘဲ ဆောင်းသဝဏ်ကိုလက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် ပေါင်းသင်းနေဖို့စိတ်ကမပါ။

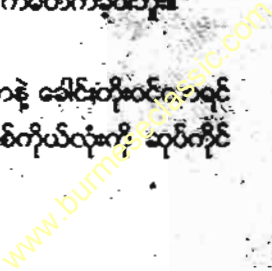
ကိုယ်မှန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ထားရတဲ့စိတ်။ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ထားတဲ့ ချစ်သူကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံရတဲ့ စိတ်နှစ်ခုကြားမှာ မွေ့နေ့ကန်နေသည်က သူတို့မိသားစုအပေါ် ငြိုးနေတဲ့ အပန်းနဲ့အမိဖမ်းအပိုင်သိမ်းခံလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနစိတ်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ဆောင်းသဝဏ် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မိဘဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ နင့်ကိုငါလက်ထပ်ခဲ့ပေမယ့် နင့်ကိုငါ မပေါင်းသင်းနိုင်ဘူး”

ခဲပြာရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံကုတ်ဝမ်းဆက်ပင် မလဲနိုင်ဘဲ မောင်ချင့်ရင့်သီးသီးကြေညာပေမယ့် ဆောင်း စောဒကမတက်ခဲ့ပါဘူး။

“မောင့် သဘောပါ”

“အေး ငါ့သဘောဆိုပြီး မူယာမာယာနဲ့ ခေါင်းတိုင်းဝင်က နာရင် ခြေလက်က ဥပုသ်စောင့်မှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်တစ်ကိုယ်လုံးကို သုပ်ကိုင်

ပြီး နံရံနဲ့ကိုပစ်ပေါက်လိုက်မယ် နင်သတ္တိရှိရင် ငါ့အနားကပ်ကြည့် ပြောရင်း အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ကာ ကြမ်းခင်းပေါ်ချလိုက် သည်က ဆောင်းရှေ့တည့်တည့်မှာပဲဖြစ်သည်။ ပြောရက်လေခြင်း ဆောင်း ငြီးတွားဖို့စိတ်မကူးတော့ဘဲ မျက်လွှာချ၍ ခြေတစ်ထွန်း နောက်ဆွတ်ကာ

“ဒါပေမဲ့ ဆောင်း မောင့်အခန်းထဲမှာပဲ နေပါရစေ”

“ဟွန်း ငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေက နင့်ဘက်မှာဆိုတော့ နေပေါ့ဗျာ အေး နင့်ထောင်ချောက်ထဲကို နောက်တစ်ကြိမ် ငါ့ကိုနင်ဆွဲချလို့ တော့”

“စိတ်ချပါ မောင်ရယ် မောင့်ဘဝကို ဆောင်း တိုးဝင်ခဲ့တာ ချစ်တဲ့စိတ်သန့်သန့်လေးနဲ့ပါ”

“ရှေ့ဆက်ပြီး နင့်စိတ်ကိုနင်သန့်အောင် ကြိုးစား ဒါပဲ”

ပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်က မင်္ဂလာဦးရသေ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဆောင်းကို မနမ်းရက်အောင် ဖြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မောင်က ဇာဂါဝန်ဖြူဖြူလေးနှင့်အကြည့်မလွှဲရက်အောင် လှသော အသစ်စစ် စက် သတို့သမီးလေးဖြစ်နေတဲ့ ဆောင်းကို ရင့်ရင့်သီးသီး ရှောင်ထွက် ရက်တာက မပြယ်နိုင်တဲ့အငြိုးတွေ အမှန်းတွေကြောင့်လားကွယ်။

မောင် ဘယ်လောက်ပဲ ငြိုးငြိုး မုန်းမုန်း မောင့် ကိုယ်ထင် ရနံ့ကို ရှူရှိုက်ခွင့်ရနေတာပဲ ဆောင်း ကျေနပ်မိပါတယ်။

အိပ်မောကျနေတဲ့ မောင့်မျက်နှာလေးကို တစ်ခွဲစိတ်ကြည့်ရုံနဲ့လည်း ဆောင်း အချစ်တွေက နှစ်သိမ့်မှုရခဲ့ပါတယ်။

ပေါင်းချင်းမပေါင်းချင်းက မောင့်စိတ်ဆန္ဒနဲ့သာ သက်ဆိုင်တာ မောင်ရယ်။

ဆောင်းချစ်ခြင်းက အတ္တတွေနဲ့ပေါင်းသင်းနေမယ့် ပူလောင် ခြင်းမျိုးကို မမျှော်လင့်ပါဘူး။

မောင့် ရင်ထဲကစစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ပေါင်းသင်းခြင်းကိုပဲ မျှော်လင့်တာပါ မောင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့လည်း

ဆောင်း မျှော်လင့်တဲ့ချစ်ခြင်းတွေက တစ်စစ ဝေးကွာသလို အေးရတာက မောင်က မောင့်ချစ်သူနဲ့အတွဲမပျက်နိုင်လို့ထင်ရဲ့။

“ဆောင်းရယ် ယုံယုံနဲ့စက် ပြန်တဲ့နေတာကိုတော့ ဆောင်း တားသင့်တယ်၊ တားခွင့်လည်းရှိတယ်၊ တားစမ်းပါဟယ်၊ မျက်စိနောက် သွန်းလို့”

ဟု သိရိက သူငယ်ချင်းကောင်းပီသရွာ တွန်းအားပေးပေးမယ့် ဆောင်း မတားရက်ခဲ့။

“သားနော် မေမေတို့စိတ်ချပြီးထားခဲ့တာကို အခွင့်အရေးယူ ခြေလှမ်းပျက်ဖို့တော့ မကြံနဲ့”

“စက် ခြေလှမ်းများတာနဲ့ ဖေဖေတို့ကို ချက်ချင်း အကြောင်း ကြားပါ သမီးရယ်”

လို့ဆောင်းတို့ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးပြီးသည်နှင့် သူမိတနစ်လီး စင်္ကာပူမှာ စီးပွားရေးတွေချည်းဖိလုပ်နေရာတဲ့ ကိုနေဆီလိုက်သွား နည်း သွားခါနီး လေယာဉ်ပေါ်မတက်မချင်း ဆောင်းကို ထိုသို့

တတွတ်တွတ်မှာခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ယုယနဲ့တွဲနေတဲ့ မောင်ခြေလှမ်းကို မောင့်မိဘာသိအောင် ဆောင်း မပြောရက်ပါ။

ယုယနဲ့မောင် တွဲချင်သလောက် တွဲပါစေလေး။

မောင် စိတ်ချမ်းသာရင် ဆောင်း ကျေနပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။

မောင် မပေါင်းပေမယ့် မောင့်ဘေးမှာ အိပ်စက်ခွင့်ရတဲ့ အခြေအနေလေး ပြောင်းလဲမသွားအောင် ဆောင်း မျှိုသိပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆောင်း မျှိုသိပ်လေ မောင့် ခြေလှမ်းက ပိုပျက်လေ။

“နင့်ကိုတော့ ကြုံပြောသွားမယ် နင့်အနားမှာ နေရတာ ငါစိတ်မွန်းကြပ်တယ် ဒါကြောင့် ငါ့ဘာတော့ တိုက်ခန်းမှာသွားနေမယ် ငါ ပြန်မလာလို့ ပြုံးပြုံးပျာပျာ လိုက်ခဲ့ဖို့စိတ်မကူးနဲ့ နင်လိုက်တာ လို့ကတော့ နင့်ကိုအပြတ်ပဲ”

မောင် ကြုံပြောထားပေမယ့် မောင် ပြန်ရောက်လာနိုးနိုးနဲ့ စောင့်မျှော်နေမိသည် ရက်တွေက တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်။

“ဆောင်းရယ် လိုက်ခေါ်ပါကွယ်၊ ဒီလိုခွဲနေလို့သင့်တော်တာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ဒေါ်ဖြူ သတိပေးပေမယ့် ဆောင်း လိုက်မခေါ်ရက်။ မောင် ပြန်လာမှာပဲလို့ တွေးရင်း စောင့်ခဲ့ရတာ တစ်ပတ်ကျော်လာတော့ ဆောင်းရဲ့ချစ်စိတ်က တင်းမခံနိုင်ဖြစ်ရသည်။

မောင့်ကို ခေါ်လို့ရရင်ရ မရရင်လည်း မောင့်အပါးမှာ ဘယ်လိုပဲ နေရနေရဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့မောင်ရှိတဲ့ တိုက်ခန်းဆီလိုက်ခဲ့မိကာမှ

ယုယနဲ့စိတ်ကြိုက်နေခွင့်ပေးပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆောင်းရဲ့လိုက်လာမှုကို လျစ်လျူရှုပြီး ရက်ရက်စက်စက်ပြတ်စဲပစ်ဖို့ ဆုမွန်နေတဲ့ ဆောင်းစိတ်ကို ဆောင်း လိုက်မမိနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။

ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးထဲရောက်မလာတာက မောင်နဲ့ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ဆိုတဲ့ အသိပါ။

ခုတော့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ မောင့်ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့အပြင် ဆောင်းကို ကွာရှင်းပေးဖို့ တောင်းဆိုလာတော့။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အိပ်ရေးပေမယ့် သောကကင်းခြိမ်းခြင်းမရှိသေးတဲ့ နှလုံးထဲမှာ ဆောင်းပျက်စည်တွေက ရှိုက်လိုက်တိုင်း တသွင်သွင်စီးကျ လျက်။

“ဆောင်းရယ် ဆောင်း အချစ်က စစ်နဲ့မထိုက်တန်လိုက်တာကွယ်၊ သိရီ အလိုပဲ မြင်စာယ်”

“မောင်ဘဝထဲ တိုးဝင်မိတာ ဆောင်းမှားသွားတယ် သိရီရယ်”

“ဆောင်းကို ချစ်နေတဲ့ ရှင်းလင်းသာဆိုရင် ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ပြုမယ်လို့ သိရီ မထင်ဘူး”

“ဆောင်း နောင်တတွေနဲ့ပြန်နောက်ဆုတ်ရမှာလား ဟင်”
သိရီ သက်မလေးချကာ ဓမ္မရာအိအိမှာ ခွေခွေလေးထိုင်ရင်း

ထင်တောင်မှာ ကျောမှိုနေတဲ့ ဆောင်းဆီမှ အကြည့်လွှဲသည်။ ခြေလှမ်းမဲ့အထိနေရင်း ခုတပ်ထက်မှ ပြည့်ညှင်းစွာထ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီမှာ အသားရောင်ပျော့ပျော့လိုက်ကာစလေးကို သိရီဝေ့မိသည်။

တိုးဝင်လာသော လေနုအေးက လတ်ဆတ်လှသည်။ တစ်ရှိုက်ရှူမိတဲ့ လေနုအေးက ဆောင်း နှလုံးသားကို စင်ကြယ်ခွင့်ပေးမယ့် အားဆေးတစ်လက်နယ်။

“ဆောင်းရယ် အရာရာကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မဆုံးဖြတ်ချင်ပါနဲ့တော့”

“ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့”

သီရိကို နားမလည်တဲ့မျက်ဝန်းနဲ့မော့ကြည့်ရင်း ဆောင်းတိုးတိုးလေးမေးမိ၏။

သွားရောင်နောက်ကွဲစကတ်ရှည်နဲ့ဖရဲသီးတံဆိပ် လက်ပြတ်ကော်လံပါ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအဝါနုလေးတွဲဝတ်ထားတဲ့ သီရိကိုယ်ရုံးပါးပါးလေးကို နံရံမှာမှီရပ်ရင်း ခေါင်းလေးညှိတ်သည်က စတင်ချွန်ချွန်လေးညှပ်ထားတဲ့ ဆံပင်ပုံဆန်းလေးပင် နွဲ့ရမ်းသွား၏။

“ဟတ်တယ် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ဆောင်း မဆုံးဖြတ်ချင်ပါနဲ့ကွယ်”

“သီရိ ဆိုလိုတာက”

“ဆောင်းကို သီရိ အရမ်းခင်ခဲတယ်-သံယောဇဉ်ကြီးတယ်။

သူငယ်ချင်းအားလုံးထက် ပိုအလေးထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆောင်းဖြစ်စေချင်တာမှန်သမျှကို မဝေဖန်ဘဲ အပြည့်အဝ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့မိတယ်။ ဆောင်း ဖြစ်ချင်သမျှဖြစ်ခွင့်ရရင် ဆောင်း မျှော်ရှင်ချမ်းမြေ့ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့”

မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်နေတဲ့ ဆောင်း မျက်နှာလေးက နွမ်းမတ်ပျော့စင်းသွားသည်။ သီရိ မျှော်လင့်သလို ဆောင်းလည်း မျှော်လင့်မိ

အသည်းအသန်ပါပဲ။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဆောင်းကို မောင် ချစ်ကိုချစ်လာခဲ့တဲ့ အတွေးကရူးသွပ်စွာနဲ့ဖြစ်သည်။

ဝဲကယ်တမ်းကျတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်။

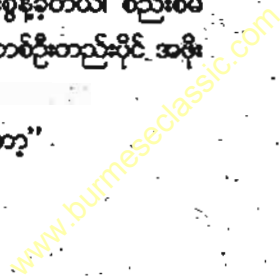
လက်ထပ်ပြီး တစ်တိုက်တည်း တစ်ခန်းတည်း တစ်စုတင်တည်း အတူတူ အိပ်စက်ခွင့်ရတာ ခုဆို တစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီလေ။

တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ မောင့်အငြိုးနဲ့အမုန်းတွေက ညှစ်နည်းလေးမှ အရောင်မပြောင်းခဲ့တဲ့အပြင် အရောင်တွေက ပိုပြီး ခက်မှောင်ပြာတူးသွားပြီလေ။

အတူနေခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ချစ်ခဲ့တဲ့ ဆောင်းနှလုံးသားကို ခြည့်နှာရုံမက မိဘကိုပါစွန့်ပယ်ပြီး ခေါင်းတိုးဝင်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စွန့်စားမှုကို မောင် အထင်သေးတာဖြစ်မယ်။ ရက်စက်စွာလှည့်လှည့်ခြယ်ပြီး ကွာရှင်းပေးရမယ်လို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်တောင်းဆိုတာတဲ့ မောင့်နှလုံးသားမှာ ဆောင်း အတွက် ချစ်ခြင်းရောင်စဉ်ပေါ်နေမယ် မထင်တော့။

“တကယ်တော့ သီရိထင်သလို တစ်ခုမှဖြစ်မလာဘူး။ ဆောင်းထက်က အစစအရာရာ နှစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့တာချည်းပဲ။ ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခုကြောင့် မိဘကိုလည်းစွန့်ခဲ့တယ်။ ဘဝကိုလည်းစွန့်ခဲ့တယ်။ စည်းစိမ်လည်းစွန့်ခဲ့တယ်။ ဘွားဘွားပေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းတစ်ဦးတည်းပိုင် အနီးကပ်နိမ့်တွေ”

“တော်ပါတော့ သီရိရယ် မပြောပါနဲ့တော့”

အစ်ကို့ကို ဟန်တားသံနှင့်အတူ အတားအဆီးမဲ့စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက နောင်တနဲ့ယူကြိုးမရဖြစ်တဲ့ ကြေကွဲမှုကြောင့်ပဲဖြစ် သည်။

သီရိ သံကံမလေးချကာ ဆောင်းကို အတန်ကြာငေးကြည့်ပြီး မှ

“သီရိ အခုပြောနေတာက ဆောင်းရဲ့အချစ်ကိုဘေးဖယ်ပြီး တစ်ခုခုကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ သတိပေးတဲ့ သဘောပါဆောင်းရယ် ဆောင်းဘက်က သိပ်ကိုနှစ်နာဆုံးရှုံးရတာကို မြင်နေရတဲ့ သီရိ ရင်မှာမချီအောင် ခံစားရပါတယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ဆောင်း မိဘ”

“ဟင်”

ခုမှပဲ ဆောင်း အသိတရားထဲမှာ ယေဒီနဲ့မာမီ ပုံရိပ်လေးထင် လာသည်။ ဆောင်းကိုသေခန်းပြတ်စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကို ဆောင်း မဆက်သွယ်ခဲ့တာ မောင်နဲ့လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ခုချိန် ထိဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီနဲ့မာမီကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပြုခဲ့လို့ စိတ်တိုင်းကျွေး ချမ်းခဲ့တဲ့ အချစ်တူ ဆောင်းကို စာနိပြန်ရက်စက်နေတာလား ကွယ်။ ဝေဒနာတွေနဲ့ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေချိန်မှာ မိဘမေတ္တာ မိခင်ရင်ခွင်ကို တမ်းတမိတာ သားသမီးပိုက်တွေရဲ့ မခိုင်တဲ့စိတ်ပဲထင်ရဲ့

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ”

ဆောင်းရင်ထဲမှာ တောင့်တမှုအမှန်ဖြင့် လေးလေးနက်နက်

သီရိလိုက်မိသည်။ သီရိ ရပ်နေရာမှ လက်နှစ်ဖက်ဆင့်ပိုက်ကာ ဆင်းဆတ်၍

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမီပေါ့”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ နေကောင်းလား ဟင် သီရိ၊ ဆောင်းလေး ထိရပေမယ့် မဆက်သွယ်ခဲ့ဘူး ဒယ်ဒီစိတ်ကို ဆောင်း သိတယ်။ ပြောပြီးရင် ပြန်ပြင်လေ့မရှိဘူးဆိုတာလေ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ဆောင်းက ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခု ညည်းနဲ့ မိဘကို ပြန်ပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်သလို ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီ ဆွေက ဆောင်း မိဘ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ ဆောင်းမိသားစု ဘာတွေ ခြိမ်းခြောက်သလဲဆိုတာ ဆောင်း မသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟင် ဘာ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဟင် သီရိ ပြောစမ်းပါဟယ်၊ ဆောင်း ရင်တွေပူလိုက်တာ”

ချစ်သူကြောင့် ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့သောကချုပ်ငြိမ်းအောင် မဆုံး ဖြတ်နိုင်သေးခင် စွန့်ပစ်ထားမိတဲ့ မိဘအတွက် သောကအရိပ်ထင်စေ ဆို သီရိစကားလုံးကို နားဆင်ရတဲ့အခါ ဆောင်း နှလုံးသားမှာ လှုပ် လှုပ်ရှားရှားပူလောင်လာတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

ဆောင်း မွေ့ရာပေါ်ဖျော့ဖျော့လေးထိုင်နေရာမှ ခြေနှစ်ဖက် ဆွဲလွှဲချရင်း ခုတင်တိုင်ကိုအားပြုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြောလေ သီရိ ဒယ်ဒီတို့”

“အဲဒါပေါ့ ဆောင်းမိသားစုရဲ့အဖြစ်က လိုက်မခံနိုင်တဲ့အခါ အနေထိုးတွေနဲ့”

“ဟင် ဘယ်လို သိရီ အခြေအနေဆိုး ဟုတ်လား”

ပိုက်ထားတဲ့ သိရီ လက်နှစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားရမ်းရင်း ဆောင်း ကတုန်ကယင်လေးမေးလိုက်သည်။ သိရီ စိတ်မသက်မသာ မျက်နှာပေးပြောင်းသွားကာ လက်ပိုက်ဖြုတ်၍ ဆောင်း လက်ဖျားတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဆောင်းရယ်”

“ဆောင်းကို ဘာလို့ မပြောရတာလဲ သိရီရယ်”

“အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်ပါတော့ ဆောင်းရယ်၊ ဆောင်း မိုက်ရွေးရဲဆန်အောင် သိရီက အားပေးအားမြှောက်လုပ်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ဆောင်းမိဘတွေက သိရီကို မုန်းတီးခဲ့တယ်လေ၊ ဆောင်း မိဘ သိရီကို မုန်းနေတာ သိကတည်းက သိရီလည်း ဆောင်းမိဘနဲ့ ဝေးဝေး ရှောင်နေခဲ့တာပါ။ ဆောင်း မိဘနဲ့ရင်မဆိုင်ရဲတာလည်း ပါတာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ အန်ကယ်သောင်း နဲ့တွေ့လို့ စကားစပ်မိရာက ဆောင်း မိဘရဲ့ ကြံ့မ္မာဆိုးကို အမှတ်မထင် သိခဲ့တာလေ”

“ဘာ ဘာတွေလည်း သိရီ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ပြီးတော့ မမနဲ့ ကိုလေး ဟာ ဘယ်လိုဆိုးရွားမှုတွေလဲ သိရီရယ် ဆောင်းကို ပြန်ပြန် ပြောပြပါ သူငယ်ချင်းနော်”

သိရီ လက်ဖျားလေးကို လှုပ်ခါရင်းမေးတော့လည်း သိရီထား တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကိုမပြောဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ရ၏။

“ဒီလို ဆောင်းရဲ့”

ဆောင်းရင်ထဲမှာ တောင့်တမှုအမှန်ဖြင့် လေးလေးနှစ်နှစ် ဓူတ်ဆိုလိုက်မိသည်။ သိရီ ရပ်နေရာမှ လက်နှစ်ဖက်ဆင့်ပိုက်ကာ ခေါင်းဆတ်၍

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမီပေါ့”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ နေကောင်းလား ဟင် သိရီ၊ ဆောင်းလေ သတိရပေမယ့် မဆက်သွယ်ရဲခဲ့ဘူး ဒယ်ဒီစိတ်ကို ဆောင်း သိတာပေါ့၊ ပြောပြီးရင် ပြန်ပြင်လေမရှိဘူးဆိုတာလေ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ ဆောင်းက ချစ်တဲ့စိတ်တစ်ခု စည်းနဲ့ မိဘကို ပြန်ပြီး အဆက်အသွယ်ဖြတ်သလို ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီ အတွက် ဆောင်း မိဘ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ၊ ဆောင်းမိသားစု ဘာတွေ ဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ ဆောင်း မသိခဲ့ဘူးမဟုတ်လား”

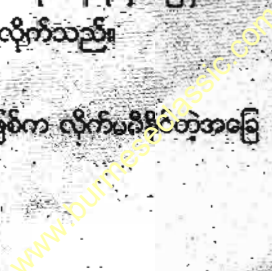
“ဟင် ဘာ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဟင် သိရီ ပြောစမ်းပါဟယ်၊ ဆောင်း ရင်တွေပူလိုက်တာ”

ချစ်သူကြောင့် ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့သောကချုပ်ငြိမ်းအောင် မဆုံး ဖြတ်နိုင်သေးခင် စွန့်ပစ်ထားမိတဲ့ မိဘအတွက် သောကအရိပ်ထင်စေ မယ့် သိရီစကားလုံးကို နားဆင်ရတဲ့အခါ ဆောင်း နှလုံးသားမှာ လှုပ် လှုပ်ရှားရှားပူလောင်လာတာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

ဆောင်း မွေ့ရှာပေါ်ဖျော့ဖျော့လေးထိုင်နေရာမှ ခြေနှစ်ဖက် တွဲလွဲချရင်း ခုတင်တိုင်ကိုအားပြုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပြောလေ သိရီ ဒယ်ဒီတို့”

“အဲဒါပေါ့ ဆောင်းမိသားစုရဲ့အဖြစ်က လိုက်မသိနိုင်တဲ့အခြေ

အနေဆိုးတွေနဲ့”

“ဟင် အယ်လို သီရိ အခြေအနေဆိုး ဟုတ်လား”

ဝိုက်ထားတဲ့ သီရိ လက်နှစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင် လှုပ်ရှားရမ်းရင်း ဆောင်း ကတုန်ကယင်လေးမေးလိုက်သည်။ သီရိ စိတ်မသက်မသာ မျက်နှာပေးပြောင်းသွားကာ လက်ပိုက်ဖြုတ်၍ ဆောင်း လက်ဖျားတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး

“ဟုတ်တယ် ဆောင်းရယ်”

“ဆောင်းကို ဘာလို့ မပြောရတာလဲ သီရိရယ်”

“အပြစ်တင်ချင်လည်း တင်ပါတော့ ဆောင်းရယ်။ ဆောင်း မိုက်ရူးရဲဆန်အောင် သီရိက အားပေးအားမြှောက်လုပ်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ဆောင်းမိဘတွေက သီရိကို မုန်းတီးခဲ့တယ်လေ။ ဆောင်း မိဘ သီရိကို မုန်းနေတာ သိကတည်းက သီရိလည်း ဆောင်းမိဘနဲ့ ဝေးဝေး ရေခဲ နေခဲ့ တာပါ။ ဆောင်း မိဘနဲ့ရင်မဆိုင်ရတာလည်းပါတာပေါ့။ လွန် ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ အန်တယ်သောင်းနဲ့တွေ့လို့ စကား စပ်မိရာက ဆောင်း မိဘရဲ့ကံကြမ္မာဆိုးကို အမှတ်မထင် သိခဲ့တာလေ”

“ဘာ ဘာတွေလည်း သီရိ ဒယ်ဒီနဲ့မာပီ ပြီးတော့ မမနဲ့ ကိုလေး ဟာ ဘယ်လိုဆိုးရွားမှုတွေလဲ သီရိရယ် ဆောင်းကို မြန်မြန် ပြောပြပါ သူငယ်ချင်းနော်”

သီရိ လက်ဖျားလေးကို လှုပ်ခါရင်းမေးတော့လည်း သီရိထား တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကိုမပြောဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်ရ၏။

“ဒီလို ဆောင်းရဲ့”

သီရိနှုတ်ခမ်းလွှာကို ဆောင်း မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့် လျက် လှုပ်ရှားနေတဲ့ နှုတ်လွှာကြားမှ ပွင့်အန်လာသော သီရိ စကားလုံး တွေကို ရင်နှင့်အမျှ နားသောတဆင်ရတာက ဖြေသိပ်မနိုင်တဲ့ ကြောက် မှုနဲ့ဖြစ်သည်။

“စက်နဲ့ဆောင်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မကြာပါဘူး။ ကိုပိုင်က နိုင်ငံခြားကမ္ဘာ့ဇာတ်စမ်းပွားလုပ်ငန်းချဲ့မယ်တဲ့ အဲဒါနဲ့ ဆောင်း ဒယ်ဒီက ကိုပိုင်ကိုငွေရင်း တော်တော်များများပေးခဲ့တယ်။ ဆောင်း ဒယ်ဒီရဲ့ငွေရင်းတွေမပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ကမ္ဘာ့ဇာတ်ရုံရုံးထိုင်မယ်ဆိုပြီး ထွက် သွားလိုက်တာ ဘာသတင်းမှ တိတိကျကျမရတော့ဘူး။ ဂျပန်မှာ လိုလို ဩစတြေးလျမှာလိုလိုနဲ့ပေါ့။ မမသဝဏ်က ကိုပိုင်ကို မရရအောင် အမိဖမ်းမယ်ဆိုပြီး ကိုပိုင်နောက်လိုက်သွားတာ ကိုပိုင် ဂျပန်မှာနို့နေ တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းအတိအကျရလို့ပေါ့။ ကိုပိုင်ကို ဂျပန်မှာတွေ့နောက် ချာဖွေရင်း မမသဝဏ် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးရှုံးသတဲ့”

“ဟင် မမ မမ ဆုံးပြီ ဟုတ်လား သီရိ”

အက်ကွဲသိန်ကတုန်ကယင် မယုံမရဲမေးမိ၏။ သီရိ ခေါင်း ညှိတ်လိုက်တော့ ဆောင်းရဲ့ရှိုက်သံ အစ်စိုစိုကြီးက လှိမ့်ထွက်လာသည့် က စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ဖြစ်သည်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟုတ်တယ် မမသဝဏ် ဆုံးရှုံးပြီလို့ သတင်းကြားကြားနဲ့ပဲ ဆောင်း မာမီ ယူကြိုက်မဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲရာက ကိုပိုင်တစ်ခြမ်း

လေဖြန်းသွားတယ်တဲ့”

“ဟင် ဘာစိတ”

“ဟုတ်တယ် ကိုပိုင်ကြောင့် ငွေရင်းကြီးဆုံးရှုံးသလို သမီးလည်းဆုံးရတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပေါ့၊ ဆောင်း ဒယ်ဒီလည်း ကျသွားတဲ့ စိတ်နဲ့အံ့တကြိတ်ကြိတ် ပေါ့ ဆောင်းရယ်”

“ဖြစ်ရလေ မမရယ် ဟင် ဟင်”

ယူကြီးမရ ငိုကြွေးလိုက်တာက သိရိရင်ခွင်ထဲမှာပဲဖြစ်သည်။ သီရိက ဆောင်း မျက်ရည်တွေကို ကြင်နာစွာသုတ်ပေးရင်း ပြောလိုက်တဲ့အဖြစ်ဆိုတွေက တရစပ်ချည်းပါပဲ။

“ပြီးတော့ ကိုလေးအဖြစ်ကလည်း တွေးလိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ခံစားရစေတယ်၊ ဆောင်းရယ် အစကတော့ မမလဝန်းကို အပျော်သဘောနဲ့ချစ်ခဲ့ပေမယ့် မမလဝန်းဆုံးသွားတော့မှ ယူကြီးမရစိတ်နဲ့ရှုံးပျားပျားအချစ်ပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ကြိတ်မိုတ်ခံစားရင်း ဘဝကို ရေဆုန်ချောနေခဲ့ရာက နဂိုနေတဲ့ အဆုတ်ရောဂါပြန်ထပြန်တယ်လေ၊ ရောဂါဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှလည်းအသိမပေး၊ ကုလည်းမကုဘဲ ဒီအတိုင်းနေခဲ့တာ ကိုလေး စိတ်ထဲမှာမမလဝန်းနဲ့တမလွန်တွေ့ရရင် သူတကာယ်ချစ်ခဲ့ကြောင်းတွေ ပြောခွင့်ရမယ်ဆိုတဲ့ မိုက်ရှူးရဲချစ်စိတ်နဲ့ ရောဂါဖြစ်တာကို ပေပေစောစောခံရင်း အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့တာလေ ကိုလေးဆုံးသွားတာ သိသိချင်း ဆောင်း ဒယ်ဒီ ကယောင်ကတန်းတွေ ဖြစ်ပြီး လှေကားပေါ်ကလိပ်ကျပြီး ခါးရှိုးတချိုးရှားတယ်၊ ဆောင်းရယ်”

ဒယ်ဒီ မာမီ မမနဲ့ကိုလေးတို့အဖြစ်တွေကို ဘာမှသိခွင့်မရ

ဘာနတ်ခွန်ကိုမချဘဲ တင်းခံနေတာလေ”

ဒယ်ဒီတို့ရဲ့မာနကို ဆောင်းမာနနဲ့တင်းမခံနိုင်ဖြစ်ရတာက ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဖြစ်နေရှာမယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဆောင်းလည်းမာနနဲ့ တင်းမခံရက်ဘူး သီရိရယ်”

“မိတာကို မာနနဲ့တင်းမထားချင်ရင် မိတာဆန္ဒကိုတော့ ဆောင်း ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာပေါ့ အဲလို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ စက်ကို ဆောင်း နှုန့်လွှတ်ရမယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဆောင်း ဇွန်ရဲလား”

မောင့်ကို ဇွန်လွှတ်ရဲသလားတဲ့၊ ထိုမေးခွန်းက ဆောင်း ကိုယ် ဆုံးလေးတောင့်မတ်ကာ သီရိရင်မှာဖယ်ခွာရင်း ဆောင်း ခြေလှမ်းက အခန်းထောင့်က မှန်တင်ခုံဆီရွေ့သွားမိသွားသည်။

သီရိက မှန်တင်ခုံပေါ်က စာချုပ်လီစိုကို ဆောင်ထက်အရင် ချွေက ကောက်ယူပြီး

“စက်တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ဒီစာချုပ်မှာ ဆောင်းလက်မှတ် ထိုးလိုက်ရင် ဆောင်းမိဘ ရင်ခွင်ထဲ ဆောင်းပြန်ဝင်ခွင့်ရမယ်၊ ဆောင်း ဆက်မှတ်မထိုးဘဲ စက် ဘဝထဲ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်တိုးဝင်မယ်ဆိုရင် ဆောင်း ဒယ်ဒီနဲ့မာမီက မာနကို သေတဲ့အထိ ဆုပ်ကိုင်သွားဖို့ဝန်မလေး သူးလို့ သိရိမြင်တယ်”

“သီရိ အခုပြောနေတာက ဆောင်းမိဘဆီပြန်သွားပါလို့ တိုက်

တွန်းတာမဟုတ်သလို စက် ကိုကွာရှင်းရမယ်လို့မိအားပေးတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိဘနှစ်ယောက်ကြား အလယ်အလတ်ကျကျခံစားပြီး ဆုံးဖြတ် တတ်အောင် လမ်းကြောင်းဖော်ပေးတဲ့သဘောပါ။

ဆောင်း တစ်ချက်ရှိက်ရင်း သက်ပြင်းချကာကိုယ်ကို နံရံဖြူ ဖြူမှာမှီချ၍ ခေါင်းငဲ့ကာ သီရိ မျက်ဝန်းကို ကြည့်မိသည်။

သီရိက ဆောင်း ဆန္ဒကိုအစဉ်ရှေ့ရှုတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်း ဝီသပါပေတယ်။

“မိဘရင်ခွင်ထဲ ဆောင်းပြန်တိုးဝင်မယ်ဆိုရင် ဆောင်းမိဘ ဘယ်လောက် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလိုက်မလဲ။ သူတို့မှာ စီးပွားရေး၊ ကုန်း မာရေး၊ သားသမီးကအစ ချို့ယွင်းဆုံးရှုံးပြီး အထီးကျန်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီအချိန်မှာ သူတို့တောင့်တ မျှော်လင့်စရာရှိသေးတဲ့ သမီးလေး တစ် ယောက် ပြန်လာတယ်ဆိုရင်”

“မပြောပါနဲ့တော့ သီရိ ဆောင်း ရင်မှာ အတော်လေး ယူကြား မချဖြစ်ရပါတယ် တစ်ဖက်မိသားစုရဲ့သောကကို ဆောင်း နှလုံးသားနဲ့ ရင်စည်းပြီးခံယူနေတဲ့အချိန်မှာ ဆောင်းမိသားစုရဲ့သောကကို ဆောင်း လျစ်လျူရှုသလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ ဆောင်း နောင်တရလို့မဆုံးပါဘူး။ ရှေ့ဆက် ပြီး ဒယ်ဒီနဲ့မာမိတို့ကို ဆောင်း လျစ်လျူမရှုရဘူး။ ဆောင်းကို မှောင် လင့်နေတဲ့ မာမိတို့ဆန္ဒကို ဆောင်း ဖြည့်ပေးချင်တယ်”

“စက် တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ကွာရှင်းပေးမယ်လို့ပြောလိုက် တာလား ဆောင်းရယ်”

“သီရိပြောသလို ချစ်တဲ့စိတ်ကိုဖယ်ပြီး ဆုံးဖြတ်မှာပါ ဘာဖြစ်

ထို့လဲဆိုတော့ မောင့်ကိုချစ်တဲ့ ဆောင်း နှလုံးသားက မောင် တောင်း ဆိုတာမှန်သမျှကို ပေးဆပ်ချင်နေတဲ့ အချစ်မျိုးပါ သီရိရယ် ဟင့် ဟင့်” တသိမ့်သိမ့်လေး ရှိုက်ရင်း ဒီလိုပြောလာတော့လည်း ဆောင်း အတွက် သီရိ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရရှာသည်။

“မောင့်ကို ဆောင်းချစ်တယ် မောင့်အပေါ် ဆောင်းရဲ့အချစ် စိတ်က ဘယ်တော့မှပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင် စိတ်ဆန္ဒကျေနပ် ဆန္ဒရွှင်ချမ်းမြေ့ရမယ်ဆိုရင် ဆောင်းရဲ့အချစ် ဆောင်းရဲ့နှလုံးသား ဘာမက ဆောင်း အသက်ကိုတောင် ပေးဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ သီရိရယ် ဆောင်း အဲသလောက် မောင့်ကို ချစ်တာ မောင်သိစေချင်တယ်။ မောင် သီအောင်လည်း ဆောင်းကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ဟာ”

လက်ဖျားလေးတွေကိုကုန်ကုန်ဆုပ်ရင်း ရုန်းထွက်မလာနိုင်တဲ့ အကြံကွဲမှုကြောင့် ဆောင်း စကားလုံးတွေပြတ်တောက်သွား၏။

စာနာသော ခြေလှမ်းတွေနဲ့ရှေ့တိုးလာတဲ့ သီရိက ဆောင်း ဆက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူ၍ ပခုံးလေးဖက်နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့အခါ ဆောင်း ဆိုင်းလေးက သီရိပခုံးပေါ်ပြိုကျသွားသည်က ဖြေးညှင်းစွာဖြစ်သည်။

“ကဲပါ သူငယ်ချင်းရယ် ဦးနှောက်နဲ့နှလုံးသားကို ရင်းပြီး အားအေးဆေးဆေး အချိန်ယူဆုံးဖြတ်ပါကွယ်”

ဆောင်း ဆုံးဖြတ်ပါရစေ မောင်ရယ်။
မောင့်အတွက် မိဘကိုလည်းစွန့်ခဲ့တယ်။
ဘဝကိုလည်း စွန့်ခဲ့တယ်။
အချစ်အတွက် အချစ်ကို ပြန်စွန့်ရမတဲ့လား။

စွန့်နိုင်ပါ့မလား။

နုလုံးသားထဲကအဖြေကို ရှာဖွေခွင့်ပေးပါတော့ကွယ်။

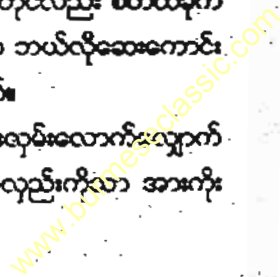
အခန်း (၂၂)

ဘဝကို ပြန်တွေးမိတိုင်းရင်ထဲမှာ တောင့်တောင့်ချည်းနဲ့
သူ့ကြီးမရကြေကွဲရသည်က စက္ကန့်နဲ့အမှုဖြစ်ရသည်။

ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သားမက်ကြောင့်
ခွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုမြောက်များစွာကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

အားထားရတဲ့ သမီးကြီးလည်း ကားအက်စီးဒင့်ကြောင့် မေ့မ
ဆုသေရသည်။ ဇနီးသည်လည်း ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဖြစ်ရမှ သားတလည်း
အချစ်နာကျပြီး အသေခံပစ်လိုက်တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထိခိုက်
ပြီး လှေကားပေါ်ကအကျမှာ ကျိုးသွားတဲ့ခါးက ဘယ်လိုဆေးကောင်း
ခါးကောင်းနဲ့ကုကု အကောင်းပကထိ ပြန်မဖြစ်။

တုတ်ကောက်နဲ့ဆိုတော့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းလောက်လျှောက်
နိုင်ပေမယ့် တာရှည်မလျှောက်နိုင်လို့ ဘီးတပ်လှည်းကိုသာ အားကိုး

နေရသည့်ဘဝ။

အစစအရာရာ တွေးလိုက်တော့ အရှုံးတွေကြားမှာ လင်မယား နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အားပေးရင်း တိုက်ထဲမှာ အချိန်တွေကုန်နေရတဲ့အဖြစ်။

အရင်က ဦးသဝဏ် နှာစေးချောင်းဆိုးဖြစ်ရင်တောင် ပိတ်ဆို့ အပေါင်းအသင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ အရေးတယူမေးကြပြန်ကြ တာတွေ့ရင်း ခုလို အခြေအနေဆိုးကြုံရတာသိလျက် ဘယ်သူမှ ခေါင်း ထိုးပြီး လာမမေးကြတော့ ရင်ထဲမှာဘယ်လိုမှခံစားလို့မကောင်းနိုင်။

စီးပွားပြုန်းလို့ သားသမီးရှိရင် ဖြေသာသေးတယ်။

စီးပွားလည်းရှုံး သားသမီးလည်းဆုံး ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း စီးပွား မရှာနိုင် လက်ထဲရှိနေတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုကိုပဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုတ်ခွင်း ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် ငွေပုံအောကုနေပေမယ့် တိုးတက်ကောင်း မွန်မလာ။

ဘဝခရီးကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ရှေ့ဆက်သွားရမလဲ စဉ်းစားမိလို့ ခင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်ကာ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ မျက်ရည်က စို့ချင်ချင်။

သူ့မိသားစု ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနဲ့ကြုံရတာ ဟိုမိသားစုအပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်းပြုခဲ့လို့လား။

ဟင့်အင်း ဘာမှမဆိုင်တာ သူတို့ မရွေးနိုင်လို့ သူတို့တိုက်ကို သိမ်းခဲ့တာ။ သမီးကြီးက နေဝန်းကိုမချစ်လို့ပယ်ချတာ၊ သားအိမ် ပယောဂမကင်းပေမယ့် လဝန်းရဲ့ကံကြမ္မာကြောင့် လဝန်းသေရတာ အပြစ်လွတ်အောင် ဖော့တွေ့ရင်း ဖြေနေရပေမယ့် ရင်မှာအိမ်

နိုင်ပိုင် ကြစ်ခဲလာတယ်။

ခုလို အဖြစ်ဆိုးတွေကြုံလာအောင် အစပြုခဲ့တာက သမီးငယ် နဲ့ မိုက်ရှူးရဲစိတ်ကြောင့် သမီးငယ်ကို သေခန်းပြတ်စွန့်လွှတ်ပြီးကတည်း ဘဲ ကြုံလာသမျှက အရှုံးချည်းပဲ။

မိုက်တယ် သမီးငယ် သိပ်မိုက်တယ်။

ကိုယ်မဆက်ဆံချင်တဲ့ မိသားစုထဲကို တိုးဝင်ခဲ့တဲ့ သမီးမိုက် တဲ့ထုံမိဘ ဘယ်လောက်ချစ်ရလဲဆိုတာ မစဉ်းစားဘူး။

ဂျစ်တစ်တစ် အချို့မပြေတဲ့ကောင်ကိုမှ အမိဖမ်း ယူရတယ်လို့

မိဘ ဒုကောင်းအောင်စီစဉ်တာကို ပယ်တယ်။

ဆင်စီးပြီးမြင်းရံစေချင်လို့ ရှင်းလင်းနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှ မိဘ ခင်ဘတ်ကို ကန်ပြေးရတယ်လို့။

ရှင်းလင်းက ဘယ်လောက် စီးပွားရှာတော်ပြီး လာဘ်မြင်သလဲ

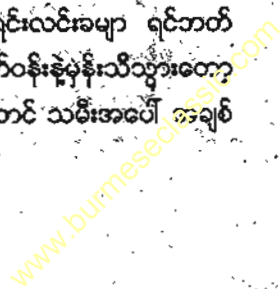
ဆိုရင် ရှင်းလင်းက စင်္ကာပူနဲ့ဘန်ကောက်မှာ ကုမ္ပဏီခွဲတွေဖွင့်နိုင်ရုံမ တဲ ကိုးရီးယားအထိ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ပို့ဖို့ လုပ်ငန်းကြီးထူထောင် အားနိုင်ပြီ။

သမီးငယ်သာ မိဘစီစဉ်တဲ့အတိုင်း ရှင်းလင်းနဲ့နေရာကျနေရင်

မိဘအနေနဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ ဘယ်လောက်အားကိုးရမလဲ။

သမီးပျောက်နေတာ သိရစဉ်က ရှင်းလင်းမမျှ ရင်ဘတ် မိဘကန်မတတ် လိုက်ရှာပေးရှာတယ်။ စက်ဝန်းနဲ့မှန်းသိသွားတော့

သူ့အဖေ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရှာတာ ခါတောင် သမီးအပေါ် အချစ် ဘဲ မပြယ်။

“ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် ဆောင်းကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးနေဆဲပါ အနိကယ်၊ ဆောင်း ပျော်မယ်ထင်လို့ တိုးဝင်သွားတဲ့ဘဝထဲမှာ ဆောင်း ပျော်သလောက်နေပါစေ၊ ဆောင်း မပျော်လို့ပြန်ရှမ်းထွက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုနေမှာပါ အနိကယ်”

လို့သဘောထားကြီးစွာ တဖျဉ်းပြောရာတွဲ ကောင်လေး။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အဲသလောက် သဘောထားကြီးတဲ့ လူငယ်ကို မမက်ဘဲ ဟိုကောင့်ကိုမှ မက်တာက မိဘက သေခန်းပြတ်စွန့်ပစ်တာတောင် မမူတဲ့ သမီးမိုက်လေး။

မိဘ ဘယ်လိုဘဝရောက်နေလဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေဆိုးကြုံနေသလဲဆိုတာ နောက်ကြောင်းလှည့်မကြည့်တဲ့ သမီး။

- နေနိုင်စိမ့်တဲ့ သမီး။
- မိဘနဲ့အပြိုင် မာနထားတဲ့ သမီး။
- တကယ်ဆို

“ဖယ်ဒီရယ် သမီးများပါတယ် ခွင့်လွှတ်ပါလို့”

မျက်ရည်ကျပြီး ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာရင် မိဘ အသည်းမာရက်နိုင်မလား။ ကိုယ့်သမီးကို ရင်ခွင်ထဲပြန်ထည့်မိမှာပေါ့။

ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။

ဟိုတစ်မျက်နှာကြောင့် မိဘ နှစ်မျက်နှာကို စွန့်ခဲ့တဲ့သမီး ဒင်္ဂါက စွန့်ခဲ့မှတော့ ငါတို့ကရော ဘာလို့မစွန့်ခဲ့ရမှာလဲ။

ထွေးပြီးထားတဲ့ တံတွေးကို ပြန်မချိနိုင်ဘူး။ သဝဏ်ရဲ့ရှာဖွေရာမှာ ပြောပြီးတဲ့အတိုင်း သေခန်းပြတ်ဆို အပြတ်ပဲဆိုတဲ့ မာနနဲ့တောင့်ခံ

အဲ့တာ ခုချိန်ထိ။

မျက်ရည်သာ အကျခံလိုက်မယ် မာနတော့ အကျမခံဘူး သမီးရယ်။

စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်ရင်း ဇနီးသည်မရိပ်မိအောင် တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ထက်အသည်းမာတဲ့ ဇနီးသည်က

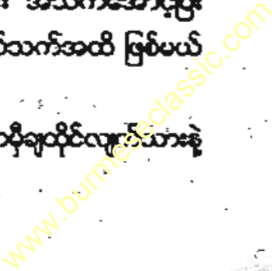
“သားနဲ့သမီးကြီးဆုံးသွားသလို သမီးငယ်လည်း ဆုံးသွားပြီ ဟိုမှပစ်လိုက်ပါတော့၊ ငါတို့မှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး။ မရှိတော့ဘူး။ ငါတို့ကို အားလုံးပစ်သွားကြပြီ ကိုရယ် ဟီးနီး”

အံ့ကြိတ်ကာ ပြောရင်း ငိုချမိတဲ့ အဖြစ်က သမီးကို သူနှင့် သိပ်တူ မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေပါပဲ။

သမီးငယ်ကို တောင်တတဲတဲနီးသည်ရဲ့ ငိုသံက နေတိုင်းလိုလို၊ နှုတ်ယံတိုင် တိတ်တိတ်လေး မျက်ရည်ကျတာကလည်း နေတိုင်းအမျှ သူတို့ရင်ခွင်ထဲ သမီးပြန်ဝင်လာပါစေလို့ ဆုတောင်းရတာ တော့ ရင်ဘတ်ပါကွဲလှနေပြီ။

အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ သမီးကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကိုလည်း မသုတ်။ မျက်လွှာပိတ်ချရင်း အသက်အောင့်ပြီး နေနေတဲ့တောင်ခံသွားဖို့က သူတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးအတွေးနဲ့ ဆိုဖာနောက်ကျောမှီချပ်ထိုင်လျက် သားနဲ့

ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး စီးကျနေတဲ့မျက်ရည်ကိုမသုတ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေမိတာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ။

ထိုစဉ်

“ဒယ်ဒီ”

ဆိုတဲ့ ခေါ်သံတိုးတိုးလေး။ ဒီအသံဘယ်က ပေါ်လာတာလဲ သူ့ရဲ့တောင့်တစ်တ်က ပေါ်လာတဲ့သမီးအသံလာ။ မရေရာတဲ့အတွေးမျက်လွှာပိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေဆဲ။

“ဒယ်ဒီ”

စောစောကထက်မိုကျယ်လာတဲ့ ခေါ်သံ။ ထိုအသံက သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခါသွားစေနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတွေပါနေသလို ခံစားရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆိုဖာပေါ် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်နေတဲ့ ဒူးခေါင်းအထက် အိမ်ခနဲကျလာတဲ့ အရာက နွေးနွေးချည်းစိစွတ်ကာ။

ဘာကိုမှ မယုံနိုင်တဲ့စိတ်နဲ့မျက်လုံးကိုဖွင့် ခေါင်းထောင်မင်းကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့။

“ဟင်”

ကြမ်းခင်းပေါ် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ချကာ သူ့ဒူးပေါ် မျက်နှာမော့က်ချ၍ တအိအိခိုနေတဲ့ မိန်းကလေး။ သမီးဆိုတဲ့အသံက မားတွေကို သတိမရနိုင်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“သ သမီး”

သူ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့သမီးခေါင်းကို ကမန်းကတမ်း ဆုပ်ကိုင်ကာ ရင်ခွင်မှာပွေ့ထားမိသည်က ဘယ်လိုမှရုန်းပြေးလို့မရအောင် တင်း

တင်းကျပ်ကျပ်ပဲဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီရယ် ဆောင်း တစ်ယောက်တည်း ဒယ်ဒီတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဆောင်းကို လက်ခံပါနော်”

“သမီးရယ် သမီး သိပ်မိုက်တယ်ကွယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ ဘယ်လိုခံစားနေရလဲဆိုတာ သမီး နားမလည်ဘူး၊ သမီးမှာ သမီး မမ သဝဏ်နဲ့ သမီးကိုလေး ကောင်းမရှိတော့ဘူး သမီးရယ်၊ မရှိကြတော့ဘူး၊ သမီးဘဝက မသန်မစွမ်း ဒယ်ဒီက ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဖြစ်နေတာ သိသိချည်းနဲ့ သမီးနေနိုင်တာ ဒယ်ဒီ အံ့ဩတယ်ကွယ်၊ သမီးကို ဒယ်ဒီတို့ ပစ်ရက်တယ်ထင်လို့လားကွယ်၊ သမီးကသာ ဒယ်ဒီတို့ကို ရက်ရက်စက်စက် နှိုးခန်းဖြတ်ပစ်ရက်တယ် သမီးရယ် ဖြတ်ထားရက်တယ်”

ဦးသဝဏ် စိတ်လှုပ်ရှားကာ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်လျက် သမီးတို့ ဖက်ထားရင်း ကရုဏာဒေါသနှင့်ပြောချမိသည်က ကရားထဲရေလွှတ်အသလို တရစပ်ချည်းဖြစ်သည်။

“ဒယ်ဒီရယ် ဆောင်း အားလုံးကို သိခဲ့ပါပြီ သိရလို့လည်း ဒယ်ဒီတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဒယ်ဒီရယ် ဆောင်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဆောင်းအနဲ့ပါတယ်၊ ဆောင်းအများအတွက် ဒယ်ဒီတို့ကို ပြန်ပေးဆပ်ချင်ပါသယ်၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီတို့ရင်ခွင်မှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးပါနော်”

“သမီးရယ် ဒယ်ဒီတို့ ရင်ခွင်တံခါးကြီး ဖွင့်ထားတာကြာပြီ သမီးရဲ့ သမီးဝင်မလာလို့သာ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒယ်ဒီရဲ့ ဝမ်းနည်းအစ်နို့မြို့ပြတ်တောက်သွားတဲ့အောက်မှာ

ဆောင်းရဲ့ ရှိုက်သံက ကျယ်လောင်စွာ လျှံထွက်လာသည်။

ပြောသံတွေ ငိုသံတွေ ရှိုက်သံတွေကြားလိုက်ရတဲ့ ဒေါ်ဇွေဝါဝါ ရင်မှာ ငလျင်လှုပ်ခတ်သွား၏။ ဆာနေတဲ့ ခြေတစ်ဖက်ကို ဒဗ္ဗင်တိုက်ဆွဲရင်း အိပ်ခန်းထဲက ပြေးထွက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲပြေးကြည့်မိတော့ ခင်ပွန်းသည် ရင်ခွင်ထဲရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေး။

“ဟင် သမီး”

ဝမ်းသာစိတ်က ဆောင့်ကြွလှိုက်တက်လာကာ သမီးဆီ ဖွတ်တိုးဝင်သွားတော့ မသန်တဲ့ ခြေတစ်ဖက်နဲ့လှုပ်တိုက်ပြီး ကြမ်းခင်းပေါ် ဝုန်းခနဲကျတာကို မမူနိုင်။

ဖင်တွန်းရွှေရင်း သမီးကို ခင်ပွန်းသည်ရင်ခွင်မှ သန်နေထဲ့ လက်တစ်ဖက်နှင့်ဆွဲယူပေ့ဖက်ကာ တောင့်တစိတ်နဲ့သမီးမျက်နှာထဲ မွတ်သိပ်စွာ ဖိနှမ်းလိုက်သည်က သမီးပါးပြင်အိအိလေး ချိုင့်ဝင်သွား မတတ်ဖြစ်သွား၏။

“သမီးရယ် မာမိတို့ကို ပစ်ပြီးထားရက်လိုက်တာ၊ မာမိတို့ကို ပစ်မထားပါနဲ့ကွယ်၊ မာမိတို့ရင်ကို မခွဲပါနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ မာမိတို့ မခံနိုင်တော့လို့ပါ ဟင် ဟင် သမီးနော် မာမိတို့ အသည်းကိုမခွဲပါနဲ့တော့ သမီးရယ်”

“မာမိရယ်”

မိခင်ကို တင်းကျပ်စွာပြန်ဖက်ရင်း မာမိတို့အတိုင်းအဆင့် အချစ်ကြီးစွာမျှော်လင့်တောင့်တနေပါလားဆိုတဲ့အသိက ဆောင်းရင်ကို လှိုက်လှိုက်ဖြာဖြာဝမ်းသာမိသည်က နှလုံးသားမှအစစ်အမှန်ဖြစ်၏။

အရင်လို မပြင်နိုင်မဆင်နိုင်ဖြစ်နေရာတဲ့ မာမိက ဝတ်လွယ် ချွတ်လွယ်တဲ့ ရှေ့ကွဲအင်္ကျီပွပွ အနီရောင်ကို အဆင်ကွဲထသီအဝါပွင့်နဲ့ ထွယ်သလိုတွဲဝတ်လျက် ဆံပင်ကိုလည်း ဖြစ်သလိုထုံးဖွဲ့ထားသည့် မာမိ ခုတ်သွင်က ရင့်ရော်အိုစာလှ၏။

တစ်ချိန်က စိန်ရောင်ရွှေရောင် မာနရောင်တွေ တောက်ပခဲ့တဲ့ နတ်နာက ခုတော့ သောကရောင်တွေနှင့်ပိုင်းပိုင်းမှိုနီမှိုနီဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းရင်မှာ ပို၍ဝမ်းနည်းလာကာ။

“ဆောင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ မာမိနော်၊ ဆောင်းလေ မာမိတို့ ခင်ခွင်မှာပဲ ခေါင်းချပါရစေ မာမိရယ် နော် မာမိ”

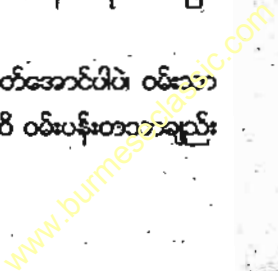
“သမီးရယ် မာမိ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကို ချ သမီးက ဝါတို့ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းချတော့မှာတဲ့ ကို ဝမ်းမသာတူးလား”

မျက်ရည်တွေကျနေပေမယ့် ဝမ်းသာအဲလည်း ရုန်းထွက်လာ တဲ့ ဇနီးသည်မေးသံက ဦးသဝဏ်ရင်ကို ရိုက်ခတ်လာသည်မှာ ဝမ်းသာ ချွန်းလို့ အသက်ပင်မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

တုတ်ကောက်ကိုအားမပြုတော့ဘဲ ကိုယ်လုံးကိုဆိုစာပေါ်မှာ ဆရာချ၍ ကြမ်းခင်းပေါ်ထိုင်ချရင်း ဖက်ထွေးထားတဲ့ သမီးနဲ့ဇနီးကို တစ်နှစ်ဖက်နဲ့ကြိုးဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲသွင်းမိပြီး

“ဝါရယ် ကို ရင်မှာ ဘယ်လိုဝမ်းမြောက်နေလဲဆိုတာ ပြော ပြောတတ်အောင်ပါပဲ ကွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကို ဝါလည်း ပြောမပြတတ်အောင်ပါ၊ ဝမ်းသာ သယ်ကွယ်၊ ခုလိုမျိုး နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ဝမ်းပန်းတဘာချည်း

နေသွားချင်ပါတယ် ကိုရယ်”

“နေရမှာပေါ့ကွယ် သမီးက ကိုတို့ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ဝင်လာပြီဆို ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သမီး”

ထပ်တူကျနေတဲ့ မိဘရဲ့ဝမ်းမြောက်မှုကို ဆောင်း မပယ် ရှားတော့ပါဘူး။ ဆောင်း ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ဖြင့်။

“စိတ်ချပါ ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ရင်ခွင်မှာ ဆောင်း တစ်ထင် လုံးခိုလှုံသွားမှာပါ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်”

လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲထွက်လာတဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီအသံက တစ်ထင် တည်းပဲဖြစ်သည်။

“ဆောင်းလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ မာမီရယ်၊ အရမ်းဝမ်းသာ ရပါတယ်၊ ဆောင်းရယ် ဒယ်ဒီရယ် မာမီရယ် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေမည် မနက်ဖြန်တွေကို ခံစားရစေမှာပါ ဒယ်ဒီရယ် ဆောင်း ကတိပေး တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်”

ဆိုတဲ့အသံတွေနောက်မှ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေက အသောမတတ်နိုင်တာက ဝမ်းသာရွှင်ဖြူးခြင်းတွေနဲ့ပဲဖြစ်၏။

အခန်း (၂၃)

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မဖြူရယ်”

ပေါ်တီကို အောက်မှာ တက္ကစီကားအဖြူလေးထိုးဆိုက်လာ ည့်နှင့်တပြိုင်နက် ကားနောက်ခန်းမှ မောင်မိုးက ကားပေါ်ကမဆင်း နိုင်သေး စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဒေါ်ဖြူကို ဦးစွာမေးသည်က အဖြစ်အပျက်တို့ သက်မခံနိုင်ဟန်တူသည်။

“ဟုတ်တယ် မဖြူ စိုးတို့နားလည်အောင်လည်း ပြောပါဦး”

ဒေါ်စိုးစိုးမာလည်း ကားပေါ်ကမဆင်းနိုင်ဘဲ မေးပြန်သည်။ မဖြူသက်မချရင်း လင်မယားနှစ်ယောက်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာကြည့်ပြီး

“ကားပေါ်ကဖြင့်မဆင်းရသေးဘူး သိချင်တာတွေချည်း ဝေ ခြေကြတာ၊ ကဲ ကဲ ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းကြလေ”

မဖြူပြောမှပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ကားပေါ်က ဟမန်းက

တမ်းဆင်းသည်။ တက္ကစီသမား နောက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ချထားတဲ့ ခရီးဆောင် အိတ်နှစ်လုံးကို ဒေါ်ဖြူ ဆွဲ၍ညှပ်ခန်းထဲသွင်းသွားသည်။

တက္ကစီခ ကမန်းကတမ်းရှင်းပြီးသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ဒေါ်ဖြူ နောက်ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်ကာ ညှပ်ခန်းထဲသွင်းသည်။

“မဖြူရယ် အိတ်တွေက ဒီအတိုင်းချထားပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ နားလည်အောင် အရင်ပြောပါ ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် မဖြူ လာပါ။ စိုးတို့က သားနဲ့သမီး ဘယ်လို ဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာပဲ သိချင်လို့ မဖြူ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ချက်ခြင်း လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ပြေးလာခဲ့တာ”

ဒေါ်စိုးစိုးမာက ဒေါ်ဖြူလက်ထဲက ခရီးဆောင်အိတ်တွေ ချစေပြီး ပြော၏။ ဒေါ်ဖြူလည်း ဒီအကြောင်းတွေပြောချင်နေတာပဲ။

ညှပ်ခန်းဆိုတာမှာ သုံးဦးသားမျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိုးစိုးမာက ခင်ပွန်းသည်နှင့်ဘေးချင်းကပ် ဆိုတာမှာ နောက်ဆုံးမှဝင်ထိုင်ပြီးမှ

“ပြောပါ မဖြူ စိုးတို့မှာ သားနဲ့သမီးကိစ္စလောက် အရှေ့ခြေတာမရှိပါဘူး”

“အေး မဖြူလည်း အဲဒါပဲပြောချင်နေတာ”

“ပြောပါ မဖြူ ကျွန်တော်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဖို့ ဒီကိစ္စမှာ သားဘက်ကလွန်တယ်ဆိုတာ မဖြူပြောကတည်းက ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီးသားပါ”

“ဟုတ်တယ် မောင်မိုး ယုယနဲ့စက် တွဲနေတာ သိနေရက်နဲ့ ဆောင်း ရေငံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ရတယ်။ တစ်ပတ်လောက်အထိ စက် ဖြိုမလာတော့မှ ဆောင်း ကိုယ်တိုင် စက်ရိုက် တိုက်ခန်းဆီလိုက်သွား ရတာ ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မဖြူမသိဘူး။ အဲဒီညက ဆောင်းလေးပြန်ပေါ်မလာတော့တာ ဒီအချိန်ထိပဲကွယ်”

ဒေါ်ဖြူ စကားအဆုံးမှာ ဦးမိုးတင့်နဲ့ဒေါ်စိုးစိုးမာ ဖြိုင်တူ သက် ခြင်းချလိုက်တဲ့မျက်နှာက သားအပေါ် ဘဝင်မကျခြင်းတွေနဲ့ပါ။

“အခု စက် ဘယ်မှာလဲ”

“မနက်ကတည်းက ထွက်သွားတယ် မောင်မိုး”

“ဆောင်း နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိလား”

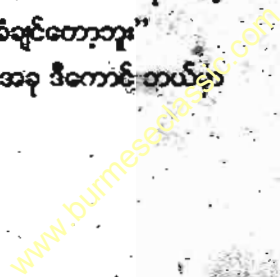
“ဆက်သွယ်ဖို့နေနေလာသာ ဆောင်း သူငယ်ချင်း သိရိသွေ့ စာချုပ်လာဖို့တာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ယုယနဲ့မီးကုန်ယမ်းကုန် လျှောက်တဲ့နေတာလေ”

“တောက်”

ဦးမိုးတင့် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် တက်ခေါက်လိုက် သည်က ဒေါသနှင့်ဖြစ်သည်။

“စက် အတော်ရက်စက်တာပဲ သားရယ်၊ သားမှာ ဒီလို ရက်စက်တာပဲဆိုရင်တောင် တွေ ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ ဟင် စိုးတော့ နားမလည်တော့ဘူး သား စိတ်ကို စိုးသည်းမခံချင်တော့ဘူး”

“ကိုမိုးလည်း သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး အခု ဒီကောင် ဘယ်မှာ ရှိနိုင်မလဲ မဖြူ”

“အင်း ဒီအချိန်က အလုပ်ချိန်ဆိုတော့ ရုံးခန်းထဲမှာရှိမယ် ထင်တယ်”

ဒေါ်ဖြူ တွေးဆရင်းပြောတော့ စိတ်မြန်လက်ပြန်ရှိတဲ့ ဦးစံတင့် ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

“အဲဒါဆို သားဆီ ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ် ဒေါ်ဖြူ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းထဲကထွက်သွားတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကို စိတ်မချနိုင်၊ သားအဖနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး အခြေအနေပိုပြီး တင်းမာသွားမှာစိုးတာကြောင့်

“အို နေဦး စိုးလည်း လိုက်မယ်”

ပြောလည်းပြော ခင်ပွန်းသည်နောက် သုတ်သုတ်လေး မဖြူထွက်သွားသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ပျာယံပျာယာထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်ဖြူ မသွားနဲ့လို့မတားမိတော့။

ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ရင်တမမ စောင့်ကြည့်ရုံမဲတတ်နိုင်မှာပေါ့။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြစို့ ယုယရယ်”

ဖြူသွယ်သော လက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကာလာပိတ်ပိတ်တောက် ခြယ်ထားတဲ့ ယုယမျက်နှာလေးကို တစ်စုံတစ်ခု ကြည့်၍ ရင်ဖွင့်ရုံရှိသေးသည်။

မျက်နှာဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ခွပ်ခနဲပြေးဝင်လာတဲ့ လက်သီးချက်ကြောင့် သူ့မျက်နှာလည်ကျသွားသည်က မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်သည်။

“အိုး”

ယုယရဲ့ အထိတ်တလန့် အာမေဠိတ်ပြုသံက ဆုပ်ကိုင်ထားမိတဲ့ လက်ချောင်းတွေ လွတ်ထွက်သွားမှန်း သိလိုက်သည်။ လက်သီးချက်ကြောင့် ဝင်ပါသွားတဲ့အာရုံနဲ့ဖြုတ်ချခံရတဲ့ သူ့လက်ဖဝါးက အထိုးခံရတဲ့ ညာဘက်မေးရိုးဆီ ဖြန့်လျက်ကပ်ကာ ပွတ်တိုက်ရင်း ပြာဝေသွားတဲ့ မျက်လုံးနဲ့မော့အကြည့်။

“ဟင် ဖေ ဖေ”

သူ့အသံက လေးတွဲတွဲချည်း အံ့ဩကာ လှိုင့်ထွက်လာသည်။

“ထပ်ချင်ဦးဟဲ့ လက်”

ဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့မေးဝေငါ့ရပ်နေတဲ့ ဖေဖေနောက်မှာ မေမေလည်းပါသေးသည်။ ယုယက ကိုယ်လေးရို့က ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်လျက် နံရံနဲ့ကိုယ်ကိုကပ်ထားမိသည်။

“မေ မေ”

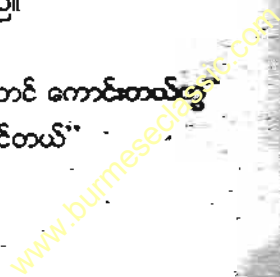
“ဟုတ်တယ် မင်းအဖေနဲ့အမေ”

ဖေဖေရဲ့အသံမာချည်း ထွက်လာပြန်သည်။ ဘယ်အချိန်က အညှိုးက စကားပူက ပြန်ရောက်လာမှန်းမသိရဘဲ မြန်းတားကြီး အထိုးခံလိုက်ရမှ ဝင်လာတဲ့အသံကြောင့် စက်မျက်နှာတင်းကာ ထိုင်ရာထာထရင်း ဖေဖေနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိသည်။

“ဖေဖေ စက် ကိုထိုးတယ်”

“ထိုးရုံတင်မကဘူး သတ်ပစ်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်ဦး”

“ဘာ ဖေဖေ က သားကိုသတ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် သတ်သင့်တဲ့အချိန်ကျရင်သတ်ကိုသတ်မိမယ် တွ
အခု ထိုးရမယ့်အချိန်ရောက်လာလို့ ထိုးလိုက်တာ၊ မင်း ဘာပြော ချင်
ပြောစမ်း”

“စက်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဟွန်း ဘာအပြစ်ရှိလဲ ဟုတ်လား စက်ဝန်း”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ သားအဖကြား မခွက်ဖက်ဘဲ ပရိသတ်ထံ
စူးစူးစိုက်စိုက်ချည်းကြည့်နေသည်က သားနဲ့အဖေကို တစ်လှည့်
ဖြစ်သည်။

ဖခင် ဒေါသနဲ့လက်သီးချက်က ဘာကြောင့်ဆိုတာ သဘော
ပေါက်သွားတဲ့ သားက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ပစ်ပြီး

“စက် လွတ်လပ်နေပြီ စက် ချစ်သူကို စက် လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းတာ မှားသလား ဖေဖေ”

“မှားတာ နည်းနည်းလေးမှားတာမဟုတ်ဘူး ကွ၊ ကမ်းကုန်
အောင်မှားနေတာ၊ မိုက်နေတာ၊ သူတို့မိသားစုအပေါ် ငြိုးထားတဲ့
အပြိုး နဲ့အမုန်းအားလုံးကို တစ်ပြိုင်နက် လက်စားချေချင်လို့ ဆောင်ဆို
ရက်ရက်စက်စက် ပြုလိုက်တယ်ဆိုတာ၊ အတင်းအဓမ္မ ဆောင်းလေးကို
ကွာပစ်တာတွေက သက်သေပဲ စက်ဝန်း”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ကွာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်နဲ့
လက်မထပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့နေနေညည တွဲတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
ယုယမိုးနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တာဆူတာလဲ၊ ပြောစမ်းကွာ၊ ပြောစမ်း”

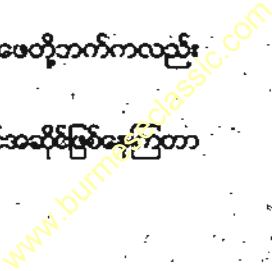
ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းရင်းမေးလိုက်တာ သူ့ကိုယ်ယိုင်မ
ဘတ်ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းရင်း ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှန်းမသိ
အောင် ဗျာများသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေနဲ့သူကြား ဝင်ရပ်၍ သူ့ကို
မေမေ စိုက်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာကြည့်ပြီးမှ

“ဒီမှာ သား ဆောင်း အစီကို အစီမနဲ့ ဆောင်း ဒယ်ဒီ၊
အစီကြောင့် မေမေတို့ မိသားစုအဖြစ်ဆိုးကြုံရခုံရ ခံစားရတာမှန်တယ်၊
ဆောင်းကြောင့် မေမေတို့မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲစရာ စိတ်ထိခိုက်စရာ
ဖြစ်တစ်မှုန်စာလောက်ဖြစ်ဖြစ် ခံစားခဲ့ရတာ ရှိလား သား၊ ပြောကြည့်
နော်”

“ဒါပေမဲ့ စက် မုန်းတယ်၊ စက်မုန်းနေမှန်းသိလျက် စက်ကို
အပိုင်ဖမ်းယူတာ ခေါင်းငုံ့ခံနေဖို့က စက်က သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်
မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်၊ ခံစား
ခံမြတ်ပိုင်ခွင့်ကို တစ်စစီဖဲ့ချွေပြီး အဆိပ်လောင်းလိုက်တာ စက်
အပေါ်သွန်းလောင်းခဲ့တဲ့အဆိပ်ကို စက် တစ်သက်လုံး မသောက်သုံး
ဘူး မေမေ၊ အဲဒီအတွက် စက်ဘက်က တုန့်ပြန်လိုက်တာ၊ ဒါကို
သူတို့မိသားစုအပေါ်ရှိနေတဲ့ အပြိုးအားလုံးနဲ့ ဆောင်းသဝဏ်ကို ရက်
စက်ပစ်တာလို့ မေမေတို့မြင်ချင်သလို မြင်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စက်က
အဘွား ဆောရီးပဲ မေမေ”

“အေး မင်းက ဆောရီးမှတော့ ဖေဖေတို့ဘက်ကလည်း
ဆောရီးပဲ စက်ဝန်း”

အဖေနဲ့သားခံပြင်းမှုတွေနဲ့ ဆောရီးအပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေကြတာ

ရှေ့ဆက် ဘယ်လောက်တင်းမာမလဲဆိုတာ ဒေါ်စိုးစိုးမာ နားလည်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ခပ်ပွန်းသည်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရှားရင်း

“နေဦး ကိုစိုး စိုး ပြောယူမယ်”

“မပြောနဲ့ ဒီကောင့်ကို သူငယ်တန်းကလေး စာသင်သလို တာတွတ်တွတ်သင်ပြနေဖို့ မလိုဘူး”

“စက် ကလည်း သူငယ်တန်းကလေးမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“သား ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ဒေါ်စိုးစိုးမာ မျက်နှာထားနဲ့မာန်လိုက်တော့ ဖခင်ကို ရန်စောင့်နေတဲ့ မျက်နှာကိုလှည့်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်ရှိ လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို ကောက်၍ လှည့်ထွက်သွားဖို့ ယုယက်ကိုမျက်စိပစ်ရင်း မိဘကို ကျေနပ်စွာ ခြေလှမ်းထွက်၏။

“သား စက်ဝန်း”

အရွဲ့တိုက်ထွက်သွားတဲ့ သားလက်မောင်းကို ဦးစိုးတင့် လှမ်းဆွဲပေးမယ့် ဇနီးသည်က ဦးစိုးတင့်လက်မောင်းကို ပုတ်ချပြီး သားကို ခပ်တင်းတင်းဖိခေါ်လိုက်သည်။

မေမေခေါ်သံကြောင့် နောက်လှည့်မကြည့်ပေးမယ့် ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။ ဒေါ်စိုးစိုးမာ သားနောက် ခြေတစ်လှမ်းတိုးရပ်လိုက်ပြီး

“သားကို မေမေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ဘူး။ ဆောင်း

သားကို အမိဖမ်းယူတယ်ဆိုတာ ဆောင်းမိဘဝွတ်စီစဉ်တဲ့ ရှင်းလင်းကို လက်မထပ်နိုင်လို့၊ နောက်တစ်ခုက ဆောင်းမိဘကြောင့် ခံစားရတဲ့ သားရဲ့အပြုံးတွေပြေစေဖို့ နှလုံးသားနဲ့တံတားထိုးပြီး မေတ္တာပေါင်းကာ

ပြီး မေမေတို့မိသားစုဘဝရဲ့ခုကွဲကို တစ်သက်လုံးကယ်တင်စောင့်မိဖို့ဆိုတာ သားတို့ မေမေတို့မရိပ်မိအောင် ဦးလူလုကို မေမေတို့ရှေ့ဆွေပေးခဲ့တာတဲ့”

“ဟင်”

စက် မေမေ မျက်နှာကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ နေလိုမရတော့။ သူတို့မိသားစုအခြေအနေမဲ့ဖြစ်နေချိန်မှာ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိလှတဲ့ ဆက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသားကြီး ဦးလူလုက ဖေဖေတို့ အသိလာဖွဲ့သည်။

“ကိုစိုးတင့်တို့ မိသားစုရဲ့အခက်အခဲကို ကျွန်တော်ကူညီမယ် ဆို ကျွန်တော်မှာက မိဘဆီက အမှုေရလို့ ငွေကြေးပမာဏအများကြီး နှိပ်ပေးမယ် တိုးပွားအောင်မလုပ်တတ်ဘူးဗျ။ ကိုစိုးတင့် တိုးပွားအောင် ဆုပ်ကိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံတယ်။ ဒါကြောင့် ငွေရင်းထုတ်ပေးမယ်၊ ဆုပ်ကိုင်သလောက်လုပ်စမ်းပါဗျာ။ နေဖို့ထိုင်ဖို့ ဘာအတွက်ညှာအတွက် ဘာမှမပူနဲ့၊ ကျွန်တော်မှာ တိုက်၊ ကား ငွေကြေးအားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိတယ်။ ဘာမှတော့တော့ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျမနေနဲ့၊ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ ဟု ကျွန်တော် ရထားတဲ့အမွေအားလုံး အကျိုးရှိရှိလုံးစမ်းပါ။ ကျွန်တော် ကူညီပါတယ်”

လို့ ငွေတွေပုံချပေးပြီး တိုက်တွေကားတွေကို နေ့ရှင်ညရှင် အတင်းကာရော စီစဉ်ပေးခဲ့တာလေ။ ဖေဖေနဲ့သူတို့ညီအစ်ကို အားကြီး အန်တက်ကြီးစားခဲ့တာတွေ ခုထိ မမေ့နိုင်သေး။

သူတို့မိသားစုကြိုးစားခွင့်ရအောင် ဆောင်းက ဦးလူလုကို

ကယ်တင်ရှင်ရဲပြုယုဂ်အဖြစ် ချပေးခဲ့တာလား။

မယုမရဲစိတ်နဲ့ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ မေမေ့မျက်နှာထားကို ကြည့်မိရင်း

“ဆောင်းက”

“ဟုတ်တယ် သား သိရိခေတ္တ ပြောလို့ မေမေတို့ခုနလေးတင် သိခွင့်ရလိုက်တာ”

“ဟာ”

သူ့ကိုယ်မတ်မတ်ကြီးက သံမဏိတုံးကြီးနဲ့ပစ်ပေါက်ခံရသလို ယိုင်နဲ့မတတ်ဖြစ်သွား၏။

သူ ဇွတ်မှိတ်မှန်းတီးနေတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့မိသားစုတာဝန် ဒုက္ခကို ကူကယ်နေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေသတဲ့လား။

မယုနိုင်စရာကောင်းလိုက်တာ ဆောင်းရယ်။ မောင် ဘာကြောင့် မရိပ်မိရတာလဲ။

ဘာကြောင့် ရိပ်မိသိရှိအောင် မကြိုးစားရတာလဲ။ သူ့ကိုယ် သူ အားမရနိုင်တဲ့စိတ်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ

“ဒီမှာ သား ဘဝဒုက္ခထဲက တက်လှမ်းနိုင်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မဆပ်ချင်နေလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပေါ်ဘယ် တုန်းကမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ရုံအပြင် ကိုယ့်တက်ကအစဉ်အမြဲ ရှိပြီးမေတ္တာတရားသွန်းလောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ရင်ကွဲ အသည်း ကွဲဖြစ်အောင် အရွဲတိုက်ပစ်ပြီး ကွာရှင်းဖိအားပေးတဲ့အထိ ရက်ရက်စက် စက်ခိုက်ရိုင်းဖို့ မသင့်ဘူးလို့ မေမေထင်တယ်။ ခုတော့ သားက မိုက်ရိုင်း

ညင်မကဘူး ကျေးဇူးတရားနဲ့မေတ္တာတရား ဘာမှ မရှိတဲ့ မိန်းကလေး နှလုံးထပ်ပါရစေလို့ အောက်ကျနောက်ကျ တောင်းခံနေတာ ဘယ် ဆောက်ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ”

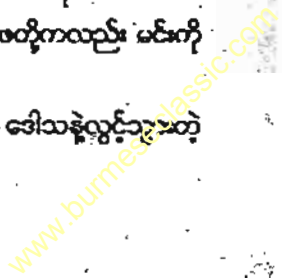
မေမေ စကားလုံးတွေက သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်စဉ်ကထက် အစွဲ လက်သီးနဲ့ထိုးစဉ်ကထက် အဆပေါင်းများစွာနာကျင်ရစေသည်။

“တကယ်တော့ မင်းက ဆောင်း မိသားစုဝင်တွေရဲ့အတ္တ ကြောင့် နာကျင်ဝမ်းနည်းရတာကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အပြစ်မဲ့တဲ့ မိန်းက လေးကို တန်ပြန်လက်စားချေပစ်တဲ့ မင်းအတ္တက ပိုကြီးတာ၊ မင်း အတ္တက ပိုပြင်းခဲ့တာကွ။ သူတို့မိသားစုပေးတဲ့အတ္တဆိုးကျိုးကို ခံစား နေတဲ့ ဖေဖေတို့ ဒီလောက်မနာကျင်ခဲ့ဘူး။ မင်း ဆောင်းကို တန်ပြန် နှုတ်တဲ့ အတ္တအရင်စားကြောင့် ဖေဖေတို့ မချီအောင် နာကျင်ရတယ်ကွ။ မင်းကမှ အတ္တရိုင်းကောင် မင်းသာ အတ္တကဝေကောင် စစ်စစ်ကွ”

မေမေစကားလုံးနောက်မှာ အစ်စိုစိုကြီးပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဖေဖေ စကားလုံး၊ ဖေဖေလက်ညှိုးတွေက သူ့အငြိုးတရားတွေကို ထောင်း ထောင်းညက်ညက်ကြေစေရုံမက သူ့ ရက်စက်ခဲ့တဲ့ မျက်နှာလေးကို ခြေမြင်ရင်း မျက်ရည်တွေက အလိမ့်လိုက်ကျကုန်၏။

“အေး မင်းရှေ့ဆက် ဘယ်လို လျှောက်မယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ် မင်းဦးနောက်၊ မင်းနှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ဆုံးဖြတ်၊ အခု - လောလော သယ် မင်းက ဆောရီးပြောထားတဲ့အတွက် ဖေဖေတို့ကလည်း မင်းကို ဆောရီးပဲ စက်ဝန်း”

အပြတ်အသားပြောပြီး မပြယ်နိုင်တဲ့ ဒေါသနဲ့လွင့်ဘူးတဲ့

ဖေဖေ ခြေသံနောက် ကပ်ပါသွားတာက မေမေ ခြေသံသုတ်သုတ်က လေးပဲ ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အပါးမှလွင့်သွားတဲ့ ခြေလှမ်းဖွဖွ

သူ လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။

ရင်ဖုံမှာ မီးလောင်နေတာက သူ့အတ္တကြောင့် အချစ်တွေ သယ်မပြီး ဝေးရာကိုပြေးထွက်သွားရှာတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်အတွက်ဖြစ်မှန် သူ့ ရင်ဘတ်က အလိုလိုသိရှိသွား၏။

ဆောင်းရယ်။

ဆောင်း ချစ်ခြင်းကို မောင့်နှလုံးသားနဲ့ပူဖော်ပါရစေ၊ ခွင့်ပြု

ပါ ဆောင်းရယ်။

Please...

အခန်း (၂၄)

“ဆောင်း”

“အို”

ခေါ်သံကြောင့် အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်မိရာမှ ဆောင်း ခေါ်တိုင်းခိုင်းဆောင်ရန်ကာ ကတုန်ကယင်နှင့်ဆေးအရောင်းဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

“ဆောင်း”

သူခေါ်ရင်း သုတ်သုတ်ပြေးလိုက်ပေမယ့် ဆောင်း ကားတံခါး ခွဲခွင့်ပြီး ကမန်းကတမ်းတက်ကာ ကားကိုလေ့ရာခနဲမှောင်းထွက်သွား သည့်က လက်မတင်ကလေးပဲဖြစ်သည်။

သူ့ရင်မှာ နက်နက်နဲနဲ ဟာသွား၏။

ဆောင်းကို တွေ့ခွင့်ရဖို့ သူ့ကြိုးစားမိတာ အကြိမ်ကြိမ် သူ့

www.burmeseclassic.com

ကိုမြင်သည်နှင့်ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြေးရှောင်သွားတာ ဆောင်းရဲ့တန်ပြန်မှုတွေလား ဆောင်းရယ်။

ဆောင်း တန်ပြန်သမျှကို ရင်စည်းပြီးခံချင်ပါတယ်။ ခံခွင့်လည်းရချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆောင်း ကိုမြင်ခင် ဆောင်းခေါ်တဲ့

“ဟိတ်”

ဆိုတဲ့ ငွေဆည်းလည်းအသံလေး နားဆင်မိကတည်းက ဆောင်းရဲ့ရင်ခုန်သံစဉ်လေး မောင့်ရင်မှာပျော်ဝင်ခဲ့သလို အစက်အပြောက် တစ်မှုန်လေးတောင်မရှိတဲ့ ဆောင်းမျက်နှာဖူးဖူးလေးကို မြင်ရတော့လည်း မောင့်ရင်မှာ မခင်တွယ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။

ဒါကြောင့် ဆောင်းကို မောင့်စိတ်ရင်းအတိုင်း မက်မက်မောမောပဲ ခင်ခဲ့တာပါ။ ခင်မင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဆောင်း လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ။ ခုချိန်ထိ မောင့်ရင်မှာ နွေးနေသေးတယ် ဆောင်းရယ်။ ဒါတင်မက

ဆောင်းကို နံနက်တိုင်း မြင်ခွင့်ရမှ မောင့်ဘဝ အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံသလို ဆောင်းအတွက် နံနက်စာကိုယ်တိုင်ပြင်ပေးရမှ ကျေနပ်တဲ့ စိတ်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ အညွန့်တလူလူပြေးတက်သလိုပါပဲ။

ဆောင်းအတွက် နံနက်တိုင်းအရေးတယူရှိလှတဲ့ မောင့် ဖြစ်စဉ်ကို ဆောင်း မချိပ်မိပေမယ့် ခိပ်မိသိရှိနေတဲ့ မမလဝန်းက ပြီးစေနှင့် မောင့်ကိုကြည့်ပြီး မေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းလေးက ခုချိန်ထိ မောင့်ရင်မှာ ထင်နေဆဲပဲ။

“စက်ကို မေမေးမယ်”

“ဘာလဲ”

“ကိုနေကို ချစ်လား”

မဆီမဆိုင် မေးခွန်းချည်း။ ဒါများ အဖြေက အသင့်ပဲ။

“ချစ်တာပေါ့ အစ်ကိုပဲ”

“ဒါဆို မမကိုရော”

“ချစ်တာပေါ့ အစ်မအရင်းကြီးပဲ”

“ဆောင်း ကိုရော”

“ချစ်တာပေါ့ ရင်ဘတ်ထဲက တစ်ဦးတည်းသော ချစ်သူပဲ”

မမ မေးသမျှကို မောင့်ရင်ထဲက အမှန်ပဲ ဖြေလိုက်တာ ဇွတ်

ခနဲပါပဲ။

“ခစ် ခစ်”

မမ သဘောတကျ ရယ်မောတော့မှ မောင် အလိုလိုသဘောခေါက်ပြီး ရှက်ပြန်သွားခဲ့တာ မျက်နှာချည်းက ဆေးနီမှုန်တွေ ပြန်လိုက်သလိုပဲ။ ထိုသို့ မေးရကောင်းမလားဆိုပြီး မမကို မျက်စောင်းဝစ်တိုးရင်း

“ဟာ မမနော် စက်ကို မကလိနဲ့”

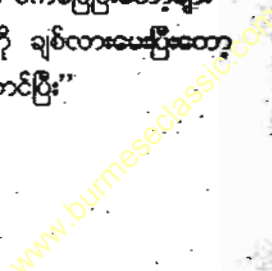
“ဒါ ကလိလို့လား”

“ချစ်လား မေးတော့ စက် ဘာသာ စက်ဖြေပြီးတော့များ”

“ဟွန်း မမက ကိုနေတို့ မမတို့ကို ချစ်လားမေးပြီတော့

ဆောင်းကိုချစ်လားမေးတော့ စက်လည်း ယောင်ပြီး”

“ဒါဆို ဆောင်းကို မချစ်ဘူးပေါ့”

မမ အတည်အတန့်မေးတော့မှ မောင့်ရင်မှာ မလုံမလဲစိတ်နဲ့
ဟန်မဆောင်နိုင်တဲ့စိတ်ပေါင်းစပ်ပြီး

“ချစ်တာပေါ့”

ဆူပူပူချည်း ပြောခဲ့မိတဲ့အဖြစ်တွေ

“ဟွန်း ဒါနဲ့များ”

မမ မျက်စောင်းထိုးပြောတော့ မောင့်ရင်မှာ ရှက်တဲ့စိတ်နဲ့

“ဒါပဲနော် ဆောင်း ရှေ့မှာ မမ အဲဒါတွေ လျှောက်မခေါ်

မပြောလည်းမပြောနဲ့ ဆောင်း ရှက်သွားလိမ့်မယ်၊ မမရယ် ဆောင်း
ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်၊ ကျောင်းလည်းတက်ရဦးမှာလေ ချစ်စိတ်
တွေ သင်မပေးချင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် စက် ပုံမှန်ဆက်ဆံတာ
လည်း ပုံမှန်ဆက်ဆံ ဒါပဲ”

လို့ စက် ပိတ်ပြောကာ ဟန်ဆောင်ဖုံးဖိရင်း တစ်ကိုယ်တည်း
ကြိုက်ချစ်နေခဲ့မိတာပါ ဆောင်းရယ်၊ မမ လဝန်းကို ကိုလေး ကောင်း
ဖက်နမ်းတာသိရတော့ မောင့်ရင်ထဲက ခံပြင်းစိတ်နဲ့ ဆောင်းကို နမ်း
ပစ်မယ်လို့ ငြိုးထားပေမယ့် တကယ့်တကယ်မှာ မောင် ဆောင်းနဲ့
မနမ်းရက်လောက်အောင် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်နေခဲ့တယ်လေ။

ဆောင်းရဲ့မိသားစုအပေါ်မှာ ဖြစ်တည်နေခဲ့တဲ့ အငြိုးတွေ
အမှန်းတွေ နောက်မှာ မမလဝန်းအတွက် လက်စားချေချင်တဲ့ မောင်
အတ္ထုက တောင်ထွတ်တစ်ခုလို ထိုးထွက်လာခဲ့တယ်။

ဆောင်း ကြောင့် မောင် ဒဏ်ရာရတဲ့အဖြစ်နဲ့ရင်ဆိုင်လိုက်
ရတော့ မောင့်အတ္ထုက ဆောင်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်တွေကို ဖုံးကွယ်

ခဲ့တယ်။ အချစ်တွေကို အတ္ထုနဲ့ငါးချို့ပစ်ခဲ့တယ်။

ဆောင်းကို တစ်သက်လုံး မုန်းနေမယ့်အတ္ထုကို မောင့်နှလုံး

သားမှာ ဖွတ်ကြားဖူးခဲ့တယ်လေ။

ဒါပေမဲ့ ဆောင်းရယ်။

မောင် ချစ်စိတ်က ထိန်းချုပ်ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကြားက ရုတ်ချည်း

ထွတ်ထွက်သွားတာက

မောင် လို့

ပြောပြီး ချစ်တယ်လို့ ဆောင်း ရင်ဖွင့်ခဲ့စဉ်က မောင့်အချစ်

တွေ ယိုဖိတ်ကျလာခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့ အိမ်ကဝင်းမွတ်နေတဲ့

ဆောင်းရဲ့အလှတရားတွေနောက်မှာ မောင်မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

နမ်းရှိုက်မွှေးကြူးခဲ့မိတာက နှလုံးသားထဲက အချစ်ကြောင့်ပဲ

ချစ်ခဲ့သလို ဆောင်း နှုတ်ခမ်းပါးတွေရဲ့ ချို့မြို့မှုကို မှတ်သိမိစွာ မောင်

အစားခဲ့တာပါ ဆောင်းရယ်။

သို့သော်လည်း

လွတ်ထွက်သွားတဲ့ အချစ်တွေကို မောင့်အတ္ထုတွေက ချက်

ချင်း ငါးချို့မိတာကြောင့် ဆောင်းကို မငဲ့ညှာစတမ်း၊ ကျော့ခိုင်းခဲ့တယ်

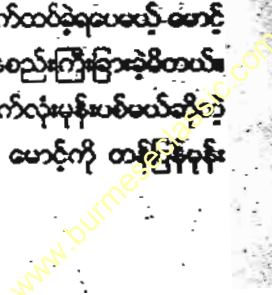
လေ။

မမမေ့နေပေကြောင့် ဆောင်းကို လက်ထပ်ခဲ့ရပေမယ့် မောင်

အတ္ထုက အချစ်တွေနဲ့မပေါင်းချင်မိအောင် မာနစဉ်းကြီးကြွားခဲ့မိတယ်။

မောင့်ရင်ထဲမှာ ဆောင်းကို တစ်သက်လုံးမုန်းပစ်မယ်ဆိုတဲ့

အတ္ထုနဲ့ခိုင်မာတဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့တယ်။ ဆောင်း မောင့်ကို တစ်ကြိမ်မှန်း

သွားအောင် မောင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ချစ်သူနဲ့ ဇွတ်တွဲခဲ့တယ်။

ယုယနဲ့တွဲနေပေမယ့် ဆောင်းကို အငြိုးကြီးကြီး သတိထား တမ်းတမိပြန်တယ်။ ထို တမ်းတမိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ထွက်မလာဘဲ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ ဆောင်းလက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီးပြီဆိုတဲ့ အသိရှိင်းကြောင့် ယုယကို လက်ထပ်ပစ်ဖို့အထိ မောင် ဇွတ်တိုးခဲ့မိတယ် ဆောင်းရယ်။

ယုယကတော့ မောင်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

“စက် က အချစ်တွေနဲ့မုန်းနေတာ”

လို့ အားမနာစတမ်း မှတ်ချက်ပေးခဲ့တယ်။ မောင့်အတ္တက လက်မခံနိုင်အောင် တင်းမာကာ

“ဘာ အချစ်တွေနဲ့မုန်းနေတာ”

“ဟုတ်တယ် စက် အမုန်းနဲ့အချစ်က စက် နှလုံးသားတမ်း တညှိက ပေါ်လာတာလေ”

“ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ဆောင်းကို စက်ချစ်နေလျက် ဆောင်းမိအဖို့ အတ္တကြောင့် စက်က ဆောင်းကို ပစ်မှတ်ထားပြီး ဖျစ်ညှစ်မုန်းနေတာ အမုန်းပဝါလေးကို ခွာချလိုက်တာနဲ့ စက် နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေ ပလူပုံသလိုပျံထွက်လာမှာ မယုံရင် စက် နှလုံးသားက အမုန်းပဝါပို ခွာကြည့်လိုက်လေ”

“ဟင့်အင်း”

ဇွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ မောင့်အတ္တက အမုန်းပဝါပါးကို မခွာရဘဲ

ခွဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ဆောင်းရယ်။

မောင်တို့ မိသားစုရဲ့ဘဝဒုက္ခ ကယ်တင်ရှင်ဟာ ဦးထူထူ ဖျော်တဲဘဲ ဆောင်း ဖြစ်နေမုန်းသိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ဘေးအန္တရာယ် ပဝါပါးက ဖြုတ်ခနဲကွာကုသွားခဲ့တယ် ဆောင်းရယ်။

ဆောင်းတို့မိသားစုကြောင့် မောင်တို့မိသားစု ခံစားရတာထိုက် ကြမ္မာကြောင့် ဆောင်းတို့မိသားစု ခံစားခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကြောင်းတွေကြားမှာ ဆောင်းက မောင့်အတ္တရဲ့ ဘေးစာခံဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်လေ။

ခုတော့

ဆောင်းက မောင့်နဲ့မျက်နှာချင်းလေးဆိုင်ဖို့တောင် အခွင့်အရေးမပေးတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်။

ဆောင်းကို တိုက်ခန်းထဲက ဆွဲပစ်ခဲ့တဲ့ မောင့်ကို ဆောင်းက မောင့်နှလုံးသားကို ပြန်ဆွဲပစ်ခြင်းနဲ့အထိပြန်နေတာလား တင်း။

တန်ပြန်တယ်ဆိုရင်လည်း မောင် လည်စင်းပြီးခံဝါပေမယ့် ဆောင်းရယ်။

အခန်း (၂၅)

“ဟင် သမီး”

ဆေးဝယ်ပြီးရောက်လာတဲ့ သမီးမျက်နှာက ပြုံးတော့မယ့် ဖိုးလို အံ့အံ့ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေပြည့်သိမ့်နေသည်။

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မျက်နှာကလည်း ညှိုးနေတယ်” တုတ်ကောက်ကိုအားပြုထောက်၍ မတ်တပ်ရပ်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ကိုယ်လုံးကဝတော့ တော်ရုံနဲ့ထ၍မရ။ မရတော့လည်း မဝတော့ဘဲ ဆိုဖာပေါ်ပြန်ထိုင်ချရင်း သမီးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သမီးက ပျက်နေတဲ့မျက်နှာကို ကမန်းကတမ်းပြင်ပြီး

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒယ်ဒီ”

ပြောရင်း အပေါ်ထပ်ပြေးတက်သွားတဲ့ အမူအရာက တစ်ခုခုကို ဒယ်ဒီ မသိစေချင်တဲ့သဘောလား သမီးရယ်။

အခု နောက်ပိုင်း သမီးပိုပြီး မှုပျက်ကာ မှိုင်တွေငေးစောလာသည်။ ကအစ်အစ်နဲ့နဲ့နေတတ်တာ သူတို့လင်မယား သတိထားမိသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်။

သိချင်စိတ်ကလေးနဲ့ သမီးကို မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်မိတာ့ အဖြေက ထင်တဲ့အတိုင်း

ဟိုကောင် ခြံရှေ့မှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာရစ်နေတာ မြင်ရ၏။ မြင်ရပြန်တော့ ဦးသဝဏ် ရင်မှာ ဒေါသထွက်ရမလား။ နင်ဘာ ခံစားပြီးနင်ထုတ်ရရင် ကောင်းမလားဆိုတဲ့အတွေးတွေနဲ့စိတ် က ချရာသွား၏။

တစ်ချိန်က သမီးကို မယူနိုင်ဘူးလို့ သူတို့ရှေ့ပေါ်တင်ပြောခဲ့တဲ့ ကောင်က ခုမှ ဘာအရောင်လာပြနေတာလဲ။

ဒေါသနဲ့စိတ်ရှိတိုင်း ထလုပ်ဖို့ ကိုယ်က မပါနိုင်တဲ့ဘဝ။

“ကိုရယ် စိတ်လျော့လိုက်ပါကွယ်၊ သမီးက ငါတို့ရင်ခွင်ထဲ ခြံရောက်နေပြီပဲ။ ဒီကောင် ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ်ရောင်ပြပါစေ သမီးကောက်တစ်ကြိမ် မိုက်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ချပါ သမီး စိတ်တိုမိ နားလည်ပါတယ်”

လို့ ဝန်းက ဖျောင်းဖျာလို့ ငြိမ်နေပေမယ့် စိတ်က တင်းနေတဲ့ သမီးတို့စိတ်နဲ့ပဲ သမီးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေတယ်။ သူတို့လင်မယားအပါးက မခွာစေဘဲ သမီးကို ရင်အုပ်မကွာထိန်းဝေထော်

တစ်နေ့ နေ့လည် သူ ဆေးသောက်ပြီး ဖျားနာပြစ်သွားပေမယ့် ကြီးသံကြောင့် ရုတ်တရက်နိုးတော့ ဘေးနားမှာ သမီးမရှိ။ ကန်သည်

၂၇၆

ပြန်ကူး

ကိုခေါ်ပြီး သမီးကိုကြည့်ခိုင်းတော့

“အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာ ကြိတ်ခိုနေသတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ကိုရယ်၊ ဟိုကောင် ဆန္ဒပြနေတယ်၊ ကြည့်ကာ အုတ်ခုံပေါ်ထိုင်နေတာလေ၊ ပြီးတော့ မိုးရွာထဲမှာ သွားလာနေတာမသွားဘူး၊ ဟိုမှာကြည့်ပါလား”

ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာစ အပြာနုရောင်လေးကို ဖယ်ပြီးတော့ ဇနီးသည်ပြောတဲ့အတိုင်း အုတ်ခုံပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ဇနီးတစ်တစ်ကောင်လေး။

မိုးရေတွေကြောင့် အပြာရင့်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်နဲ့လည်ပိုင်းဆွယ်တာ အဖြူပေါ်ကုတ်အဖြူရောင်ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ဝတ်စုံနဲ့ ထမိန်ကိုယ်လုံး ရွှဲခိုလို့။

ဒီလောက် မိုးသည်းသည်းကြားမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ အအေးမိပြီး ဖျားနာမှာမစိုးရိမ်ဘူးလား။

သမီး လုပ်တဲ့သူကလည်း အဲဒါကိုတွေ့ပြီး စိုးရိမ်စိတ်နဲ့နဲ့တော့လား။ မိုးကလည်း မျက်စိဖွင့်လို့မရအောင် သည်းသည်းမည်းမည်းကြီးရွာနေတာ။ မိုးရေတွေနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပြာနုနုပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာတောင် ပေကပ်ပြီးထိုင်နေသေးသည်။

ဟော ကြည့်နေရင်း သမီးက မိုးရေထဲ ထိုးနက်တစ်ချောင့်ဆောင်းပြီး ပြေးဆင်းသွားသည်။ သမီး လက်ထဲမှာလည်း ထီး နောက်တစ်လက် ဒီကောင်ဖို့လား။

သမီးက ဘာလို့ ထီးယူပြီးဆင်းသွားရတာလဲကွာ။

ဦးသဝဏ်နဲ့ဒေါ်ရွှေဝါဝါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်

ကြည့်ကာ သမီးလုပ်ရပ်ကို ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ ငေးခနဲဖြစ်သွား၏။

မိုးက သည်းကြီးမည်းကြီးရွာနေဆဲ။

“ဆောင်း”

မိုးရေထဲ ထီးဆောင်းပြီး ဆင်းလာတဲ့ ဆောင်းကိုမြင်ရမှ သူ့အားတက်သရောဖြစ်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေတဲ့ကိုယ်က ရပ်လိုက်ပြီး ဝိတ်ထားတဲ့ ခြိတ်ခါးသံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မိုးသံတွေနဲ့အပြိုင်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ဆောင်း”

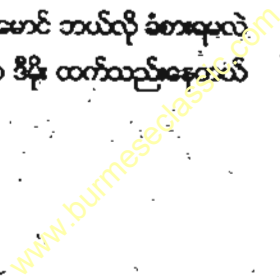
“မခေါ်နဲ့ ရော့ ထီးယူပြီးပြန်တော့”

သံတိုင်ကြားက ချာလီထီးကြီးကို ထိုးပေးကာ ဆောင်းပြောရင်း မောင့်မျက်နှာကို တောင့်တောင့်တတလေး ငေးကြည့်လိုက်သည်။ မောင့် မျက်နှာပေါ်မှာမိုးရေတွေရော မျက်ရည်တွေပါ

“ဆောင်း”

“ယူလေ”

“ဟင့်အင်း ဆောင်းကို မောင် တောင်းပန်ခွင့်ရချင်တာပါ။ မောင်ကြီးစားတိုင်း ဆောင်းရောင်ပြေးနေတာ မောင် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ ဆောင်းရယ်၊ မောင့် ရင်ဘတ်မှာ ရွာနေတဲ့ဒီက ဒီမိုး ထက်သည်းနေတယ် ဆောင်းရယ်”

“အိုး မောင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ပြန်ပါတော့နော်၊ ဒယ်နီ တို့မြင်သွားရင် ဆောင်းကို စိတ်ဆိုးသွားမှာလေ၊ ရှေ့ ပြန်ပါတော့ နော် ပြန်ပါတော့”

သံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မောင့် လက်ချောင်းတွေကိုခွာ ရင်း ထီးအတင်းထိုးထည့်ပေးမိ၏။

“ပြန်ပါတော့ မောင်ရယ်”

အတင်းနှင်ထုတ်နေတဲ့ ဆောင်းက သူ့ကိုမချစ်တော့လို့လား သူ့ရင်ထဲက သိချင်စိတ်က ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။

“ဆောင်း မောင့်ကို စိတ်နာနေလား၊ မုန်းနေလား ဆောင်း ရယ်၊ ဆောင်း စိတ်နာနေရင် မုန်းနေရင် ကျေနပ်တဲ့အထိ ဆောင်း ရှေ့မှာ မောင် တစ်သက်လုံး ဒူးထောက်တောင်းပန်ချင်ပါတယ်၊ ဆောင်း ရယ် မောင် ဒူးထောက်တောင်းပန်ပါရစေ”

“အိုး”

ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ရရ ပြောရင်း ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်တာထဲ ခြဝင်းတံခါးခြားနေတဲ့ ဆောင်း ရှေ့မှာပဲဖြစ်သည်။

“မောင်”

ဆောင်း လန့်လန့်ပြန်ပြန်လေး ခြေတစ်လှမ်းရှေ့တိုးလိုက်ပြီး

“မောင် အဲလိုမလုပ်နဲ့လေ၊ မောင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဆောင်း

မမုန်းခဲ့ဘူး၊ မနာကြည်းခဲ့ဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ မောင်ရယ်၊ မောင် စိတ်ချမ်းသာမယ့် ဘယ်လမ်းကိုမဆို ဆောင်း ရွေးချယ်ဖို့ဝန်မလေးမီ ဘူး အဲဒါကြောင့် မောင်ရယ် မောင်က ဆောင်းကိုကွာချင်မှတော့

ဆောင်းကလည်း”

“ပြောရင်း ဆောင်း ဒူးထောက်ကျသွားတော့ သူ့ရင်မှာ အတိုင်းအဆမဲ့ ယူကြိုးမရဖြစ်၏။

“ဆောင်းရယ်”

သံတိုင်တွေကြားမှ ဆောင်း လက်ချောင်းတလေးများကို အမိ အရ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့ရင်ခွင်မှာကပ်ထားမိသည်ထဲ ဖိနှိပ်ခေါင်းများ စွား။

ချစ်သူ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်ထဲ ခိုသည်သည်း မှာ ဆိုတာလည်း သတိမရနိုင်တော့။

“မောင်”

ဆုပ်ထားမိတဲ့ လက်ချောင်းတလေးရုန်းရင်း အပြန်အလှန် နေတဲ့ ဆောင်း အသံလေးကြောင့် သူ အသက်ဝင်ထားသည်။

“ပြန်တော့နော်”

နောက်ကြောင်းမအေးသော ဝိုးရိပ်သံလေးနဲ့နှင်နေတဲ့ ချစ်သူ ရှိ မငြိုငြင်ရက်သလို နှစ်ဦးသား တံခါးတစ်ချပ်ခြား ဒူးထောက်ရင်း အပျံ့ခင်ရင်ရုန်းနေရတဲ့ခံစားချက်ကို နောက်ဆုံးထွက်ထုတ်အထိ ခင် စဉ်းစားချင်မိသည်။

“မပြန်ပါရစေနဲ့ ဆောင်းရယ်”

“အို အဲလို ဇွတ်မလုပ်နဲ့လေ”

ခိုက်ခိုက်တုန်နေရာတဲ့ ချစ်သူကို မကြည့်ရင်း ထီးအတော့ ထည်းဖွင့်မဆောင်း၊ ဝိုးရေထဲမှာ ဒီအတိုင်းချည်း ဝိုးရေထဲကြောင့်

မေးဖျားဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီး ဆောင်း လက်ဖျားလေးကိုဆုပ်ယူ၍ မောင့် နှုတ်ခမ်းလွှာလေးက ဖိကပ်ကာ နမ်းချိုက်လိုက်တော့ ဆောင်း နှလုံးသား မှာ အရစ်တွေနဲ့နူးညတ်ပျော်ဝင်စွာ ခံစားမိသည်မှာ မည်မျှကြာခဲ့သည် မသိ။

ဆောင်း အသိစိတ်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ မောင့်ကိုယ်လုံးလေး က မိုးရေထဲမှာ ပုံလျက်သား ပြိုကျကာ

“ဟင် မောင် မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်”

ဆောင်း ခြေမကိုက်မိလက်မကိုက်မိဖြစ်ကာ ဗျာများသွားစဉ် မှာ ခြေရှေ့ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ မောင့်မိဘပြေး ဆင်းလာပြီး မောင့်ကိုမ၍ ကားပေါ် ကမန်းကတမ်းတင်သည်။

“မောင် မောင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟင် အန်တီ စက် စက် ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် ဆောင်းကိုလည်း ပြောပါဦး”

ဆောင်း သံတိုင်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဝမ်းနည်းတကြီးပေး တော့ အန်တီ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ဆောင်းဘက်လှည့်လာပြီး

“သားက အပြင်းဖျားနေတာ သမီးရယ်၊ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ဘယ်ထွက်သွားမှန်းမသိလို့ အန်တီတို့ခေါင်းမီးတောက်အောင် လိုက်ရှာ နေတာပါကွယ်၊ အခု သမီးဆီလိုက်လာတော့မှ သားကို ပြန်တွေ့ရ တာပါ အခု မိုးမိပြီးသတိလစ်သွားတယ်ထင်တယ်၊ သား တစ်ခုခုဖြစ်မှာ အန်တီ စိုးရိမ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ အန်တီ သွားမယ်နော်”

ဆိုပြီး ခပ်မြန်မြန်ပြောကာ ကားပေါ်တက်သွားအံ့။ အန်ကယ် ကားလေး စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ဝှူးခနဲမောင်းထွက်သွားစဉ် ဆောင်း

နှုတ်ဝန်းက မိုးတွေကအပြင်မှာရွာတဲ့မိုးထက်သည်းလေပြီ။

မောင်ရယ်၊

အပြင်းဖျားလို့ ကယောင်ကတမ်းဖြစ်တာတောင် မောင်စိတ် ဘဲ ဆောင်းဆီမှာရှိနေသတဲ့လား။

ထိုအသိက ဆောင်း နှလုံးသားက ယူကြိုးမချဖြစ်စေသည်။ ဘာကြောင့်များ မောင့်ကိုရှောင်မိတာလဲ။ ဆောင်း ရှောင်မိလို့ အပြင်း ဖျားတဲ့ကြားက မောင်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ မိုးရေထဲမှာ နာရီ ခေါင်းဖျားစွာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ဆောင်းနဲ့တွေ့ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားရှာ တာ ဆောင်းမနေနိုင်လို့ ထီးပေးတော့လည်းမယူ။ ခုတော့ သတိပါ လစ်ရတဲ့ အဖြစ်။

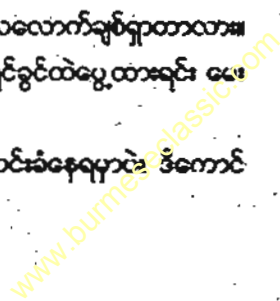
မိုးရေထဲက အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း ဦးသဝဏ်နဲ့ဒေါ်ရွှေဝါဝါ သမီး တို့ ပြစ်တင်မာန်မမယ်လို့ အားခဲပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက် တိုတစ်ယောက်တွဲကာ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ ထီးတွေကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာပစ်ချပြီး တိုက်ထဲ မြန်ပြေးဝင်လာတဲ့ သမီးက ဧည့်ခန်းဝမှာရပ်နေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ပြေး အော်ငိုချလိုက်တဲ့အခါ ဆူဖိုပြောဖို့အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ စကားလုံးတွေ ထည့်ဖို့ဝန်ပြန်ပြီးလျောဆင်းသွားအံ့။

သမီးက ဒီကောင်လေးအပေါ် အဲသလောက်ချစ်ရှာတာလား။

သမီးကို လင်မယားနှစ်ယောက် ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားရင်း မေး ခွန်းရဲ့အဖြေကို ဆန်းစစ်နေမိသည်။

တကယ်ဆို သမီးက မာနတွေနဲ့တင်းခံနေရမှာလဲ။ ဒီကောင်

လေးအပေါ် မာနမထားနိုင်တာက ချစ်တဲ့စိတ်စွမ်းအားကြီးနေလို့တာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။

ဒီကောင်လေးကို ချစ်လို့ မိဘစိမ့်တာကို ငြင်းပယ်ပြီး ကောင် လေးရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ခဲ့တယ်။

သူတို့ ပယောဂမကင်းတဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့် ဒုက္ခ လှူ ရောက်ကြတဲ့ ကောင်လေးမိသားစုကို ဘွားအေပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထုခဲ့ရောင်းချပြီး ဦးလူလှကတစ်ဆင့် တိတ်တိတ်လေး ကူညီခဲ့တာ သူတို့ လင်မယားပင် မသိခဲ့။

သမီး သူတို့ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်လာပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ ဦးမိုးတင့်နဲ့ဒေါ်စိုးစိုးမာ ရောက်လာပြီး အနီရဲရဲကတ္တီပါဘူးကြီးကို ထိုး ပေးတယ်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဘာတွေလဲ”

မေးရင်း လင်မယားနှစ်ယောက် ပြိုင်တူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ “ဟင်”

စိန်ထည်တွေက နည်းနည်းနော့နော့ မဟုတ်ဘူး။

“ဒီပစ္စည်းတွေက သမီးပစ္စည်းတွေပါ။ သမီး ဘွားဘွားက သမီးကိုပေးခဲ့တာတဲ့ စိုးတို့ ဘဝဒုက္ခကို ကူကယ်ဖို့ရောင်းချပြီး ဦးလူလှ ကတစ်ဆင့် တိတ်တိတ်လေးကူညီခဲ့တာတဲ့ အခု စိုးတို့သိသိချင်း သမီး လေး ဘွားဘွားရဲ့ ပစ္စည်းတွေပြန်ရအောင် ပွဲစားတွေ ကုန်သည်တွေ ကတစ်ဆင့် စုံစမ်းပြီး မရရအောင် ပြန်ရှာဝယ်ယူပြီး သမီး လက်ထဲ ပြန်ပေးဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ ကူညီပါ ဦးသဏ္ဍိရယ်၊ သမီးလေးကို ဒီ

ပစ္စည်းတွေ ပြန်ပေးပေးပါ။ သမီးလေး ကျေးဇူးတွေက စိုးတို့မိသားစု အပေါ် သိပ်ကိုကြီးမားဖြူစင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသဏ္ဍိ နဲ့မမ ဝါရယ်၊ သားရဲ့ ရက်စက် မှုတွေကို သားကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့လင်မယား တောင်းဝန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစုအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ သမီးလေးရဲ့ဖြူစင်တဲ့ စေတနာ သားအပေါ်အနစ်နာခံချစ်ခဲ့တဲ့ သမီးလေးရဲ့နှလုံးသားကို ကျွန်တော်တို့ ထစ်သက်လုံး ဖေးမကူညီ စောင့်ရှောက်ဘွားချင်ပါတယ်။ ဦးသဏ္ဍိတို့ တို့လည်း မိတ်ဆွေရင်းလို ခင်မင်ခွင့်ရချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တို့ အသိအမှတ်ပြုပါဗျာ”

“စိုးတို့ကို အသိအမှတ်ပြုပါနော်၊ သမီးလေးရဲ့ကျေးဇူးတွေ တို့ စိုးတို့ပြန်ဆပ်ပါရစေ၊ ဒါကြောင့် သမီးလေးပစ္စည်းတွေကို ဦးသဏ္ဍိ မိဘရှင်လက်ထဲပြန်လာအပ်တာပါ”

ဒီတော့မှ ကောင်လေးမိသားစုအပေါ်ထားတဲ့ သမီးစိတ်တို့ ဘွားခနဲသိခွင့်ရလိုက်တော့ သူတို့လင်မယား အံ့ဩတာ အသိထက် ထွတ် ဖြစ်ရတဲ့အထိပါပဲ။

ပြီးတော့ ကောင်လေး မိဘရဲ့ သဘောထားကြီးမှ တကယ်ဆို သူတို့မိဘကိုယ်တိုင်တောင်မှ မသိတဲ့ အဖိုးတိုက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ လောဘာစိတ်နဲ့ပြန်မပေးရင်လည်းရရက်နဲ့ ပြန်ပေးတော့လည်း သာမန်တာဝန်ကျေပျော်မဟုတ်ဘူး တောင်း ခံတောင်းပန်ပန် ခခယယ။

ရက်စက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူတို့ရဲ့အတ္တကို အငြိုးအထေးထားသလို

လို့လိုလားလားချည်း ခင်မင်ခွင့်တောင်းနေတာ။

ဪ လူ့စိတ်ဆိုတာ ပေါင်းကြည့်မှသိသာလေစွ။ သူ့ဖေကမ်းထောက်ပံ့ပြီး လုပ်ငန်းတွေချပေးခဲ့တဲ့ ကိုသောင်းတောင် သူတို့ ခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်သွားတော့

“သားကတော့ ဆောင်းကို အင်မတန် ချစ်တာမှန်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့က ကိုဝင်ဆုံးမည်းမောက်မတော်နိုင်တော့ဘူး။ ကိုဝင်ဆုံးမည်းမောက်မတော်ကြောင့် ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်လိုက်တဲ့ ကိုဝင်ဆုံးမည်းမောက်မတော်တွေ ကျွန်တော်တို့အပေါ် ပြန်ကျူးစက်လာမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဆောင်းကို ကျွန်တော်သား ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ကျွန်တော် သဘောမတူသလို ကိုဝင်ဆုံးမည်းမောက်မတော်တွေ အဆက်အဆံမလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာကိစ္စအတွက်မှ ကျွန်တော်တို့သားအဖကို မဆက်သွယ်နဲ့။ လုံးမဆက်သွယ်နဲ့”

လို့ ရင်ရင့်သီးသီး ငြင်းပစ်ခဲ့တာ။

ကူညီခဲ့ဖူးတဲ့ကျေးဇူးတရားကိုမှမထောက်။

“တောက်”

သမီးလေး သူ့ရင်ခွင်ထဲပြန်ရောက်လာလို့ လူကြီးချင်းစကား ရှိခဲ့တဲ့အတိုင်း ရှင်းလင်းနဲ့သမီးကို လက်ဆက်ပေးဖို့ သူ့ဖုန်းဆက်ပြီး ကမ်းလှမ်းတာ။

ကိုသောင်း၊ တုန့်ပြန်လိုက်သည်က ရက်ရက်စက်စက် ရင့်နိုး

သီးသီး။

သူတို့ဘဝ တောက်ပပြောင်လက်ခဲ့စဉ်က

“ကိုဝင် သဘောပါ”

လို့ အရာရာကို မျက်နှာငယ်နဲ့အားတက်သရောရှိခဲ့တဲ့ ကောင်က သူတို့မတောက်မပြောင်နဲ့ခုကွဲတတ်စဉ်ပိုင်းဖြစ်လာတဲ့အခါမှ မျက်နှာထားနဲ့ မာန်တဝင့်ဝင့် ခါချပစ်တာ တွေးလိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်ထဲက အောင့်လာသည်။

တကယ်ပင်

ကိုမိုးတင့်နဲ့ဒေါ်စိုးစိုးမာရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ကွာလိုက်တာ။

အခုမှပဲ သူတို့ပြုမူခဲ့ဖူးတဲ့ အတ္တကို ပြန်မြင်ရင်း ကောင်လေးမိသားစုအပေါ် စာနာမိသလို မျက်နှာချင်းပြန်ဆိုင်ရမှာ ဂုဏ်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့မိတာ။

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကို ပြန်အသိအမှတ်ပြုပါ။ သမီးရဲ့

ကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ခွင့်ပြုပါ။ ဦးသဝဏ်ရယ်”

လို့ ကိုမိုးတင့် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဖုန်းဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းနေတာကို သူ့ကိုယ်သူ ရက်ပြီး မတုန်ပြန်ဘဲနေခဲ့တာ ဒီနေ့အထိ။

သမီးက သူတို့မိသားစုနဲ့သူတို့သားအပေါ် ဒီလောက်အထိ မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေ ယိုဖိတ်နေခဲ့တာကို တစ်စပြင်လာတော့ ဆူချင်တဲ့စိတ်က ဘယ်ဆီရောက်သွားမှန်းမသိတော့။

တသိခွံသိခွံ ငိုနေရှာတဲ့ သမီးကိုသာ အသံတိတ်ဆူစဉ် နှစ်လိပ်ပေးနေမိသည်။

ကောင်လေးအတွက် စိုးရိမ်နေရှာတဲ့ သမီးက ခင်မင်လှည်း

အခန်းအောင်းငိုနေသလို သူတို့လင်မယားမှာလည်း တစ်ခုခု စိုးနင့်သလို ခံရခက်ခက်ချည်းဖြစ်လာသည်။

ပြီးတော့ ညနေမှာကြားလိုက်ရတဲ့ ကောင်လေးသတင်းက ရင်ထဲမှာ မချိမဆံ့။

“စက် သတိရလာပေမယ့် လုံးဝဆေးကုမခံဘဲ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး နေလိုက်တာ အန်ကယ်၊ အန်တီစိုးတို့ ဘယ်လိုပဲချော့ချော့ မရဘူး။ တံခါးလည်းမဖွင့်ပေးဘူး။ ဆောင်းခွင့်မလွှတ်ရင် အသေခံပြီး တောင်းပန်ပါရစေတဲ့လေ”

အိုး၊ သမီးက ခွင့်မလွှတ်တာမှမဟုတ်တာ။ သူတို့က ခွင့်မပြု တာလေ။ ဒီသတင်း သိရိပြောပြောချင်း သမီး ခမျာ မိဘတွေမှာတောင် ဟန်မငှဆောင်နိုင်ဘဲ အင့်ခနင့်ချလိုက်တာလေ။

“ကောင်း တောင် မမလဝန်းကို တောင်းပန်ခွင့်ရဖို့ အသေခံ သလို စက်ကလည်း”

သီရိ ရဲ့စကားလုံးတွေက သူတို့လင်မယားရင်မှာ မချိမဆံ့။ ဒီကောင်လေး ဇွတ်စရွတ်နဲ့အသေခံပစ်လိုက်ရင် သမီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်သလဲ။

သမီးသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဟင့်အင်း။

သူတို့မှာ ရှားရှားပါးပါး ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန် တော့တာ။

သား ကောင်းနဲ့ သမီးကြီး သဝဏ်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရစဉ်

သူတို့လင်မယား ရှားမတတ်ခံစားခဲ့တယ်။ ခံစားခဲ့ရလို့လဲ လင်မယား တစ်ယောက်ခုလို မသန်မစွမ်းဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝ။

ရှားရှားပါးပါး ကျန်နေသေးတဲ့ ဒီသမီးလေး မတော်တဆ ဖြစ်သွားရင်

ဟင့်အင်း

သူတို့ နှလုံးသားက အတွေးလေးနဲ့ပင် ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ ဘူး။ တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်ရင်လည်း သူတို့ကို နားလည် နွေးထွေးမှုတွေ မရှိတော့ဘဲ ကြီးကြီးဆီဆီနဲ့ တစ်ဖက်မိဘလည်း သားအတွက် ရင်ကျိုးရယ်။ မိဘဖြစ်တဲ့အတွက် သား သမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာချင်တယ်။ ဇနီးသည်ကို ငဲ့ကြည့်တော့လည်း ဇနီးသည်မျက်ဝန်းမှာ သမီး တို့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တဲ့စိတ်၊ တစ်ဖက်သားကို ငဲ့ညှာပေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ချက်ရည်လေး စို့ချင်ချင်ဖြစ်နေတာ။

သူတို့ဘက်က တင်းနေရင် သမီးအတွက် ကောင်လေးအ တွက် ခံစက်မိဘအတွက် အဆိုးတွေသာ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာစရာ ခြင်္သေ့စို့

“စက်ကလည်း ဆေးတုမခံဘဲ တစ်ခွတ်ထိုး အသေခံပစ်လိုက် ရင် ဆောင်း ရင်ကွဲမှာ သေချာတယ် အန်ကယ်ရယ်”

သီရိပြောနေတဲ့ စကားလုံးတွေကို မကြားရဘဲနိုင်တော့။ သမီးလေးကို ရင်အကွဲမခံနိုင်။

သမီးလေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ တစ်ဖက်မိဘရင်ကို သောကတွေအဖြစ်မခံနိုင်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ပူလောင်တဲ့အတ္တကို ဆက်လက်ခံစားနိုင်

တော့တဲ့ စိတ်က သမီးဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးဖို့ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်

“ဒယ်ဒီတို့ရင်ခွင်ထဲမှာ သမီးရင်ကွဲပက်လက် ခံစားနေရတာကို ဒယ်ဒီ မကြည့်ရက်ဘူး သမီးရယ်”

“စက်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဒယ်ဒီ သမီး ရင်ကွဲရမှာလေ ဒါကြောင့် စက် တစ်ခုခုဖြစ်မသွားအောင် သမီးပဲသွားပြီး ဖျောင်းပျာပါကွယ်။ သမီး ဖျောင်းပျာရင် စက် ဆေးကုခံမှာ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကောင်းလို စက်ကို အသေခံလို့မဖြစ်ဘူး ကောင်းကို မာမိတို့ ကယ်ချိန်မရလိုက်လို့ သားကောင်းကို မာမိဆုံးရှုံးသွားရတာ စက်ကို ကူကယ်ချိန်ရလျက် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါဘူးကွယ်”

လို့ သူတို့လင်မယားမတိုင်ပင်ဘဲ ထွက်လာတဲ့အဖြေက ထင်ထပ်တည်းဖြစ်နေတော့၏။

သူတို့နှလုံးသားမှာသမီးလေး အနာဂတ်အတွက် ပျော်ရွှင်ချစ်မြေစေမယ့် ပုံရိပ်ကိုသာ ခံစားနိုင်ခွင့်ရဖို့ အတ္တအားလုံးကို ဖယ်ခွာထုတ်သည်က ခုချက်ချင်းပဲဖြစ်သည်။

ခွင့်ပြုချက်ရသွားလို့ သိရီနှင့်အတူ ဝမ်းသာဖျက်ရည်တွေ စက် ဆီပြေးထွက်သွားတဲ့ သမီးလေးပုံရိပ်ကို သူတို့လင်မယား အကြီးတဆုံး ငေးကြည့်နေမိသည်က အသက်ရှူရပ်မတတ်ပါပဲ။

စက်ထံ အချစ်တွေနဲ့လှမ်းသွားတဲ့ သမီး ရင်ခုန်သံက ကောင်းလေးရဲ့ရွတ်တရွတ်ဆန်ဆန်ပြုမှုကို အချိန်မီ ဖျောင်းပျာနိုင်မှာလား စိုးရိမ်စိတ်ကတော့ သူတို့ရင်မှာ ရှိနေဆဲ။

ဒါပေမယ့်လည်း ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

သမီးရယ် ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဒီလိုမျိုးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အခန်း (၂၆)

“သမီးရယ် စက်ကို ကယ်ပါဦး”

ဆောင်း၊ ကားပေါက်ဆင်းသည်နှင့်အတူ စတင် ဖြစ်နေတာကို မျက်နှာနှင့်အနိတ် ထိတ်ထိတ်ဟု ခေါ်ပြော၏။ ဆောင်း ရင်မှာ စိုးရိမ်စိတ် ဒီကစီက ပိုမြင့်တက်သွားသည်။

“မောင် မောင်ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“စက်ပေါ့ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီးနေတာ အနိတ်ထိုးသောခွင့် ပြုစင်ဖို့လုပ်တော့ ဖွင့်ပြီးစင်မလာနဲ့တဲ့ ဝေဖေတို့ဝင်လာတာနဲ့ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချလိုက်မှာတဲ့ပေါ့”

“အိုး”

ဆောင်း ရင်ခုန်သံမြန်သွားသည်က မောင်ခုန်ချလိုက်တဲ့ ခုန်ချတဲ့ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားတဲ့ အသံနဲ့ပဲဖြစ်သည်။

“သမီး ချောမော့ပြီး ဖွင့်ခိုင်းပါကွယ်၊ သား ဖွင့်မပေးရင် လည်း သမီးသော့ဖွင့်ပြီးဝင်လို့ရအောင် သားကို ပြောကြည့်ပါကွယ်၊ ချော ဒီမှာ သား အခန်းသော့”

ခပ်လောလောပြောရင်း လက်ထဲထည့်ပေးသော သော့တွဲကို ကျစ်ကျစ်လေး ဆုပ်ထွေးထားမိသည်။

“ဆောင်းရယ် ဆောင်း ခွင့်လွှတ်ပြီး လက်ခံတယ်ဆိုတာ စက် နားလည်လာအောင် ပြောပြပြီးအခန်းတံခါးဖွင့်လို့ရအောင် ကြိုးစား ကြည့်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ် သမီးကိုဆိုရင် စက် တံခါးဖွင့်မပေး ရင်တောင် သမီးဖွင့်ဝင်သွားခဲ့ရင် ဖွတ်ထိုးသေပစ်ဖို့စိတ်ဓာတ်ကို တစ်ခုရ် လောက်ဖြစ်ဖြစ် လျော့ပြီး ဆေးကုန်လိမ့်မယ်လို့ အန်ကယ်ထင်ပါတယ်”

“သိရိန္နဲအန်ကယ်ပါ ပြောလာတော့ ဘယ်ညည်းနဲ့မဆို ဆောင်း ကြိုးစားပြီး မောင် ဆေးကုန်အောင် စည်းရုံးပါ့မယ်လို့ ခေါင်းညိတ် ကတိပေးကာ

သော့တွဲလေးကို မြဲအောင်ဆွတ်ရင်း မောင် အခန်းရံရာအပေါ် ထပ်မံ ကျွန်းရွှေတားထပ်တွေကို စိတ်ချုပ်ချုပ်စွာ ခင်းထက်ပုံမိသည်က အလောအကြားပုံဖြစ်သည်။

သော့ခတ်ထားတဲ့ မောင့်အခန်းရေချောက်ဆည့်နှင့်

“မောင်”

လို့ခေါ်ရင်း အခန်းတံခါးကို ထုခွန်းပွန်းထုခွမ်းသည်။

“မောင် တံခါးဖွင့်ပါဦး မောင်ကို ဆောင်း၊ အဖယ်အခန်းကမှ

အာကျင့်ခိုပါဘူး၊ မောင်ရယ် ဒယ်ဒီတို့ခွင့်မပြုလို့သာ ဆောင်း ရှောင် ခဲ့တာပါ။ အခု ဒယ်ဒီနဲ့အမိကိုယ်တိုင် ခွင့်ပြုလိုက်တာ မောင်ရဲ့ တံခါး ဖွင့်ပါနော်”

ဆောင်း တံခါးထုရင်း တတွတ်တွတ်ပြောနေမိသည်က ထရစ်စ်။

“တံခါးဖွင့်ပါနော်”

ဆောင်း ဘယ်လိုပြောပြော အခန်းထဲက မောင့်အသံထွက် ထင်မလာ။ ဆောင်း တံခါးဖွင့်ခိုင်းလို့ မောင်သေပစ်ဖို့ တစ်ခုခု ကြံစည် ချလာ။ စိုးရိမ်စိတ်က ဆောင့်တက်လာသည်။

“မောင် မောင် မဖွင့်ရင် ဆောင်းဖွင့်ပြီး ဝင်လာမှာနော်”

ပြောရင်း စိုးရိမ်စိတ်က လက်ကိုင်ဖု သော့အိမ်ထဲ သော့တံ ထိုးထည့်ကာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လှည့်ဖွင့်၍ ကျွန်းတံခါးကို ဆောင့်တွန်း ဆိုက်၏။ ပွင့်သွားသော တံခါးမှ အခန်းထဲ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွား၏။

“မောင်”

ဆောင်း ခုတင်ဆီပြေးဝင်သွားပေမယ့် ခုတင်ပေါ်မှာ မောင် ရှိ တစ်ခန်းလုံးကို ဂုဏ်ကြည့်တော့လည်း မောင်အရိပ်တလေးပင် မမြင်ရ။

“ဟင်”

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချအသေခံပစ်ပြီလားဆိုတဲ့ အသံက ဆောင်း နှလုံးသားကို တုန်ခတ်ရိုက်ပုတ်လာသည်။

ဆောင်း ရင်ဘတ်ဖိကာ အသက်အောင့်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီ ချွေခွဲသည်က ထင်စေ့အတိုင်း မဖြစ်ပါစေနဲ့ ခုန်ချပြီးအသေခံတာ

“ဒီလို ပြန်လိုရမလား ဆောင်းရယ်”

“ရတယ် ပြန်မယ်”

ဆောင်း ပြောရင်း မောင့်ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းကာ လှည့်ထွက်ဖို့

ရိုသေ

“အို”

ဖျတ်ခနဲ ငါ့ရောင်မှိတ်အကျော ဆောင်းကိုယ်ရင်းလေး ဓမ္မရာ ထူထူပေါ် အိခနဲကျသွားသည်က ပက်လက်ကလေးစံဖြစ်သည်။

ဆောင်း ရင်စာနဲ့ပန်းစာနဲ့ရုန်းထတော့

ပိကောနဲ့သင်းနေတဲ့ မောင်နှုတ်ခမ်းတွေ၊ ခန်းခန်းကြောင့်

ဆောင်း နဖူးပြန်ပြန်

ဆောင်း မျက်စိမိုမို

ဆောင်း ပါးပြင်အိအိ

ဆောင်း နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး

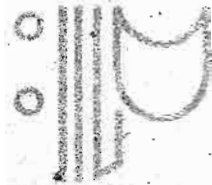
ဆောင်း လည်တိုင်ကြော့ကြော့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးစိရွရွလေး လွင့်ကျတဲ့ မောင့်အချစ်တွေကို ဖယ်ရှား ရှောင်တိမ်းနေဖို့အသိလည်း ပေါ်မလာတော့။

“ဆောင်း ဘဝ၊ ဆောင်း နှလုံးသာ။ ဆောင်း ချစ်ခြင်း ဆောင်း အနာတော်အားလုံးအတွက် မောင့် အချစ် မောင့် အကြင်နာ အယုအယ ဆီမီးတွေအနံ့ထွန်းညှိပြီး ပူဖော်မှာပါ ချစ်ရယ်”

ရင်ဖိုလိုက်ဖြူဖွယ်ကောင်းသော မောင့်ရင်ခွင်ထဲ တေးသွား လေးတွေထဲ ဆောင်း ချစ်ခြင်းက အိအိလေး နှစ်ဝင်နေသည်မှာ အပြစ်

အလှန်ပုံဖြစ်တော့သည်။

ချစ်ခြင်းဖြင့်ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ
မိန်းကလေး

ပြုံးအိကကုတ္တိပွတ်ကယိဟာဒိဝ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com